

॥ ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

அதிகார ஸங்கிரஹ

சு லோகங்களின் உரை.

ஆசாரியர்களால்

V. K. ராமா நுஜதாஸனைக் கொண்டு

எழுதப்பட்டது.

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸில்

அச்சிடப்பட்டது.

2

3

4

5

முகவுரை.

ஸ்ரீமந்திகமாந்தமஹா தேசிகள் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரங்களின் முதலிலும் கடைசியிலும் இருக்கும் சுலோகங்களுக்கு எளிதான தமிழ் நடையில் பதவுரையும் கருத்துரையும் விசேஷார்த்தங்களும் வரிசையாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் எழுதியிருக்கிற ஸாராஸ்வாதிநி முதலான வ்யாக்யானங்களில் வடமொழிச் சொற்களும், வடமொழி வாக்கியங்களும் அதிகங்களாயிருப்பதால் அந்த பாஷை தெரியாதவர்களுக்கு அவைகள் உபயோகப்படுகிறதில்லை. இதில் கூடியவரையில் வடமொழிச் சொற்கள் கலக்கவில்லை. வியாக்யாநங்களை அநுஸரித்து அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் ஒன்றையும் விடாமல் இதில் எழுதியிருக்கிறது. ஸ்ரீதேசிகள் கிரந்தத்தை ஒருவன் ஆசாரியனிடம் ஸேவித்துப் பிறகு, அதைச் சிந்தனைப்பண்ணும் காலத்தில் இது அவனுக்கு உபயோகப்பட வேணுமென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திருக்குடந்தை
பவ-ஸ்ரீ தை-மீ 29௭ }

V. K. ராமா நுஜதாஸன்.

॥ ஸ்ரீ ॥

விஷயஸூசிகை.

பக்கம்.

குருபரம்பரா ஸாரம்,

முருஹு: 1

வனதெ ஶஹு: 3

ஹுஜ்ஜா ஹுஜ்ஜு 4

1. உபேபாத்தகாதிகாரம்.

சூலமவத: 6

சுஜெபுஹாதிகை 6

சீணிவரஹ 7

சுஜெபுவிஜ்ஜா 9

2. ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

முருதிவய 11

மாவாநாஹு 12

3. பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்.

சூயெயகபுஹுதி 14

யஜெஜ்ஜுதம் யதிஸாவபுஹுஜி 15

4. அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்.

சூஜ்ஜா பூரஹு: 17

பூரஹு: ஹுஜ்ஜு. 18

5. தத்துவத்ரயசிந்தநாதிகாரம்.

பூகூதூதூதூதூதி: 20

சூவாவொஹுத: 21

6. பரதேவதாரபாரமார்த்தியாதிகாரம்.

சூதெதூகூ: 24

ஜநவடி ஹுவந 26

7. முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்.

காவாவதூநு 28

விஷய: 30

8. அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்.

சிவசுந்தரி	31
சுவாமிநாதன்	33

9. உபாயவிபாகாதிசாரம்.

உவாயி ஸ்பிரிவெஃ	34
கலி-ஜாநம்	36

10. பிரபத்தியோக்கியாதிகாரம்.

சுயிர்க்கெட வலியுட்தா	38
வக்துாடள்ள ஸக்துலாவஃ	40

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம்.

உயாநிதம் ஹிதம்	41
புபுராதம் வனுவராஜம்	43

12. ஸாங்கப்பிரபதநாதிகாரம்.

சுனீஷெடி ஊர்	45
யாழ்ப்பாணம்	46

13. கிருதகிருத்பாதி காரம்.

வாழ்நெயர் வவநெயர்	48
ஹவநி ஹநாள்	50

14. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.

ஸ்ரீராமபெரிய	52
ஸ்ரீராமபெரிய	54

15. உத்தரகிருத்தியாதிகாரம்.

ஸனொஷாயம்	55
புணியநிலிவ பூவம்	56

16. புருஷார்த்தகாஷ்டா திகாரம்.

ஸ்ரீதேவ ஸ்ரீகாந்தா	58
நாமா நவநா	60

17. சாஸ்திரீயநியமநாதிகாரம்.

செகண்டெரி நிகழிவு	61
முதல்தர அறிவு	63

18. அபராதபரிஹாராதிகாரம்.	
ஹஹஹஹஹ ஸஹாவஹாத	64
பூரஸ்தேதா	65
10. ஸ்தாநவிதேசஹாதிகாரம்.	
யதெதுகாமு	67
ஸாகாஸீதி	68
20. நிர்யாணாதிகாரம்.	
உதவிகுரணமு	69
உஹரகஹுரெ	70
21. கதிசிந்தநாதிகாரம்.	
ஐயநஹிவஸ	72
விசுவயவாடி	72
21. பரிபூர்ணபிரம்மாநுபவாதிகாரம்.	
விதலிவபெ	74
சவிபூரானுபூ	76
ஸஹிஷ்டஃ ஸாரவாஹிசு	77
23. ஸித்தேதாபாயதேசாதநாதிகாரம்.	
யுமவஹிவ	79
விபூரஹிஃ	80
24. ஸாத்தியோபாயதேசாதநாதிகாரம்	
யயாயிகுரணம்	82
தததெஹதக	83
25. பிரபாவவியவஸ்தாதிகாரம்.	
ஸாரஹவ்யஹிஷ்டஹி	84
ஹாதஹவஹி	85
26. பிரபாவஹிஷ்டாதிகாரம்	
ஸிவாஹிஃ ஹிஷ்டஹி	87
ராஹிஷ்டஹிஷ்டஹி	88
27. மூலமந்திராதிகாரம்.	
தாரம் ஹவஹி	89
கயூரணஹிஷ்டஹி	91

படினூஸம்	92
ஹைரூபிணு	92
ஹூம் ஸம்வயிதம்	93

28. த்வயாதிகாரம்.

சூகணிதம்	95
ஹைஷிஷிஷி	96
ஹைஷிஷி	96
நவெஷிஷி	98

29. சரமசுலோகாதிகாரம்.

யவநிஷிஷி	99
ஹைஷிஷிஷி	100
ஹைஷிஷி	101

30. ஆசாரியகருத்தியாதிகாரம்.

சுயிஷிஷிஷி	103
ஹைஷிஷி	104
நிஷிஷிஷி	105

31. சிஷியகருத்தியாதிகாரம்.

சுயிஷிஷி	107
சுயிஷி	108

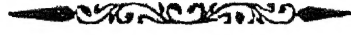
32. நிகமநாதிகாரம்.

சுயிஷிஷி	109
ஹைஷிஷி	110
ஹைஷிஷி	111
நிஷிஷி	112
சுயிஷிஷி	113
ஹைஷிஷி	114

ஸ்ரீ: ||

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	5	மரூ	மரூ
8	3	இப்போது	இப்போது
21	35	அதிகாரத்தின்	அதிகாரத்தின்
23	4	ருக்கும	ருக்கும்
,,	15	ஜ்ஞான	ஜ்ஞான
31	8	துக	துக்
,,	11	ஆசைப்படுத்துவ	ஆசைப்படுவ
35	17	அதில்	அதின்
37	3	பக்தியின்	பக்தியின்
55	8	ஜ்ஞானம்	ஜ்ஞானம்
68	11	என்றும்	என்றும்
78	26	புருஷார்த்தம்	புருஷார்த்தம்
80	19	பக்தியும். பிரபத்தியும்.	பக்தியும், பிரபத்தியும்.
98	21	ஜ்ஞானமுடைய	ஜ்ஞானமுடைய

ஸ்ரீதெ வெடானாராநாநுஜிஹாபெஸிகாய நபி: ||

ஸ்ரீதெ மொவாயாயபுஜிஹாபெஸிகாய நபி: ||

ஜாநவெராபுநாநுஜாநஸெவயயெ ஸ்ரீதெ

வெடானாராநாநுஜிஹாபெஸிகாய நபி: ||

ஸ்ரீதெ நிமஜாஜிஹாபெஸிகாய நபி: ||

அதிகாரஸங்கிரஹ சுலோகங்கள்.

ஸ்ரீநாமெங்கடநாயாயபு: கவிதாபிபுக்கெஸுரீ |

வெடானாராயபுவயெபுநெ ஸஹியதாந் ஸடா ஹபி ||

மாராஹுஸுஹுமாராஹுஸு நபிவாகபிபுஜிஹெ |

வுணீபிஹெ வ ததாபிபுள டிவதீ ஜமதாந்வதீ || க ||

(பதவுரை) மாராஹு: - நம்முடைய குருவுக்கும், ததா
மாராஹு: வ - அவருடைய குருக்களுக்கும், நபிவாகபி - நம:
என்கிற சொல்லை, சுயிபிஹெ - சொல்லுகிறோம். ததா - அவர்
களில், தபிபுள - முதல் குருக்களான, ஜமதாந் வதீ - உலகங்
களுக்கு ஸ்வாமிகளான, டிவதீ வ - பிராட்டியையும் எம்பெ
ருமானையும், வுணீபிஹெ - நாம் அடைய வேண்டியவர்களாக
வும், அதற்கு உபாயமாகவும் வரிக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) ஸ்ரீ தேசிகன் தன்னுடைய ஆசாரிய
னான அப்பள்ளாரை “மாராஹு:” என்கிற பன்மைச் சொல்
லால் சொன்னது அவரிடம் தனக்குள்ள கௌரவத்தைக்
காண்பிப்பதற்காக.

(2) இந்த முதற் சொல்லாலேயே அவர் குருக்களையும்
சொல்லக் கூடியதாயிருக்கையில், “ ததாமாராஹு: ” என்று
தனித்துச் சொன்னதற்கு கருத்து-ஒருவன் தன்னுடைய குரு
வையும், அவருடைய குருக்களையும் வணங்கவேண்டும் என்று
சொல்லுகிற பிரமாணத்தைக் காட்டவேண்டும்— என்று.

(3) ‘வ’ என்கிற சொல், குருவையும் வணங்கவேண்டியது,
அவர் குருக்களையும் வணங்கவேண்டியது, ஒன்றை விட்டு ஒன்

றைச் செய்யக் கூடாது—என்று காட்டுகிறது. இப்படி அர்த்தத்தைச் சொல்லும்போது வகாரமானது உதரொதரயொமத்தைச் சொல்லுகிறது—சுலோகத்தில் பின்பாதியிலிருக்கும் ‘உ’ என்பதானது ஸமுச்சயம் என்கிற பொருளைச் சொல்லுகிறது. அதாவது—சொல்லப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றைச் செய்யலாம், ஒன்றைச் செய்யாமலிருக்கலாம் என்றுகாட்டுகிறது.

(4) “நமஃ” என்கிற சொல் நமஸ்காரத்தையும், பிரபத்தியையும், பெரியோர்களிடம் இருக்கவேண்டிய வணக்கத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களும் இங்கே வேண்டுமென்று கருத்தினால் இங்கு “நமஃ என்கிற சொல்” என்று சொல்லியிருக்கிறது, நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன் என்று சொன்னால் ஒரே பொருள் தான் கிடைக்கும்.

(5) “சுயீரெஹ” என்பதற்கு குருவை வணங்குவது வேதத்தைப்போல் இருக்கிறதென்று கருத்து.

(6) “ஜமதாஃ வதீ” என்று இரண்டுபேர்களை உலகத்துக்குப் பதி என்று சொல்லுவதால் இரண்டுபேர்களுக்குள் கலஹம் வருமோ என்று ஸந்தேஹம் வரும். அதைத் தீர்ப்பதற்காக—“ஹ்வதீ” என்கிற சொல். பிராட்டி எம்பெருமானுக்குப் பத்தினியாய், அவன் அபிப்பிராயத்தை ஒத்து இருப்பவளாகையாலே கலஹம் வராதென்று கருத்து.

(7) இந்த சுலோகத்தில் குருவை வணங்கினதைச் சொன்னபடியாலே, ஒருவன் ஆசாரியனை யடையவேண்டுமென்றும், “தக்ஷுரஹு” என்பதால், தன் ஆசாரியனை வணங்கும்போது அவர் ஆசாரியர்களையும் வணங்கவேண்டும் என்றும், “தக்ஷுரஹு” என்பதால், இதை எம்பெருமான் உள்படச் செய்யவேண்டுமென்றும் காட்டப்படுகிறது. இது இதில் சொல்லப்போகிற முதலாவது இரண்டாவது விஷயங்கள்.

அவ— ஒருவன் குருவினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது, அந்த பக்தி வருவதற்கு அநேகம் தடைகளிருக்கின்றன; அவைகள் போய் பக்தி உண்டாகவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு

நாளும் பிரார்த்திப்பதற்காக ஒரு சுலோகத்தை யருளிச் செய்கிறார்:—

ஊனதெ ஶஹுஜீவொஶஜீத்யஸரொநாடியாய நாயாடிப
 ஸூயுகூதிநநநீயவிவியொடினாஃ ஸூடினாஜிஹ |
 ஸூஜாதவ்யஸராணுஃவகிடிபாடிவ்யாவமாவ்யாவகாஃ
 ஸூயபூவிவ்வவிவ்யுஹிவடிவீவெவெடிஸிகா டெஸிகாஃ ||

(படரை) ஊனதெ - இந்த, நாயாடிய - நாதமுனிகள் முதலான, டெஸிகாஃ - ஆசாரியர்கள், ஹ - இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போதே, ஶவொஶஜீத்யஸரொநாடியாய - மம்மதனுடைய பாணங்களாலுண்டான கலக்கங்கள் நீங்குவதற்காக, ஶஹு - எனக்கு, ஸூடினாஃ - ருசிக்கவேண்டும். அவர்கள் எப்படியிருந்தார்கள் என்றால், சூயுகூ - உபநிஷத்துக்களால், ஸூதிநநநீய - ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டாடும்படியான, விவிய - அநேகவிதங்களான, உடினாஃ - சரித்திரங்களை யுடையவர்கள், ஸூஜாதவ்ய - விச்வாஸம் பண்ணத்தகுந்த, ஸராணு - சரணயர்களாகிய, ஃவகி - பிராட்டியினுடையவும் எம்பெருமானுடையவும், டிபாடிவ்யாவமா - தையயாகிய கங்கையை, வ்யாவகாஃ - நம்மிடத்தில் வரும்படி செய்தவர்கள், ஸூயபூ - தாம் படித்தவர்கள் என்கிற கர்வத்தாலே மற்றவர்களை அவமானப்படுத்துவதில் விருப்பம், விவ்வ - முன்னோர்தனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நல்ல மார்க்கத்தையழிப்பது, விவ்யுஹி - வஞ்சனை, வடிவீவெவெடிஸிகாஃ - இவைகளிருக்கிறவிடத்தில் இல்லாதவர்கள்.

(கருத்து) எனக்கு விஷயங்களிலிருக்கிற ஆசை போய், இந்த ஆசாரியர்களிடம் பக்தி யுண்டாகவேண்டும். அவர்களுடைய ஜ்ஞாநமானது உபநிஷத்துக்களும் கொண்டாடும்படியாயிருக்கிறது. அவர்கள் மிகுந்த தாழ்ந்த என்னிடத்திலும், எம்பெருமானுடைய கிருபை வரும்படி செய்தார்கள். அவர்களிடத்தில் உரையில் சொன்ன குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லை.

குறிப்பு:— (1) மம்மதனுடைய பாணத்தினாலுண்டான கலக்கம் என்று சொல்லியபோதிலும், எல்லாவிஷயங்களிலுமுள்ள ஆசை போகவேண்டுமென்பது கருத்து.

(2) இவர்களுடைய அநுஷ்டாபத்தையும், இவர்கள் வாதிக்களைக் கண்டிக்கும் போது சொன்ன ஸூக்திகளையும் பார்த்து, “ஆ! இவர்கள் வேதத்தின் அர்த்தத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள்” என்று உபநிஷத்துக்களை ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாடும்படியாயிருந்தது.

(3) பகீரதன் கங்கையைப் பாதாள லோகம் கொண்டுபோய்தன் பாட்டனார்களின் சாம்பலை நனைத்தது போல், ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு நம்மை விஷயமாகப் பண்ணினார்கள். இதனால் அவர்களுடைய கருணை காட்டப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் குணமுள்ளவனாயும், குற்றமில்லாதவனாயுமிருந்தால்தான் அவனிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். சுலோகத்தில் பக்தி வேண்டப்படுவதால், குணமுடைமையும், தோஷமில்லாமையும் சொல்லவேண்டியது. இதைச் சுலோகம் சொல்லுகிறது. சிஷ்யனுக்கு வேண்டிய ஆசாரியனுடைய குணம்— ஜ்ஞாநமும் கருணையும். அந்த இரண்டும் இங்கே காட்டப்பட்டன.

அவ:- குருவைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப் பிரகாசம் பண்ணும்விதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—

ஹுஷ்டா ஹுஷ்டுலிஹாஸநராலிகஹயத்ரீவஹஷொ
 ிடுவொஷக்ஷிவ்ருத்யுதிடுஷுவிஜயதி வஹுமணா
 வஹிஸாஸநரூணாடி | ிக்ளயாவஜரெஜேத்யுஜிபடவவந
 ஸாதி மிஷ்டுததததிஜானெஸாதிதயஸவகவிமரிநவ
 ஸுஸததநீகா ||

|| ௩ ||

(ப-ரை) வஹுமணா - அநேககுணங்களை யுடையதும், ஹுஷ்டா - மனதிற்குப் பிடித்ததுமான, சுஷுஷுரூணா - வஜி - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய வரிசை, ஜயதி - நன்றாய்த் விளங்குகிறது. அந்த குருக்களின் வரிசை எவ்விதமிருந்ததென்றால், ஹுஷ்டு - ஹிருதயகமலமாகிற, லிஹாஸநராலிக - ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஆசையுடன் எருந்தருளியிருந்த, ஹயத்ரீவ - ஹயத்ரீவனுடைய, ஹெஷொரிடு - அலைகள் போல் வரும் களைப்புகளுடைய, வொஷ - சப்தத்தாலே, க்ஷிவ -

போக்கடிக்கப்பட்ட, பூதபூதிபூதி - வாதிகளின் கர்வத்
தையுடையது, லிசுளய - திக்குகளாகிற மாடிகளில், சூவல -
கட்டப்பட்ட, ஜெது - ஜயத்தைக் காட்டும், யஜவட -
கொடிகளின் துணிகளுடைய, வவந - காற்றினுடைய, ஸாதி-
விருத்தியினாலே, நியபுருத - பறக்கடிக்கப்பட்ட, தததிஜா
கூஸூரி - அந்தந்த ஸித்தாந்தங்களுடைய கூட்டமாகிற,
தருவஸவக - பஞ்சக்கொத்துக்களுடைய, விமரிந - போன
மையாலே, வ்யகூ - நன்றாய்த் தோன்றுகிற, ஸகதபூகா -
நல்லமார்க்கத்தை யுடையது.

(கருத்து) ஆசாரியர்கள் வாதஞ்செய்து, எதிரிகளினுடைய
கர்வத்தைப் போக்கினார்கள். வாதிகள் அந்தந்த மதத்தை ஸ்தா
பித்து, மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தெரியாதபடி பண்ணியிருந்தார்
கள். ஆசாரியர்கள் கிரந்தங்களை எழுதி அந்தந்த மதங்களைக்
கண்டித்து, மறைந்து போன நல்ல மார்க்கத்தை எல்லாரும் அறி
யும்படி செய்தார்கள்.

குறிப்பு:— (1) மூலத்தில் எம்பெருமானே ஆசாரியரூப
மாக அவதரிக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ச்லோ
கத்தில் ஹயக்ரீவணைச் சொன்னதினால் அது காட்டப்படுகிறது.

(2) ஒரு ஊரில் மாடிகளில் கட்டப்பட்ட கொடிகளுடைய
காற்றானது தெருவை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சைப்
பறக்கடித்து, தெருவை தெரியும்படி செய்வது போல, ஆசாரி
யர்கள் கிரந்தமெழுதி தூர்வாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்து,
அவைகளால் தெரியாதிருந்த மோக்ஷமார்க்கத்தை நன்றாய் அறி
யும்படி செய்தார்கள்.

(3) மதங்களைப் பஞ்சக் கொத்தாகச் சொன்னதாலே, அவை
களைக் கண்டிப்பதில் வருத்தமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யசூத்ரஸாரம் : I

1-வது உபோத்தாதாதிகாரம்.

சூஹவதஃ ஸ்ருதிதாநவாஜாஹாயுஸனாதிம் வநெந் |
 உநஸி உபயத ஸாஹாயுஸதி ரஹஸ்யசூத்ரஸு ஸாரொ஽யஸு ||

(ப-ரை) சுநவாஸு - ஒருவிததோஷமுமில்லாத, ஸ்ருதி
 தாம் - பிரஸித்தமான, சூஹாயுஸனாதிம் - ஆசாரியர்களின்
 வரிசையை, சூஹவதஃ - எம்பெருமானுள்பட, வநெந் - நமஸ்
 காரஞ்செய்கிறேன். யஸுஸாஹாயுஸ - எவர்களுடைய அருக்ர
 ஹத்தால், உப - என்னுடைய, உநஸி - மனதில், சுயம் ரஹஸ்ய
 சூத்ரஸுஸாரம் - இந்த ரஹஸ்யத்தயத்தின் ஸாரமான அர்த்
 தம், வஸதி - நிலையாயிருக்கிறதோ.

குறிப்பு:— “சுயஸு” என்பதால் எழுதப்போகிற கிரந்
 தத்தின் அர்த்தமானது ஸ்ரீ தேசிகன் முன்னாலேயே இருந்தது
 என்று காட்டப்படுகிறது.

கஸுபுஹாதுகௌ ஸாஸ்த்ரு களதஸுதநிவதஸுக்ராநு ||
 வநெந் ஹஸிமிஸுஸு வ்யீஸொயககிகிராநு || ௩ ||

(ப-ரை) கஸுபுஹாதுகௌ - கர்மவிசாரம் பிரும்மவிசா
 ரம் என்கிற இரண்டு பாகத்தையுடைய, ஸாஸ்த்ரு - சாஸ்திரத்
 தில், களதஸுதநிவதஸுக்ராநு - ஹைதுகர்களைக் கண்டித்தவர்
 களும், ஹஸிமிஸுஸு - ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும்
 நியந்தாவான் எம்பெருமானுடைய, வ்யீஸொயககிகிராநு -
 வீதிகளிலிருக்கும் குப்பைகளைப் போக்கி சுத்தஞ்செய்வதாகிய
 கைங்கரியம் செய்தவர்களுமான அப்புள்ளாரை, வநெந் - நமஸ்
 காரம் செய்கிறேன்.

குறிப்பு:— (1) வாதிகளைக் கண்டித்ததையும், தெருக்களை
 சுத்திசெய்ததையும் சேர்த்துச் சொன்னதினாலே, குப்பையைப்
 பெருக்குவதுபோல் வாதிகளைக் கண்டித்தது அவருக்கு லகுவா
 யிருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

பிணிவர உவ ஸளரெநிபுத்யஹுஷ்யாஹி ஜீவஃ

சுயுஷிதிரவிநு கிஞ்ஞாபாயிராஜ்யம் !

வியிவரிணதிஹேஷாஹிசுதிதஸ்தந காஸு

மரூபாரிஷ்டாவஜ்ஞம் ப்ராபு மொவாயதி ஸ்யம் ||

(ப-ரை) ஸளரெ - சூரன் என்கிறவருடைய குலத்தில் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு, பிணிவர உவ - கௌஸ்துபம் என்கிற சிலாக்கியமான ரத்தினம்போல, ஜீவஃ - ஜீவன், நித்யஹுஷ்யஃ சுவி - எப்போதும் வேண்டியவனாயி ருந்தபோதிலும், சுயுஷிதஃ - கலங்கின புத்தியை யுடைய வனாய், அதினல், கிஞ்ஞாபாயிராஜ்யம் - எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பெரியபாக்யத்தை, சுவிநு - அடையாதவனாய், வியிவரிணதிஹேஷாஹி - ஒரு புண்ணியம் பலனைக் கொடுக்கும்போது, காஸு - ஒரு காலத்தில், தந - அந்த எம்பெருமானாலே, வீக்ஷிதஃ - பார்க்கப்பட்டவனாய், மரூபாரிஷ்டாவஜ்ஞம் - குருக்களின் கூட்டத்தை அடைவது முதலாக, ஸ்யம் - தன் ஸ்வரூபத்தை, ப்ராபு - தெரிந்து, மொவாயதி - அதை ரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் எப்போதும் வேண்டியவன். ஆகையால் அவனிருக்கும் பரமபதத்தில் போய் அவனும் பிராட்டியுமிருப்பதை அநுபவித்து, அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவன். ஆனால், அவன் அதை இப்போது அடையவில்லை. இதற்குக் காரணம், அவன் தன்னை உடம்பாகவும், உடம்பைச் சேர்ந்தவர்களை தன்னுடையவர்களென்றும் எண்ணி, அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு, அவன் மனது கலங்கியிருக்கிறது. எம்பெருமான், ஸஹஜமான கருணையினாலே அவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால், ஜீவன், அறியாமல் செய்த ஒரு நல்ல வேலையைப் புண்ணியமாகக் கணக்கிட்டு, அதை வியாஜமாகக் கொண்டு அவன் பிறக்கும் போது எம்பெருமான் அவனைப் பார்க்கிறான். இதைக் காரணமாகக் கொண்டு படிப்படியாக ஜீவன் ஆசாரியர்களை அடைந்து, அவர்களிடமிருந்து தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து பிரபத்தியைச் செய்து, கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்தை அடைந்து தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தின் முதல் பாதத்தால், ஜீவன் இருக்கவேண்டிய இருப்பும், இரண்டாவது பாதத்தால் அவன் இப்போது இருப்பதும், பாக்கி சுலோகத்தால், எப்படி அவன் நல்ல கதி யடையலாம் என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) “ஹ்யஸு” என்கிற சொல்லானது, மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும், “மொவாயதி” என்பதால் பிரபத்தியைச் சொல்லுகிற த்வயமந்திரத்தின் பொருளும், “கிஃகரகவ” என்பதால் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற சரமச்சுலோகத்தின் பொருளும் காட்டப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் இந்த கிரந்தத்திற்கு விஷயமென்றும் ஸ்வரூபத்தை அறிவதும், பிரபத்தி பண்ணுவதும், கைங்கரியத்தைப் பெறுவதும் இந்த கிரந்தத்தின் பிரயோஜனங்கள் என்றும் காட்டப்படுகின்றன.

(3) கௌஸ்துப உதாஹரணத்தால், ஜீவன் ஸ்வபாவத்தில் குற்றமில்லாதவன் (நிரிபேதன்) என்றும், அவனுடைய ஸ்வரூபம் ஆனந்தமென்றும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை அதாவது -- ப்ரீதியைச் செய்யத் தகுந்தவன் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) கிஃகரகவாயிராஜ்யம் — எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமானது ஒரு பெரிய பாக்கியம். இப்போது கர்மத்தினால் அது அப்படித் தோன்றவில்லை.

(5) எம்பெருமான் ஜீவனைப் பார்ப்பதற்குக் காரணமும், அதின் பலனும், அடியில் வரும் சுலோகத்தால் தெரியவரும்.
 ஸ்ரீஸுரஸு வ ஸௌஹார்டு யஜுஹஸுக்ருதம் தயா |
 விஷ்ணு க்ருகக்ஷரேஷுஷோலிபிஷு வ ஸாதினெஃ || ஸு
 ஹாஷணம் ஷபெதாநி ஹ்யாவாயுப்ராவிஹைதவஃ | நியந்தா
 வான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவன்களும் நன்றாயிருக்கவேணும் என்று எண்ணுவது, அறியாமலும் எண்ணமில்லாமலும் செய்யப்பட்ட ஒரு புண்ணியம், எம்பெருமான் அவன் பிறக்கும் போது அவனைக் கடைக் கண்ணால் பார்ப்பது, ஸாத்துவிகர்களிடத்தில் இருந்த த்வேஷம் போவது, அவர்களுக்கு முகங்கொடுப்பது, அவர்களுடன் பேசுவது—ஆகிய இந்த ஆறும் ஒருவன் ஆசாரியனை அடைவதற்குக் காரணங்கள்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் “வியிவரிணதிஹைகாசு” என்கிற பாகத்தை கடைசி சுலோகத்தால் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்:—

கரோவிஷ்ணுவிவகெ, ப்ருதிவூருஷ்ணாநாழிவித்ருபு
வாஹெ ததூதூரெ விவகிஹ உவதி ஹி விவியா ஸவபுலிபா
ஹைவிபா | ததூஷ்ணாவகாஸபூயமூருகூவாமுஹூரீ
ணஃ கரோவிநுஹெஸூயபூஹைஸவஹியிரவி ஹிதா
கஸிபிசுஹ விவஸிசு || || ௭ ||

(ப-ரை) சுநாழிவித்ருபுவாஹெ - அநாதியாயும் வெவ்வேறாயும் பிரவஹித்துக்கொண்டிருக்கிற, உஹ - இந்த, கரோவிஷ்ணுவிவகெ - கர்மம் அறித்யை இவை முதலான சக்ரத்தில், ப்ருதிவூருஷ்ண - ஒவ்வொருவனுக்கும், ததூதூரெ - அந்த அந்த காலத்தில், விவகிஃ - பலன் கொடுப்பதானது, விவியா - வெவ்வேறாக, ஹவதி - வருகிறது, ஹி - இது பிரஸித்தமான விஷயம். ஸவபுலிபாஹைவிபா - (இது)எல்லா ஸித்தாந்திகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ததூஷ்ண - இதினாலே அடையப்பட்ட, ஸாவகாஸ - தன்னுடைய இடத்தையுடைய, பூயமூருகூவா - முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய கருணையாலே, முஹூரீணஃ - பிடிக்கப்பட்டவனும், கஸிசு விவஸிசு - ஜ்ஞாநமுள்ள ஒருவன், உசுஹ - இப்படி, (முதல் சுலோகத்தில் சொன்னபடி) ஹெஸூயபூஹை - முத்தனுடைய ஐசுவரியம் வரையிலுள்ள, ஸவஹியிஃ கவி - பாக்கியத்திற்கு இருப்பிடமாகவும், ஹிதா - ஆவன்.

(கருத்து) ஒருவனுடைய கர்மங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனுடைய கர்மப்ரவாஹம்மற்றவர்களின்கர்மப்ரவாஹங்களைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கும். அது இப்போது ஆரம்பித்ததென்று சொல்லமுடியாது. இந்தக் கர்மப்ரவாஹங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதால், கர்மங்கள் பலன்கள் கொடுக்கும் காலங்களும் வெவ்வேறாக இருக்கும். ஆகையால் ஒருவனுக்கு ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தும் எம்பெருமானால் அவன் பார்க்கப்படுகிறான். ஆதலால், ஏன் இது,

முன் உண்டாகவில்லை, இப்போது ஏன்றேர்ந்தது என்று கேட்கக் கூடாது. எம்பெருமானுடைய கருணை ஒரு ஜீவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப் போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அதற்கு இடம் அகப்பட்டு அந்த ஜீவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டு போய் சேர்த்து, பிரபத்தியைப் பண்ணுவித்து, முக்தனாக்கி, எம்பெருமானுடைய கைக்கரியத்தைப் பெறும்படி செய்கிறது.

குறிப்பு:— (1) அவித்யை என்பது—உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. சுலோகத்தில் “சூழி” என்கிற சொல்லால், வாஸனையும், ருசியும், உடம்போடு சேர்க்கையும் சொல்லப் படுகின்றன.

(2) கர்மத்தினால் ஒரு வாஸனை உண்டாகிறது. அதனால் மறுபடியும் அவ்விதகர்மத்தில் ருசி உண்டாகிறது. மறுபடியும் கர்மம் செய்கிறான், அதனால் உடம்புடன் சேர்க்கை உண்டாகிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யை காரணம். இவைகள் வண்டிச்சக்ரம்போல் சுழன்று சுழன்று வருகின்றன.

(3) இந்த விஷயத்தைச் சார்வாகன் தவிர, மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். சார்வாகனுக்கு பிரத்யக்ஷமொன்றே பிரமாணம். உடம்பே ஆத்மா.

(4) இப்படி எவனாவது ஒருவன் முக்தனாகக் கூடுமென்று சொன்னதினால், எழுதப்போகிற கிரந்தம் பிரயோஜனமில்லாமல் போகாதென்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விவகிஃ” என்கிற சொல்லாலே, ஒருவனுக்கு இந்தப் பட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு ப்ரம்மபட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் வருவதற்கும் தகுந்தபடி கர்மங்கள் வெவ்வேறுகப் பலனைக் கொடுக்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. (7)

2-வது ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்.

அவ:— புஸ்தகங்கள் அநேகமாக இருக்க, இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை மாத்திரம் இந்த க்ரந்தத்திற்கு விஷயமாகப் பண்ணுவதற்குக் காரணத்தை அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் சொல்லுகிறார்—

ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் க்ஷேஹக்ஷேஹம் ஸ்ரூதள உ

புக்ருதிவாஸுஷஹொமபூவகாஸொந வச்யுஃ |

தஹி விஸுயமுஷ்டம் ஐத்யூஹீதா விவிந

ஹூவநிஷ்டஐத்யூதாஸுஸுரூதஃ ஸாரநியபூர் || ௮ ||

(ப-ரை) ஸ்ரூதிவ்யவிவரீதம் - வேத மார்க்கத்திற்கு விருத்தமானது, க்ஷேஹக்ஷேஹம் - விஷத்திற்கு ஸமாநமானது. ஸ்ரூதள உ - வேதத்திலும், புக்ருதிவாஸுஷஹொம - பிரகிருதியினுடையவும், ஜீவனுடையவும் போகத்தை அடைவதற்கு, பூவகாஸொ - உபாயமானவைகளைச் சொல்லுகிற இடங்கள், ந வச்யுஃ - ஜீவனுக்கு அநுகூலங்களன்று. தக் - ஆகையினாலே, ஐத்யூஹீதாஃ சூயபூர் - ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்படுகிற நல்ல விவேகமுள்ள பெரியோர்கள், ஹ-இந்த வேதத்தில், உவநிஷ்டஐத்யூதாஸுஸு - உபநிஷத்துக்களாகிற திருப்பாற்கடலில், விஸுயமுஷ்டம் - முன்னிருந்த ஆசாரியர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டுவந்த, உஷ்டஃ ஸாரம் - மிகவும் ஸாரமானதை, விவிந - தேடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) பிரகிருதியினுடைய போகமாவது— இந்த உலகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய விஷயங்களால் வரும் போகமும், ஸுவர்க்கம் முதலான இடங்களில் கிடைக்கக்கூடிய போகமும். புருஷனுடைய போகமாவது—உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை யோகம்செய்து, அதை அநுபவிப்பதனால் வரும்போகம்.

(2) “விஸுய” என்கிற சொல்லுக்கு தேவர்கள் என்றும் பொருள். அந்தச் சொல்லாலும், “ஐத்யூதாஸுஸு” என்கிற சொல்லாலும், “ஐத்யூஹீதாஃ” என்கிற சொல்லாலும், தேவர்கள் அஸுரர்களோடு சண்டையில் மரணம் அடைவதைக் கண்டு பயப்பட்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அதிலிருந்துண்டானவைகளில் மற்றவைகளைத் தள்ளி, அமிருதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதைச் சாப்பிட்டு மரணமில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்கிற புராண கதை சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று ரஹஸ்யம் சொல்லும் பொருளானது அமிருதம் போலிருக்கிறது. அதை அறிகிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போய், கிழத்தனம், மரணமும் இலாத நல்ல இருப்புண்டாகும்.

(3) மீதியிருந்த அமிருதத்தைத் தேவர்கள் இரக்ஷிப்பது போல் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை முன்னிருந்த ஆசாரியர்கள் தகாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்பாமல் ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

(4) உபநிஷத்துக்களை “கஜேந்தரஸி” என்று சொன்னதினால், அவைகளுக்கு அளவில்லை என்றும், வேதங்களின் முன்பாகம் போலில்லாமல், நமக்கு அவசியம் வேண்டுமதைச் சொல்லுகிறபடியாலே போக்கியமாயிருக்கும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) “விலிங்கி” என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே, இப்போதும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்காட்டப்படுகிறது.

அவ:— இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களால் ஒருவன் அடைய வேண்டிய பிரயோஜனங்களைச் சொல்லி அவைகளை அடைகிற வனைக் கொண்டாடுகிறார்—

ஸாவாநாஃவரி ஸூதெந ஜநாநா ஜெநெந உஷா
தகஸ்தாஹெதுஸக்யஜெபெந ஸகலம் காலம் அபெந
க்ஷிவநு வெஜாதுஸவிஹாரஸாரயிடியா மஜேந விஸு
விதஸாரஜேந யஜி கஸிடிஷி ஸுவநெந நாயஸ யபி
ஸு நஃ || || கூ ||

(ப-ரை) ஸாவாநாஃவரி-வேதங்களின் சாகைகளுக்குமேல் (உபநிஷத்துக்களில்), ஸூதெந-இருக்கிற, ஜெநெந ஜநாநா-மூலமந்திரத்தாலே, உஷாதகஸ்த-தன் ஸ்வரூபத்தைத்தொரிந்தவனாய், ஸகலம் - தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தின கைங்கரியத்திற்கு, ஹெதுஸக்யஜெபெந - காரணமான ஒருதடவை சொல்லுவதையுடைய, அபெந - த்வயம் என்கிற மந்திரத்தினால், ஸகலம் காலம் க்ஷிவநு - பிரபத்திக்கு மேல்பட்ட எல்லா காலத்தையும் போக்கிக்கொண்டு, வெஜாதுஸ - வேதத்திற்கு தலை ஆபரணம்போலிருக்கிற, விஹாரஸாரயி - லீலைக்காக அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய, டியாமஜேந - தையால் தொடுக்கப்பட்ட சரமச்சீலாகத்தாலே, விஸுவிதஃ - மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டவ

னாய், இப்படி, ஸாராஜஹ் - ஸாரங்களான அர்த்தங்கலையறிந்த, கபூசி - ஒருவன், ஹவநெ யபி சுஷி - இந்த உலகத்திலிருந்தால், ஸி - அவன், நம் யுயஸ்ய நாயி - நம்முடைய கூட்டத்திற்குத் தலைவனாவன்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவது. த்வயமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம்—அதைச் சொல்லி பிரபத்திசெய்வதும், அது போக்கியமாயிருப்பதால், அதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்குவதும். சரமச்சுலோகத்தின் பிரயோஜனம்—தான் செய்த பிரபத்தியாலே பிரீதியடைந்த எம்பெருமான் தன்னைக் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனாய்ச் செய்யப்படுவது. இப்படி ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, பிரபத்தி பண்ணி, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பின் காலம் எல்லாம் போக்குகிறவனாயிருந்தால், அவனை நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தை பிரவர்த்தனம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

குறிப்பு:— (1) “விஹாரஸாரயி” என்பதால், நம்மைப் போல கர்மத்துக்கு உட்பட்டு, அர்ஜுநனுக்கு வண்டியோட்டவில்லை. லீலையாக அந்த வேலை செய்தான் என்று காட்டப்படுகிறது. ஏனென்றால், அவனை வேதமானது தலையாபரணம்போல் பிரீதியுடனே காட்டுகிறது.

(2) “ஹவநெ யபி” என்பதால், எம்பெருமான் சரமச்சுலோகத்தாலே பிரபத்திமார்க்கத்தை தன் தையயினாலேயே வெளியிட்டான் என்று காட்டப்படுகிறது.

3-வது பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்.

அவ— இப்படிச் சுரந்தத்திற்கு விஷயத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் சொல்லி, மேல் நான்கு அதிகாரங்களால் தத்துவநிருபணம் செய்கிறார். தத்துவங்கள் மூன்று—எம்பெருமான், ஜீவன்கள், பிரகிருதி—என்று. அவைகளுள் முதல் அதிகாரத்தால் எம்பெருமானுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்லுகிறார்—

சூயெயக்புஹிதிநியநெஃ ராஜிகத-ஹ்ரீராம்

ஸதாஸூஹிதி யதநவநெஹ்ரீ ததாயததெதக |

விஸ்வ-ஹ்ரீநிதி ஹவதி வ்யாவகாஹ்ரீஹ்ரீ

மஹீராணாஹ்ரீதகமிராம் மாஹதெ விதவ்யதி ||

(ப-ரை) ஹவதி - எம்பெருமான், வ்யாவகாஹ்ரீஹ்ரீ - மூலமந்திரமாகிய கண்ணாடியிலே பார்க்கப்படும்பொழுது, வநதகவிஸ்வ - இந்த உலகமானது, ஸதா - ஒரு வஸ்துவாக உண்டாவது, ஹ்ரீ - உண்டானது அப்படியே இருப்பது, வ்யதந - ஒரு வேலை செய்வது, ஹநெஹ்ரீ - எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி உண்டாக்குவதான பலன் - இந்த விஷயங்களில், வநததாயத - இவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், சூயெயக்புஹிதி - அவனால் தூக்கப்படுவது முதலானவை களுடைய, நியநெஃ - எப்போதுமிருப்பதாலே, ராஜிகத-ஹ்ரீராம் - அதற்கு முதல்காரணமான எம்பெருமானுக்கு உடம்பு, ஹிதி - என்று, வ்யாஹ்ரீ-பார்க்கிறவன், மஹீராணாம் - ஆழமான, ஹ்ரீதகமிராம் - ஒருவனாலும் செய்யப்படாத சொற்களாகிய வேதத்தினுடைய, விதவ்யதி - உட்கருத்தை, மாஹதெ - உள்ளபடி அறிகிறான்.

(கருத்து) உலகத்தை எம்பெருமான் ஒரு வஸ்துவாகப் பண்ணி, அது அப்படியே யிருக்கும்படி தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் தூக்குகிறான். ஆகையால் அது தூக்கப்பட்டது. அது ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி அதை ஏவுகிறான். அது ளவப்பட்டது. அது செய்யும் வேலையின் பலனாகிய பிரீதியை அவன் அடைகிறான். ஆகையால் அவன் சேஷி, அது சேஷம். இந்த மூன்றுவிதமான உறவுஎப்போதும்இருக்கும். ஒருபோதும் அதை விட்டுநீங்காது. ஆகையால் உலகம் அவனுக்கு உடம்பு. இந்த விஷயங்களை மூலமந்திரத்தைக் கொண்டு ஒருவன் அறியவேண்டியது. இப்படி அறிந்தவன் தான் வேதத்தினுடைய உட்கருத்தை அறிந்தவன். இப்படி அறியாதவனுக்கு வேதத்தின் உட்கருத்து தெரியாது.

குறிப்பு:— (1) “மஹாராணா” என்கிற சொல்லாலே, வேதத்தின் பொருளை அறிவது கஷ்டமென்றும், அது மூலமந்திரத்தினால் ஏற்படும் சரீரம் ஆத்மா என்கிற உறவாலேயே கண்டு பிடிக்கவேண்டியதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் உலகமும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், வேறு தத்துவங்கள் என்றும் சொல்லுவதால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. ஆகையால் அதன் உட்கருத்தை அறிவது கஷ்டம்.

(2) உடம்பு என்பது ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, அவனால் ஏவப்பட்டு, அவனுக்காகவே இருப்பது. இந்த அறிவுள்ளவன் அதற்கு ஆத்மா. ஆகையால் எம்பெருமான் உலகத்திற்கு ஆத்மா. அது அவனுக்கு உடம்பு.

(3) சேஷன் என்பவன் ஒருவனுக்கு அதிகசயத்தைப் பண்ணுவதற்காகவே இருக்கிறவன். அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவன் சேஷி. அதிகசயமென்பது முன்னாலில்லாமல் பிறகு உண்டாகிற ஒரு விஷயம். எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே யுண்டாகும் அதிகசயம் அவனுக்குப் பிரீதி.

(4) ஊதக—என்கிற சொல்லாலே, கண்ணாலே பார்க்கிற இந்த உலகம் என்று காட்டப்படுகிறது. இதனால் அது ஒருவனுக்கு உட்படாதது என்கிற எண்ணம் பிசகு என்றும், எப்பொழுதும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டே யிருக்குமென்றும் காட்டப்பட்டது.

(10)

அவ—முதல் சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயமானது, எல்லா வாதிகளை ஜயிப்பதற்கு உதவுகிறபடியால் அது பிரதாநம் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

யஜெதம் யதிலாவபுஷளிகயிதம் விஜ்ஜாநிஷ்ஜாதஃ
புத்ருஷம் புதிதநுஜிநியமெ சுஸரிசிவஸரிதஃ |
தநெருகுது ஸபிதூமெவதி விமயம் ததநதவ்யாவநா
ஹவாகபுயஜாநஹெதுககயாககெயூயகொஹமஃ ||

(ப-ரை) யதிலாவபுஷளிகயிதம் - ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராலே சொல்லப்பட்டதும், சுவிஜ்ஜாநிஷ்ஜாதஃ-புத்ருஷம்-அவித்யையாகிற இருட்டுக்கு விடியற்காலம்போல் இருக்கிறதுமான, ஊதகம்

இந்த, பூதிதஞ்சு - பிரதிதந்திரத்தை, கஸரிசு விவஸிதஜி-
நல்ல அறிவை உடைய ஒருவன், சுஷிரியுமெ - இந்த கடைசி
யுகத்தில், யஜி விஜ்ஜாசு - அறிவானே யானால், தஞ் வனகஞ் -
அவன் ஒருவனிடத்தில், ததந் தஸ்யாவநா - அந்தந்த மதத்
தை ஸ்தாபிப்பதில், ஹெவாசு - குதூஹலத்தால், பூயஜோந -
பரவுகிற, ஹெதஸுக்கஸ்யா - ஹைதுக்களுடைய வாதமாகிற,
கஸ்யோய - அலைகளுடைய, கொயாஹயி - இரைச்சலானது,
ஸுபிதி - சீக்கிரத்தில், வியபடி உவெவதி - இருந்தவிடம் தெரி
யாமல் போகிறது.

(கருத்து) ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்த இந்த பிரதிதந்
ரத்தை ஒருபுண்ணியத்தாலே அறிந்தவனிருக்கிற விடத்தில் வாதி
களுடைய வாதங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

குறிப்பு:— (1) பிரதிதந்திரம்— ஒரு ஸித்தாந்தத்திலேயே
உள்ளதாய், வேறு ஸித்தாந்தங்களிலில்லாததான ஒரு விஷயம்.

(2) விடியற்காலம் வந்தவுடன் இராத்திரியின் இருட்டுப்
போவதுபோல், இந்தப் பிரதிதந்திரத்தாலே எம்பெருமானை
அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்கள் போய், அவனை அடைவ
தற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்ய அதிகாரமுண்டாகும்.
இருட்டுப்போல் பாபங்கள், விடியற்காலம்போல் இந்த பிரதிதந்
திரம். மேல் வரும் பகல்போல், உபாயத்தைச் செய்வதும், எம்
பெருமானை அடைவதும்.

(3) கடைசி யுகத்தில் என்பதால், மற்ற யுகங்களில் அதை
எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டவர்களென்றும், இந்த யுகத்தில் அதை
ஒப்புக்கொள்பவர்கள் கர்மத்தினால் குறைந்திருக்கிறார்களென்
றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) யதிலாவஹுளசுயிதம்— என்பதால், இது ஸம்
பிரதாயத்தால் நமக்கு வந்திருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது.
சுயிதம்— என்கிற சொல்லாலே இதை ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் தாம்
சொல்லவில்லை என்றும், இது ஸூத்திரகாரரின் அபிப்பிராய
மென்றும், அதையே வெளிப்படுத்தினார் என்றும் காட்டப்
படுகிறது.

“விவஸிதஃ” என்பதின் கருத்து— விவஸித - (இதை அறிந்தவன்) எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்களிலிருந்து விடுபடுவன், விவஸிதஃ - (இதை மிகவும் நன்றாய் அறிந்தவன்) வாதிக்கை ஜயிப்பன்—என்று.

4-வது அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்.

அவ:— இதில் கீழ் அதிகாரத்தில் சொன்ன உறவோடுகூட, ஐந்து விஷயங்களை அறியவேண்டியதென்றும், அவைகளை மூல மந்திரம் எந்த எந்த விடங்களில் சொல்லுகிறதென்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

சூஃள ப்ராஹ்ம வரஹிதமவம் ப்ராஹ்மரூபம் உ ரோஹ
விஷ்ணுவாயம் சுயநநஸிஸொஃவிதாயுதம் உதாயுதாஃ |
தத்யாவாதம் ஶிக்ஷுதிமிரி வ்யூஜயதாம் ஶநம் தம்
தகப்ராபம் உ உயஸிவி விஹ வஸுதஸுதவெஹீ || ௧௨ ||

(ப-ரை) சூஃள - ‘சு’ என்பதை முதலாக உடைய சொற்களில், (அகாரத்திலும், நாராயண என்கிற சொல்லிலும்) சுநயம் - தோஷமில்லாததாயும், வரஹி - மிகவும் உயர்ந்ததாயுமிருக்கிற, ப்ராஹ்ம - அடையவேண்டியவஸ்துவையும், ரோஹ - ஶீ என்கிற எழுத்துக்களிலும், நர என்கிற சொல்லிலும், ப்ராஹ்மரூபம் - அடையவேண்டியவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், சுயநநஸிஸொஃ து - அயநம் நமஸ் என்கிற சொற்களில், உஷ்வாவாயம் - ஜீவனுக்கு இஷ்டமான உபாயத்தையும், உதாயுதாஃ - நாராயண என்கிற சொல்லிலிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமையில், ஶாஸிதாயுதம் - அடையவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற பொருளையும், ஶிக்ஷுதிமிரி - மமகாரத்தைச் (என்னுடையது) சொல்லுகிற சொல்லில், தத்யாவாதம் - அதற்கு விரோதியையும், வ்யூஜயதாம் - காட்டுகிற, தம் ஶநம் - அந்த மூலமந்திரத்தையும், தகப்ராபம் உ - அது போலிருக்கிற, உயம் - த்வயத்தையும், சுவி - என்பதால் சரம சுலோகத்தையும், விஹ - அறிகிறவன் வஸுதவெஹீ - எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாக, வஸுதஃ ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன்.

(கருத்து) ஒருவன் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் ஐந்து—
அடையவேண்டியவன் எம்பெருமான்; அடைகிறவன் ஜீவன்,
அடைவதற்கு உபாயம் எம்பெருமானும், ஜீவன் செய்யும் பிரபத்
தியும்; அவன் அடையவேண்டிய பொருள் எம்பெருமானுடைய
கைக்கரியம்; அதை இதுவரையில் அடையாததற்குக் காரணம்
அவனுடைய 'என்னுடையது' என்கிற எண்ணம். இவைகளைக்
காட்டுகிற மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் அறிந்தவனே அறியவேண்
டிய எல்லாம் தெரிந்தவன்.

குறிப்பு—சுலோகத்தில் மமகாரத்தைச் சொன்னபோதிலும், அதற்குக் காரணமான அஹங்காரமும் சொல்லப்படுகிறது. அஹங்காரம் என்றால், உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. மமகாரம் என்பது—உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னுடையவைகளென்று எண்ணுவது.

(2) தடு - பிரஸித்திமான, இதை ஒன்றை அறிவதினாலேயே, அறியவேண்டியவைகள் எல்லாம் அறியப்படுகிறது என்கிற பிரஸித்தியை உடையது என்று கருத்து.

அவ— மோகனம் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறவன், தான் கீழ்ச் சொல்லிய ஐந்து அர்த்தங்களை அறியவேண்டியவைகளாக நினைத்து, பிரபத்தியைச் செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானம் பண்ணுவது அந்த அறிவுக்கு பிரயோஜனம் என்று காட்டி, அவைகளை நினைக்கவேண்டிய விதத்தை அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவும் பூ ஊ ஸிவசெஷி வாலை பூவாஊ
 சிவசெஷி திவாவித்யாயநகராஊ சிவ பூவா
 ஊ தஸ்திரிவக | ஊநெநாசிவத்யாநஊசிவத்யா
 வித்யாநயஸ்துஃ ஸம்பதி செஷித்யவதிவாநா
 ஸஸ்து செஷித்யதெ || || கந ||

(ப-ரை) ஞானம் - (நான்) அடையவேண்டியதோ, வரலாற்றையும் உயர்ந்ததாயும், ஸரிஸ்துஷி - எல்லாருக்கும் சேரியாயும், இருக்கிற, ஸ்ரீ - எம்பெருமான்; ஞானம் - அடைய வேண்டியவனான நான், தவ்வி - தவ்வி - அடைய

வேண்டிய எம்பெருமானுக்குத் தகுந்தவன். ஞானவீடு - அடைவதானது, உபாயநகராட்சி - தகப்பனாருடைய ஸொத்தானது உறவினாலேயே பிள்ளைக்கு வருவதுபோலவும், ஸாஸ்திரவீடு - நித்தியஸாஸ்திரிகளுக்கு அவனுடைய கைங்கரியம் கிடைத்திருப்பதுபோலவும், ஶிஷ்ய - எனக்கு, ஶ்வ - (பிரயாஸப்பட்டு கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கம்போல் இல்லாமலிருக்கிற) ப்ராப்யத்தில், ஶ்வதஃ - என் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததாய் தானாகவே, ஞானவீடு - கிடைக்கவேண்டியது, ஶ்வ - ஶ்யோ! ஶ்வா - அஹங்காரத்தாலே (உண்டான) ஶ்வாஸ்திரயம் - தப்பெண்ணத்திற்கு இருப்பிடமாய்க் கொண்டு, ஶ்வா - நான், வநநா - இதை, ஶ்வாஸ்திரவாந - இழந்திருக்கிறேன். ஶ்வாஸ்திர - இப்பொழுது, ஶ்வா - எனக்கு, ஶ்வாஸ்திரவாந - சேஷிகளான தம்பதிகளிடத்தில் செய்யவேண்டிய, ஶ்வாஸ்திரவாந - பிரபத்தியாகிற, ஶ்வாஸ்திர - உபாயமானது, ஶ்வாஸ்திர - பாக்கியிருக்கிறது.

(கருத்து) நான் இதுவரையில் எம்பெருமானிடம் போகாததற்கு என்ன காரணம் என்று விசாரிக்கையில், அது எம்பெருமானுடைய குற்றமன்று; ஏனென்றால், அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன், அவன் எனக்கு சேஷி, என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான். என்னுடைய குற்றமும் அன்று; ஏனென்றால், நான் அவனுடைய சேஷனானதாலேயும், ஸ்வபாவத்தாலே நான் தோஷமில்லாதவனானதாலும், நான் அவனிடம் போகத்தகுந்தவன். அவனை அடைவது கஷ்டப்பட்டு கிடைக்கவேண்டுமோ என்றால், அதுவுமில்லை. அது தானாகவே வரவேண்டியது. ஆகையால்தான் இதுவரையில் அதை இழந்ததற்குக் காரணம் என்னுடைய தப்பெண்ணமே. ஆகையால் நான் இப்போது செய்யவேண்டியது அவன் திருவடிகளில் விழுந்து என்பிழைகளைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று வேண்டுவதாகிய பிரபத்திதான் பாக்கியிருக்கிறது.

குறிப்பு— (1) எம்பெருமான் தோஷமுள்ளவனாயும் குணமில்லாதவனாயும் நம்மோடு ஸம்பந்தமுமில்லாதவனுய்மிருந்தால், அப்போது அவனை அடையவேண்டியதில்லை; அவன் அப்படி இல்லை என்று காட்டுவதற்காக “ஶ்வாஸ்திர” என்றும், “ஶ்வாஸ்திரவாந” என்றும் சொல்லப்பட்டது.

(2) ஞாய்யந உதாஹரணமானது உலகவழக்கம்; இது பா
லோகவிஷயங்களில் வரக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்
பதற்காக நியஸூரி உதாஹரணம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(3) ஸெஷிஃவதிலாந்யாவஃ - என்பதால் பிராட்டியும்
எம்பெருமானுமாகிய இருவரிடத்திலேயே பிரபத்தி செய்ய
வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(4) ஸேது என்பது ஒரு ஆற்றில் இக்கரையிலிருந்து அக்
கரைக்குப் போவதற்கு உபாயமான பாலத்தைச் சொல்லுகிறது.
இங்கு ஸம்ஸாரமாகிய இக்கரையிலிருந்து மோக்ஷமாகிய அக்க
ரைக்குப் போவதற்குப் பிரபத்தி உபாயமாயிருப்பதால், அது
ஸேது என்று சொல்லப்படுகிறது. (13)

5-வது தத்துவத்ரயாதிகாரம்.

அவ: - கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களில் சொன்ன விஷயங்
களில் அடங்கிய முன்றுதத்துவங்களைப் பற்றிச்சில தப்பு எண்ணங்
கள் போவதற்காக மறுபடியும் விசாரிக்கப்படுகிறது:—

புக்ருத்யாத்ஜ்ஞானிமஹதி விஹிதூக்ஷணயியா

தயா ஜீவெஸெக்யுபூஹதிகுஹஸ்திவஜநாசு |

சுதொ ஹொகூதா ஹொம்யு தஹுஹயநியனெதி நிமநெநெ

விஹகூதம் நஸ்தத்யுபஹிஸனூக்ஷதயியம் ||கச||

(ப-ரை) புக்ருதி - உடம்பாயும் இந்திரியங்களாயும்
மாறியிருக்கிற பிரகிருதியில், சுத்யுபஹி - ஆத்மா என்கிற
மயக்கம், விஹிதூக்ஷணயியா - அறிவுள்ளவர்களுடையவும் அறி
வில்லாதவர்களுடையவும் லக்ஷணங்களுடைய அறிவினா ல்,
மஹதி - தானாகவே போய்விடும். தயா - அப்படியே, ஜீவெ
ஸெக்யுபூஹதிகுஹஸ்தி - ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் ஒன்று என்
பது முதலான விஷயங்களில் உண்டாகும் கலஹமும், ததிவ
ஜநாசு - ஜீவனையும் ஈஸ்வரனையும் பிரித்துச் சொல்லுவதினால்,
மஹதி - போய்விடும். (சுதஃ - ஆகையினாலே) இந்த எண்ணங்

கள் போவதற்காக, ஹோக்தா - போகத்தை அடைகிறவன், (அறிவுள்ளவன்) ஹொம்யூ - போகத்தைக்கொடுப்பது, (அறிவில் லாதது) தஹுமயநியனா - இவையிரண்டையும் நியமநம் பண்ணுகிறவன், (எம்பெருமான்) உதி - என்று, நிமநெரீ - வேதங்களால், விவக்தம் - பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, தக்தூயம் - மூன்று தத்துவங்களை, சுக்ஷதயியம் - ஒன்றிலும் கலங்காத அறிவை உடைய நம்முடைய ஆசாரியர்கள், நம் - நமக்கு, உவஹிஸூனி - உபதேசம் செய்கிறார்கள்.

(கருத்து) உலகத்தில் சில தப்பெண்ணங்கள் இருக்கின்றன—உடம்பே நான், எம்பெருமானென்று ஒருவன் கிடையா தென்றும், நானும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், நான் ஒரு வனுக்கும் உட்படாதவன் என்றும். பிரகிருதி, ஜீவன், எம்பெருமான் ஆகிய இவர்களைப் பிரித்து இவைகளின் லக்ஷணங்களைச் சொல்லுவதால், இந்தத் தப்பெண்ணங்கள் போய்விடுகின்றன. வேதமே அவைகளைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது. இவைகளை நம் முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு— உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் படிக்காதவர்களுக்கு வருகிறது. ஜீவனும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் படித்தவர்களுக்கு வருகிறது. அது போவது வருத்தமென்று காட்டுவதற்காக ஒன்றை ஹூம் என்றும், மற்றொன்றை கஹம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ- இந்த மூன்று தத்துவவிஷயமான விசாரம் பண்ணினது போதுமா? பூநீபாஷியத்திற்குப் பின்னால் உண்டாகும் மதங்களால் கலக்கங்கள் வருமே, அவைகள் எப்படிப் போகுமென்பதற்கு, அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் பதில் சொல்லுகிறார்:—

சுவாவொவா^{ஸு}வாதஸு^{ஸு}ஃ சுதி சுதி சுவி^{ஸு}யீ^{ஸு}வி^{ஸு}சுவத^{ஸு}
தஹும^{ஸு}ய^{ஸு}ஹா^{ஸு}நனா^{ஸு}ஹி^{ஸு}நா^{ஸு}ஸு^{ஸு}ஹா^{ஸு}நவயிகு^{ஸு}ஹ^{ஸு}நா^{ஸு}
யுகிகா^{ஸு}னா^{ஸு}ஃ சுதா^{ஸு}னா^{ஸு}ஃ | ததா^{ஸு}ஹா^{ஸு}கஸு^{ஸு}ஹா^{ஸு}ஹ^{ஸு}ஹ^{ஸு}
ஹுவதி^{ஸு} ஸஹஸா^{ஸு} நிஸு^{ஸு}ஸு^{ஸு}ஸா^{ஸு}நு^{ஸு} ஸு^{ஸு}ஸு^{ஸு}ஸா^{ஸு}நு^{ஸு} வு^{ஸு}ஹு^{ஸு}
ததெ^{ஸு}ந^{ஸு}ஹு^{ஸு}ஷு^{ஸு} வு^{ஸு}நா^{ஸு}வி^{ஸு} ந வு^{ஸு}ஹா^{ஸு}ணி^{ஸு}தா^{ஸு} ஸு^{ஸு}
ஹா^{ஸு}தா^{ஸு}ஹி^{ஸு} |

(ப-ரை) சூவாவ - ஒன்றைக்கொண்டுவிந்து சேர்ப்பது, உவாவதம் - இருக்கிற ஒன்றை எடுத்துவிடுவது, ஆகிய இவைகளால், ததூஷ்யெஷு - அந்தந்த அர்த்தங்களில், சுவாமி நாவஸ்யோ - இது இருக்கிறது இது இல்லை என்று பிரயோகம் பண்ணுவதற்கு, சூநஸ்யோ - முடிவில்லாமையாலே, சுநவயி-எல்லையில்லாத, சுஹநாயுகி - கபடமான யுத்திகளால், காநோ - நல்லதுபோல் தோன்றுகிற, கூதி கூதி - சில சில, கூதானோ - ஸித்தாந்தங்கள், கூவியீஷித்ருவக் - கவிகளுடையபுத்தியினுடைய வேறுபாட்டால் உண்டான காவியங்கள்போல், ஸ்யு - உண்டாகின்றன. (ஆனபோதிலும்) நிஸு - ஒப்பில்லாத, ததூஷ்யோ - தத்துவங்களுடைய அறிவானது, தாநஸுஷாநு - அவைகள் எல்லாவற்றையும், ஸஹஸா - உடனேயொவூ - இருந்தவிடம் தெரியாதபடி போக்குவதற்கு, பூவதி - சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. வுஷ்ய - (முன்பிருக்கிற எஸ்துவில்) 'இது கட்டையோ? புருஷனோ' என்கிற ஸந்தேஹமுண்டானபோது புருஷத்தன்மையானது, ததேந - உள்ளபடி, ஷ்யெஷ - பார்க்கப்பட்டபோது, வுநாவி - மறுமறுபடியும், ஸாணுதாஷி - இது கட்டை முதலானவைகள் என்கிற எண்ணம், நபூணிதா - உயிருடன் இருப்பதில்லை.

(கருத்து) ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் இருக்கிறவைகளில், ஒன்றை எடுத்துவிடுவதாலும், வேறு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து ஒன்றைக்கொண்டுவிந்து சேர்ப்பதாலும், அதுவே வெவ்வேறு ஸித்தாந்தமாக ஆகிறது. ஒரே தத்துவத்தின் விஷயத்தில் இந்த குணமிருக்கிறது, இது இல்லையென்று சொல்லக்கூடிய விஷயங்களுக்குக் கணக்கில்லாமையால் பல பல ஸித்தாந்தங்கள் உண்டாகின்றன. எப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை ஒன்றாயிருக்க, ஒரு கவி ஒன்றை அதில் சேர்ப்பதாலும், வேறொரு கவி அதிலிருந்து ஒன்றை எடுப்பதாலும் அது வெவ்வேறு காவியமாக ஆகிறதோ, அப்படியே இந்த ஸித்தாந்தங்களும் உண்டாகின்றன. இவைகளை நல்லதுபோல் தோன்றுகிற யுத்திகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கையால் இவைகள் நல்ல ஸித்தாந்தங்கள்போல் தோன்றுகின்றன. இப்படி

இருந்தபோதிலும் தத்துவங்கள் இத்தனையென்றும், அவைகளுடைய குணங்கள் இன்னவைபென்றும் உள்ளபடி அறிவதால் இந்த மதங்கள் உடனே மறைந்துவிடும். கட்டையைப் போலிருக்கும் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்து 'இது கட்டையோ, புருஷனோ' என்று ஸந்தேஹமுண்டானபோது அது புருஷன் என்பதாகத் தெரிந்தால், அது கட்டையோ என்கிற ஸந்தேஹமானது மறுபடியும் உயிருடன் இருக்காது.

குறிப்பு— (1) தத்துவங்கள் மூன்றாயிருக்க, அவைகளில் எம்பெருமானான தத்துவத்தை ஸாங்கியனும் பெளத்தனும் ஜைனனும் எடுத்துவிடுகிறார்கள். ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். பெளத்தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஜ்ஞாநமொன்றையே சங்கரனும், யோகாசாரனென்கிற பெளத்தனும், தத்துவமென்று சொன்னபோதிலும், சங்கரன் அது நித்தியம் என்றும், ஒன்றென்றும் சொல்லுகிறான். யோகாசாரன் அதை ஒரு கூணம்தான் இருக்கிறதென்றும், ஜ்ஞானப்பிரவாஹங்கள் வெவ்வேறு என்றும் சொல்லுகிறான். இப்படி சிலோகத்தில் சொன்னபடி வெவ்வேறு மதங்கள் உண்டாகின்றன.

(2) கடைசி பாதத்திற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் காட்டப்பட்டதாகவுமாகிறது. வுஃஹெ - பரதேவதையானது, புருஷோத்தமனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று, ததெந- உள்ளபடி, ஐஹெ - பார்க்கப்பட்டபோது, ஸூரணுதாஹி - அது ருத்திரனோ, பிரம்மாவோ என்கிற ஸந்தேஹமானது, வுந்நாவிந வஹு ஸூரணிதா - மறுபடியுமிருக்கிறதில்லை.

(3) நிஸுஹி - என்பதற்கு ஸமமில்லை யென்று பொருள். இதனால் மேற்பட்டதமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. இந்த ஜ்ஞானத்துக்கு எதிரான ஜ்ஞானமும், அதைப்போக்கும்படியான ஜ்ஞானமும் இல்லை என்று கருத்து.

6-வது பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்.

அவ— இதுவரையில் எம்பெருமானான தத்துவம் பொதுவான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டது. அது இன்னதென்று முதல் சிலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது:—

சூரெதேக்யம் ஷெவதெக்யம் திருகஸரீயிமதா து
 யுதெக்யம் துயாணாஜநுதெக்யஸ்ய-பிரித்யாஜநிவ-
 ணமணிதீராஜ்யயதெ ந ஸனம் | துயுதெக்யரெகக
 ணெஸஸதநு-முணஜநு-வ்யாஸஜ-பெயாஜிவிஸ ஸ்ரீரா
 ணாராயணோநம் வதிரவிதநு-பி-கிஷா ருசுத
 ஹொமஃ ||

|| கசு ||

(ப-ரை) சூரெதேக்யம் - ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்று,
 ஷெவதெக்யம் - தேவதைகளெல்லாம் ஒன்று, திருகஸரீயிமதா
 துயுதா - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய த்ரிமூர்த்தி
 கள் ஸமர்கள், துயாணாஜ னெக்யம் - த்ரிமூர்த்திகளும் ஒன்று,
 சுநு-சூ னெஸ்யஸ்ய-பி - இவர்களைக் காட்டிலும் சீவராஜ ஒரு
 வன் ஈஸ்வரன், உத்யாஜி - என்று சொல்லுவது முதலிய, சுநி
 வுணமணிதீர் - அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை
 களை, ஸனம் - (இது ஸாரம், இது ஸாரமல்ல என்று இவை
 களைப் பிரித்து அறியக்கூடிய) பெரியோர்கள், ந சூஜ்யயதெ -
 ஸரியானவை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. வனககணெஃ -
 ஸ்ரீர விதமாய்ச்சொல்லுகிற, துயுதெஃ - உபநிஷத்துக்களா
 லும், தஜநு-முண - அவைகளோடு ஒத்திருக்கிற, ஜநு-வ்யாஸ
 ஜ-பெயாஜிவிஸ - மது, வியாஸர் முதலானவர்களுடைய ஸூக்தி
 களாலும், சுவிதநு - எல்லா வற்றையும் தனக்கு உடம்பாக
 உடையவனாகவும், ஜகிஷி - மோகூத்தைக்கொடுக்கிறவனாகவும்,
 ஜசுதஹொமஃ - முக்தர்களால் அநுபவிக்கக் கூடியவனுமிருக்
 கிற, ஸ்ரீராஜ நாராயணம் - லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிற நாரா
 யணனே, நம் - நமக்கு, வதி - சேஷி.

(குருத்து) பரதேவதையைத் தெரியாதவர்கள் வெவ்வேறுகச்
 சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவ
 தில்லை. வேதம் முதலான பிரமாணங்களைக்கொண்டு லக்ஷ்மியோடு
 கூடிய நாராயணனே பரதேவதை என்று பெரியோர்கள் தீர்மா
 னம் செய்கிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) ஆத்மா என்கிற தத்துவம் ஒன்று என்பது
 யாதவப்பிரகாசன் மதம். சேதநம் என்றும், அசேதநம் என்றும்

ந்சுவரன் என்றும் பிரிவுகள் இல்லை. ஒரு அவஸ்தையில் ஸத்து என்கிற ஒரே திரவியமாயிருக்கிறது. இன்னொரு அவஸ்தையில் அதுவே மூன்றாகக் காணப்படுகிறது. இது அவன் மதம். இதைக் கண்டிப்பதாலேயே பிரம்மம் ஒன்றேயிருக்கிறது என்கிற சங்கரமதமும், பிரம்மாவும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்கிற பாஸ்கரமதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன. ஷெவரெதக்ஷம்—என்பது பிரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி முதலானவர்களுக்கு ஒரே ஆத்மா உடம்புகள் மாத்திரம் வேறு என்கிற மதம். தேவதைகளுக்கு வெவ்வேறு ஆத்மாக்களிருந்தாலும், பிரம்மாவும், ருத்திரனும் விஷ்ணுவும் ஜ்ஞாநத்தாலும், சக்தியாலும், மற்ற குணங்களாலும் ஸமம் என்று ஒரு மதமுண்டு. இந்த மூன்று பேர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்று; ஒருவனே மூன்று விதமாய்த் தோன்றுகிறான் என்று ஒரு மதம். இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் மேற்பட்டவனாய் பரமசிவன் என்று ஒரு தேவதையிருப்பதாக ஒரு மதம்; இது சைவர்களின் மதம். சுலோகத்தில் “ஆதி” என்கிற சொல்லால் வேறு மதங்களும் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. அவைகளாவன— த்ரிமூர்த்திகளில் ப்ரம்மாவே பரதேவதை என்றும், ருத்திரனே பரதேவதை என்றும், பிராட்டியை விட்டு நாராயணனே பரதேவதை என்றும்.

(2) “சுவிததநஃ” என்பதால், வேதத்தில் ஜகத்காரணத்தையும், உபாஸநங்களையும் சொல்லுகிற இடங்களில் ருத்திரன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்கள் நாராயணனுக்கு உடம்புகளாயிருப்பதால், அவர்கள் பரதேவதை அன்று, அவர்களுக்கு ஆத்மாவான நாராயணனே பரதேவதை என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) தேவதை என்பது ஒரு ஜீவனால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவன் வேண்டுவதைக் கொடுக்கும்வன். தேவதைகளுக்குள்ளே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன் நாராயணனேயாகையால் அவனே பர - எல்லாருக்கும் மேலான, தேவதை.

(4) “சுநிவஃ” என்கிற சொல்லுக்கு, நல்ல யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரிக்காதவர்கள் என்று பொருள். இதனால் கீழே சொன்ன மதங்கள், அப்படி விசாரிக்கப்பட்டவைகள் அன்று என்று கருத்து.

(5) உம்முடைய மதம் இப்படிவிசாரிக்கப்பட்டதோ என்கிற கேள்விக்கு ‘ஸனூ’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. இது ஸாரம், இதில் ஸாரமில்லை என்று பிரித்து அறிய சக்தியுள்ளவர்கள் தம்முடைய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

(6) நீர் சொல்லுவதற்கு என்ன பிரமாணம் என்கிற கேள்விக்கு “சூயுநெரெகுகுகெனெ” என்கிற சொற்கள் பதில் சொல்லுகின்றன. இதற்குப் பிரமாணங்கள் வேதாந்தங்கள் என்றும், பன்மைச் சொல்லாலே எல்லா உபநிஷத்துக்களும் இதையே சொல்லுகின்றன என்றும், அவைகளுக்குள்ளே இந்த விஷயத்தால் ஒரு விரோதமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(7) லைங்கம் முதலான புராணங்கள் வேறு விதமாய்ச் சொல்ல வில்லையா என்பதற்கு ‘தடிநுமுண’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. வேதமொன்றே பிரமாணமாகையால், அதற்கு விருத்தமானவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும், லைங்கம் முதலானவைகள் வேதத்துக்கு விருத்தங்களாய் இருப்பதால், அவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும் கருத்து. உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒத்து இருப்பதால் மதுஸ்மிருதியும், மஹாபாரதமும் பிரமாணங்கள். “ஃபுஷூகிவி” என்பதால், ஸ்ரீமத்ராமாயணமும், விஷ்ணுபுராணமும், ஸ்ரீபாகவதமும், செளநகஸ்மிருதியும் பிரமாணங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ— நாராயணனே பரதேவதையாகையாலே அவனைத் தவிர, வேறொருவனையும் எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று எண்ணக்கூடாதென்று காட்டுவதற்காக அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்—

ஐநவடிஹவநாஜிஸூநநெஜூஸூநஸூ

ஷநுமதநிஜவாதஃ நஸூரஸூரெஷு |

வாரிவிதநிமோனஃ வஸூதி ஸ்ரீஸஹாயம்

ஐமதி மதிவிஷ்ணுஷணுரெ ஜனுரெகஃ || || கள ||

(ப-ரை) ஐநவடி - தேசங்கள், ஹவந - உலகங்கள், சூஷி - இவைமுதலான, ஸூந - இடங்களில், நெஜூஸூநஸூஷு - அவைகளில் உள்ளவர்களை ஆளுவதற்குத் தகுந்த ஸிம்ஹாஸநங்

கனிலிருந்த, ஸாஸுரெஷு - ஈசுவர்கள், சுருமதநிஜவா
தம் - தங்களுடைய கதைகளும் தங்களுடன் போகும்படி
ஸுரெஷு - நாசத்தையடையும் போது, சுவிஷ்ணுஷுரெ-
அவித்யை நிறைந்திருக்கிற, ஜமதீ - இந்த உலகத்தில், வரி
விதநிமோஹம் - வேதாந்தங்களை அடிக்கடி படிக்கிற, வனக
ஜஹம் - ஒரு ஜந்துவானவன், ஸ்ரீஸஹாயம் - ஸ்ரீமந்நாராய
ணனை, மதிம் - ரக்ஷகனாக, வஸுதி - பார்க்கிறான்.

(கருத்து) உலகத்தில், தங்களுக்கு ரக்ஷகராக வெவ்வேறு
ஜீவன்களை அறிவில்லாதவர்கள் தேடுகிறார்கள், அவர்களில் சிலர்
தேசத்திற்கு அதிபதியான ராஜாவை; சிலர் மூன்று உலகங்க
ளுக்கும் அதிபதியான இந்திரனை; சிலர் அண்டத்திற்கு அதிபதி
யான பிரம்மாவை. இந்த அதிபதிகள் எல்லாரும் தங்களுடைய
காலங்கள் முடிந்தவுடன் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுடைய
கதைகளும் அவர்களுடன் பின்னாலே போய்விடுகிறது. ஆகையால்
அவர்களைத் தங்களுக்கு ரக்ஷகராக எண்ணுவது பிசகு. உபநிஷத்
துக்களை நன்றாய்ப் படித்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ரக்ஷகனாகத்
தேடுவன். உலகத்தில் அவித்யைபினால் வெகு ஜநங்கள் மயங்கி
இருந்த போதிலும் இதைத் தெரிந்தவன் ஒருவனாவது இருப்பன்.

குறிப்பு — (1) ஜகவடி என்றும், ஸுவந என்றும் பிரித்
துச்சொன்னதாலே, ஒரு தேசத்தின் அதிபதிக்கு வேறு தேசத்
திலும், ஒரு லோகத்தின் அதிபதிக்கு வேறு உலகத்திலும், ஒரு
அண்டத்தின் அதிபதிக்கு வேறு அண்டத்திலும் அதிகாரமில்லை
என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஹேதாஸநஸுஷு” என்று சொன்னதால், அந்த
அந்த அதிபதிகளுக்குத் தங்களுக்குத் தகுந்த அதிகாரத்தைச்
செலுத்துவதற்காகவே அவர்களுக்கு ஸிம்மாஸநம் கிடைத்திருக்
கிறது, அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தினால் அவைகள் வந்ததன்று
என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) இந்த உலகத்து ராஜாவோடும், இந்திரனோடும் சேர்த்து
பிரம்மாவைச் சொன்னதினால், குறித்த காலம் போனவுடன்
மற்றவர்களைப்போல அவனும் போய்விடுகிறானென்று காட்டப்
படுகிறது. ஆகையால் அவன்பரதேவதை அன்று என்று ஏற்படுகிறது.

(4) இங்கு அவித்யை என்பது ஒருவன் முன் செய்த கர்மம்-அதனால் ஒருவன் வேதாந்தங்களைப் படிக்காமலும், ரக்ஷிக்கத் தகுதியில்லாதவனை ரக்ஷகனாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்.

(5) 'வஸுதி' என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே நாராயணனையே ரக்ஷகனாக எண்ணுகிறவனை நாம் இப்போதும் பார்க்கிறோம். முன் காலத்திலும் அப்படிப்பட்டவன் இருந்தான். இனிமேலும் இருப்பன் என்று காட்டப்படுகிறது.

(6) ஒருதடவை வேதாந்தங்களைப் படிப்பது போதாது என்றும், அதை அடிக்கடி படிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்குத்தான் உண்மையான அர்த்தம் தெரியுமென்றும் "வரிவித" என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

7-வது முமுகூத்வாதிகாரம்.

அவ— இப்படி நான்கு அதிகாரங்களால், தத்துவங்களைச் சொல்லி மேல் ஆறு அதிகாரங்களால் உபாயங்களை விசாரிக்கிறார். அவைகளில் இந்த அதிகாரத்தில் முமுகூதின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

காலாவதாநு ப்ருக்யதிவிக்யதீஃ காலஹொமெஷா ஷொஷாநு ஜாலாமதப்ருக்யதிஜாநரிதொடிக்யதூஃவாநுஹுதிஸு |

யாயாதக்யூஃஸ்வரநியதம் ய்வு ஷிவ்யம் வடிம் தகி

காராகூஹம் வபுரவி விடிநு கவலிதிக்கேத வபுஸு || ௧௮ ||

(ப-ரை) காலாவதாநு - சமூல்கள்போல் திரும்பித் திரும்பி வருகிற காலங்களையும், ப்ருக்யதிவிக்யதீஃ - பிரகிருதியையும், அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகளையும், காலஹொமெஷா ஷொஷாநு - இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் இருக்கும் போகங்களில் தோஷங்களையும், ஜாலாமதப்ருக்யதி - நெருப்பு நிறைந்த குழிபோலிருக்கும், ஜாநரித - பாபங்களுக்கு, உடிக்யதூ - பலன்களான, ஷூஃவாநுஹுதிஸு - துக்கத்தின் அநுபவத்தையும், ஸ்வரநியதம் - தன்னிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும், யாயாதக்யூ - உண்மையான ஸ்வபாவத்தையும், யகி தகி - பிரஸித்தமான, ஷிவ்யம் வடிம் உ - பரமபதத்தையும், காராகூஹம் -

ஜெயில்போலிருக்கும், வவுராவி - உடம்பையும், விடிநு - அறிகிற, கஃ - எவன், ஸங் - கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதை, திதிக்கெத - பொறுப்பன்.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தில் சொன்னவைகளை உள்ளபடி தெரிந்த எவன் தான் கர்மபந்தத்தைப் பொறுப்பன், ஒருவனும் பொறுக்கமாட்டானென்று கருத்து.

(2) காலத்தைச் சுழலாகச் சொன்னதால், அதில் அகப்பட்டவன் அடிக்கடி பிறந்து, கிழத்தனத்தை அடைந்து இறந்துபோகிறான் என்றும், வருஷாநுபமான காலமானது வெயிற்காலமாயும், மழைகாலமாயும், குளிர்காலமாயும் இருந்து வருத்தத்தை உண்டிபண்ணுவதுபோல், பிறப்பு முதலானவைகளால் அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டிபண்ணுகிறதென்றும், இதற்கு ஒய்வு கிடையாதென்றும், அதிலிருந்து தன் இச்சையால் வெளிக்கு வரமுடியாதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரகிருதியானது பிரளயகாலத்தில், ஜீவனுடைய குணமான ஜ்ஞாந்தத்தை மிகவும் சுருங்கும்படி செய்து அவனை அறிவில்லாததைப்போல் செய்கிறது.

(4) ‘விக்ரஹீ’ என்பதால், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள் ஜீவனுக்கு உடம்பு முதலானவைகளாயிருந்து, அவனுடைய அறிவைக் குறைத்துப் பலவிதங்களான தொந்திரவுகளைச் செய்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) விஷயபோகங்களின் தோஷங்கள் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(6) “யாடியாது” என்பதால், தனக்கும், எம்பெருமானுக்கும் இருக்கும் உறவும், அதனால் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பாக்கியத்தை அடையக்கூடியதான தனக்கு இயற்கையான இருப்பும் காட்டப்படுகிறது.

(7) “யதூ” என்பதால், முன் சொன்ன குற்றங்கள் பரமபதத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்றும், எல்லா நல்ல விஷயங்களுமிருக்கின்றன என்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பிரஸித்தி காட்டப்படுகிறது.

(8) உடம்பைச் சிறையாகச் (ஜயிலாக) சொன்னதால், ராஜாவின் பிள்ளை சிறையில் இருப்பதுபோல், நித்தியஸூரிகளோடு கூட

இருக்கத்தகுந்த தான் இந்த உடம்பிலிருக்கிறுனென்றும், அதினால், அவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய கைங்கரியத்திற்குத் தடை உண்டாயிருக்கிறதென்றும், மோகூதசையில் ஒரு சரீரமோ, பல சரீரங்களோ எடுத்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பது இப்பொழுது முடியாதிருக்கிறது என்றும், சேஷியான எம்பெருமானுடைய விருத்தாந்தங்களை இப்போது அறியமுடியாதென்றும், இருக்கிற இடத்தினுடைய பலவிதக்குற்றங்களினால் அதிக அருவறுப்பாயும் பொறுக்கமுடியாததாயும் இருக்கிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(9) இதனால் முமுகூ என்பவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து பாபங்களைச் செய்யாமல் காம்ய கர்மங்களில் வெறுப்புள்ளவனாய், பரமபதத்திற்குப் போவதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாய் அவ்விடம் போவதற்கு உபாயத்தைச் செய்யத்துடிப்பன் என்று ஏற்படுகிறது.

அவ:— ஒருவன் கீழ்ச் சொல்லியபடி முமுகூவாக ஆவதற்கு முக்கியமான காரணம் எம்பெருமானுடைய ஸஹஜகாருண்யமென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

விஷயம் வெணிஷ்டவது யீரோ வெணிவிஷயாதகூ
வரிஜிதரஸஸூதபூவிபூயாஸவராஜூவஃ |
நிரவயிஹாநந் ஸூஹாநஹுதிசுதஹி

ஜமதி ஹவிதா நெஷவாசு கஸரிஜி ஹாவிதஸஸூதிஃ ||

(படரை) ஜமதி - உலகத்தில், கஸரிசு யீரஃ - கலக்கமுடியாத மனதைஉடைய ஒருவன், வெணிவிஷயாதகூ - ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற விஷயங்களாகிய, விஷயம் - விஷத்தோடுகலந்த தேனை, வெணிஷ்டவது - தள்ளிவிட்டு, வரிஜிதரஸ - கொஞ்சமான ஸுகத்தை உடைய, ஸூதபூவி - தன்னை அறிந்து ஸுகப்படுவதில், அதாவது— கைவல்யமென்கிற அநுபவத்தை அடைவதில், பூயாஸவராஜூவஃ - பிரயாஸத்தை விட்டவனாய், நிரவயி - அளவில்லாத, ஹாநந் - மிகுந்த ஆனந்தத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய, ஸூஹா

ரவிஜ்யோஸு உ - வேறு வித்யைகளிலும், ஸ்விதிஃ - இருப்பா
னது, விக்ஷேத - அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி வேறுபடுகி
றது. நியத்யாஃ - அதிருஷ்டத்தினுடைய, வெயாத்யுஃ - இஷ்ட
டப்படி நடக்கும் ஸ்வபாவமானது, வனவம் நியயித்யுஃ - இப்
படி வியவஸ்தை பண்ணுவதற்கு, ப்ருவதி - சக்தியுள்ளதாக
இருக்கிறது.

(கருத்து) பிரம்மவித்யைகளில் சிலவற்றால் ஒருவன் வஸு
முதலான தேவக் கூட்டங்களில் சேர்ந்து ஸுகத்தை அநுப
வித்து, பிறகு மோக்ஷம் அடைகிறான். சிலவற்றால் நேராகவே
மோக்ஷம் பெறுகிறான். இரண்டு பேர்களுக்கும் மோக்ஷம் வேண்டு
மென்கிற ஆசை ஒன்றாயிருக்கிறது. ஆனபோதிலும், அவர்களு
டைய ஆசைக்குத் தகுந்தபடி இந்த பேதம் ஏற்படுகிறது. ஆகை
யால் மோக்ஷத்தை மாத்திரம் வேண்டுகிறவன் தகரவித்யை முத
லானவைகளைச் செய்யவேண்டியது. மோக்ஷத்தோடு வேறொன்றை
ஆசைப்படுகிறவன் மதுவித்யை முதலானவைகளைச் செய்ய
வேண்டியது. இப்படியே ஒரு முழுக்ஷு பிரபத்திபைச் செய்து
அதினால் பக்தி செய்வதற்கு விரோதிகளைப் போக்கி பக்தி வழி
யாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மற்றொருவன் பக்தி யில்லா
மலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இருவருக்கும் மோக்ஷத்தில்
ஆசை ஸமம். ஆனபோதிலும் ஒருவன் ப்ராரப்தம் என்கிற கர்
மம் முழுவதும் போனபிறகு மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறான்.
மற்றொருவன் அவைகளும் போய் உடனேயோ அல்லது, இருக்
கும் உடம்பு போனபோதோ மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறான்.
ஆகையால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய உபாயங்கள் வெவ்வேறாக
இருக்கின்றன. இப்படி வெவ்வேறான ஆசையிருப்பதையும், மற்
றொருவனுக்கு அப்படி இல்லாமையையும் செய்கிறது அவர
வர்களுடைய அதிருஷ்டம். அதை ஏன் இப்படி செய்கிறான் என்று
கேட்க ஒருவனுக்கும் அதிகாரமில்லை.

அவ:— சிம்ச் சொன்ன இரண்டு அதிகாரிகளுக்கு எந்த
விஷயத்தில் ஸாம்மியமும், எந்த விஷயத்தில் வேறுபாடும் இருக்
கிறதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவனாடிநெய்ஷா ந லிஸதி ஸுகுநொ நிஜவஹம்
பூவனாடி நெயா ஸுஹரிதவரீவாகவிடியா !

விஷ்டே ந பூவாதிஹஜநஸுவஸேகஸ்ய விவஹம்
வாஸ்யாஸ பூவாதிஃ வரிவிதரஸா ஜீவிதடிஸா ||

(ப-ரை) ஸுகுநஃ - மோக்ஷங்கொடுக்கிற எம்பெருமான், பூவனாடி சுநெய்ஷா - பிரபத்தி பண்ணினவனைக் காட்டிலும் வேறானவர்களுக்கு, நிஜவஹம் - தன்னுடைய இடத்தை, ந லிஸதி - கொடுக்கிறதில்லை. பூவனாடி - பிரபந்தர்களோ, ஸுஹரிதவரீவாகவிடியா - அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களின் பலன்களின் வேறுபாட்டாலே, நெயா - இரண்டு வகைப்படுவார்கள், வாகஸ்ய - அவர்களுள் ஒருவனுக்கு, விஷ்டேந - தாமதித்து, பூவாதிஃ - அடையவேண்டியது வரும். ஹஜநஸுவம் - எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுகிற ஸுகமானது, விவஹம் - அதிகம். வாஸ்யா - மற்றொருவனுக்கு, ஸுஸாபூவாதிஃ - சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஜீவிதடிஸா - இங்கே இருக்கும் காலமானது, வரிவிதரஸா - குறைந்த ஸுகத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

(கருத்து) பக்தன் பிரபந்தன் என்கிறஇரண்டு அதிகாரிகளும் பிரபத்தி செய்தே மோக்ஷத்தை அடையவேண்டியது. இந்த விஷயம் இருவருக்கும் ஸமம். பிரபந்தனைத் தவிர, வேறொருவனுக்கும் எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறதில்லை. ஒருவன் பக்தனாகவும், மற்றொருவன் பிரபந்தனாகவும் ஆவதற்குக் காரணம் அவனவன் செய்த புண்ணியத்தின் பலன். ஆனால், மோக்ஷம் அடைவதில் பக்தனுக்குத் தாமதம் உண்டு. பிரபந்தனுக்கு அது கிடையாது. பிரபந்தன் உடனே இந்த சரீரத்தைவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் உடனே கிடைக்கும். இங்கே கொஞ்ச காலம் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்தனுக்குக் கைங்கரியம் உடனே ஆரம்பித்தபோதிலும், அதிநலனுண்டாகும் ஆந்தமானது கொஞ்சமாயிருக்கும். பக்தனுக்கோ எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணுவதில் மிகுந்த ஸுகமுண்டு.

9-வது உபாயவிபாகாதிகாரம்.

அவ:— உபாயமானது இருவகைப்படுமென்றும், அவைகளுள் பலனைக் கொடுப்பதாலே, எம்பெருமானும் அநுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை எம்பெருமானுக்கு உண்டுபண்ணுவதால்- பக்தியும் பிரபத்தியும்- உபாயங்களென்றும், எம்பெருமானே முக்கியமான உபாயமென்றும் முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

உவாயம் ஸுபூராவேருவநிஷ்டயீதஸு ஹவாநு

பூஸதெது தஸ்யாக்ஸு பூதிவநநிஷ்டயாஸநமதீ |

ததாரொஹம் வுஸஸுக்ருதவரிவாகெண ஶஹதா

நிதாநம் ததூஸவி ஸ்யஸிவியநிபூணநிவுணம் || ௨௨ ||

(ப-ரை) ஸம் ஹவாநு - அந்த பகவான், ஸுபூராவே - தன்னை ஒருவன் அடைவதற்கு, உவாயம் - உபாயமாக, உவநிஷ்டயீதம் - உபநிஷத்துக்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். பூவநநிஷ்டயாஸநமதீ - பிரபத்தி பக்தி என்கிற ஜ்ஞாநங்கள், தஸு - அந்த எம்பெருமானுடைய, பூஸதெது - பிரஸாதமுண்டாவதற்காக, உகெண - உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வுஸஸு - ஒருவனுடைய, (ஒருவன்) ததாரொஹம் - அந்த பக்தி பிரபத்திகளைச் செய்வதானது, ஶஹதா - பெரியதான, ஸுக்ருதவரிவாகெண - புண்ணியத்தின் பலத்தினாலே, உண்டாகிறது. ததூஸவி - அந்த உபாயங்களைச் செய்வதிலும், சுவிவியநிபூணநிவுணம் - எல்லாவற்றையும் செய்ய ஸமர்த்தனான எம்பெருமான், ஸ்யம் - தானே, நிதாநம் - காரணம்.

(கருத்து) முமுக்ஷுவுக்குக் கேட்கும் பலனைக் கொடுப்பதாலே எம்பெருமானே உபநிஷத்துக்கள் உபாயம் என்று சொல்லுகின்றன. முமுக்ஷு அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் சொன்னவைகளைச் செய்யாமலும், செய்ய வேண்டாமென்பவைகளைச் செய்ததாலும், அவனைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, முமுக்ஷு

வுக்கு அதுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணமுண்டாவதற்காக பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ முழுக்ஷு செய்யவேண்டுமென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அவைகளும் உபாயங்கள். அவைகளிரண்டும் ஜ்ஞாநவிசேஷங்கள். இவன்முன்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்த ஒரு புண்ணியத்தினால் சொன்ன உபாயங்களைச் செய்கிறான். அப்படி அவனைச் செய்யும் படி பண்ணுவதும் எம்பெருமான் தான்.

குறிப்பு:— (1) 'ஸஃ' என்பதால், எம்பெருமான் மிகுந்த கருணையுள்ளவனென்றும், அவன் எல்லாருக்கும் சேஷி என்றும், அவன் ஒருவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினால், அவனை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாதென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லுகிற பொருள் காட்டப்படுகிறது. கருணையினாலேயே ஒருவனை ரக்ஷிக்கிறான்; சேஷியானதாலே ரக்ஷிக்கவேண்டியவன்; ஸ்வதந்திரனாகையாலே ரக்ஷிக்க சக்தன்.

(2) உபநிஷத்துக்களில் ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷம் வரும் என்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும், பக்தி ஜ்ஞாநமாயிருப்பதாலேயும், அதில் ஸ்தாநத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியும் ஜ்ஞாநமாகவே இருக்கவேண்டியது. இதைக் காட்டுவதற்கு, 'மகீ' என்கிற சொல்லைச் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது. இந்தச் சொல்லின் பகுதி (யாதௌ)க்கு ஜ்ஞாநம் என்கிற அர்த்தமுண்டு.

(3) இங்கு புண்ணியமென்று சொன்னது ஒருவன் அறியாமலும் புண்ணியம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் செய்கிற ஒரு வேலை. கீரைப்பாத்தியில் ஒரு துளசிச் செடி இருப்பதை ஒருவன் அறியாமலும், அதுக்கு ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் கீரைப்பாத்திக்கு ஜலம் பாய்ச்சுகிறான். அது துளசிக்கும் பாய்கிறது. இதை எம்பெருமான் ஒரு புண்ணியமாகக் கணக்கிடுகிறான். இது யாதிருச்சிக ஸுகிருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்தபோதிலும் அதை எம்பெருமானே செய்விக்கிறான். யாதிருச்சிகமான புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அவனைக் கடாக்கித்து, படிப்படியாக ஒரு ஆசாரியனிடம் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனிடம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முதலியவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு பக்தி

பிரபத்திகளைச் செய்யும்படி செய்கிறான். அந்தக் காரணத்தினாலேயும், பலன் கொடுக்கிறவன் எம்பெருமானே யாகையாலேயும் அவனே முக்கியமான உபாயம்.

(5) பக்தி பிரபத்திகள் செய்வதற்கு முன்பே எம்பெருமான் இருப்பதாலே அவன் ஸித்தமான உபாயம். பக்தியும் பிரபத்தியும் செய்யப்படுவதால் ஸாத்யங்களான உபாயங்கள்.

அவ்— ஸாத்யங்களான உபாயங்களில் சிலவற்றுக்கு ஒரே ஆகாரமிருக்கிறது என்றும், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்றும், அதையே புத்திமான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கடைகி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

கூடு ஜ்ஞாநஸுபாஸநம் உ ஸாரணவ்ஜ்யோதி ஸாவ
ஸூதாநு ஸநாநாநவவமுஸாயநவியள ஸாசாரகா
சாரகாநு | ஸகஆக்யூதியொமஸஹுதவ்யஹ்வா
நுஹாவாநிராநு ஸஜேக் ஷ்ரெக்ஷ்ய ஸாரணஸாரயி
மிராஜினெ ரஜினெ வுயாஃ || உந ||

(ப.ரை) கூடு - கர்மயோகம், ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநயோகம், உபாஸநம் உ - பக்தி என்றும், ஸாரணவ்ஜ்யா ஐதி உ - பிரபத்தி என்றும், ஸவவமுஸாயநவியள - மோகத்துக்கு உபாயமாக விதிப்பதில், ஸவஸூதாநு - விஷயங்களாய் இருப்பவைகளும், ஸாசாரக - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக்கொண்டும், ஸாசாரகாநு - ஒன்றை நடுவில் வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பவைகளும், ஸகஆக்யூதியொம - ஒரு ஆகாரமுள்ளதாயும், இரண்டு ஆகாரமுள்ளதாயுமிருப்பதால், ஸஹுத - உண்டுபண்ணப்பட்ட, வ்யஹ்வா - வேறுபாட்டை உடையதென்கிற, சுநுஹாவாநு - பெருமையை உடையவைகளுமான, ஐநாநு ஸநாநாநாநு - இந்த நல்ல உபாயங்களை, வுயாஃ - ஸாராஸாரத்தை அறியக்கூடியவர்கள், ஸஜேக் ஷ்ரெக்ஷ்ய - நன்றாகப் பார்த்து, ஸாரணஸாரயி - சரண்யான அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணின எம்பெருமானுடைய, மிராஜினெ - உபதேசவார்த்தைகளில் கடைசியான சரமஸ்ஸலாகத்தில், (அதில் சொல்லியிருக்கிற பிரபத்தியில்) ரஜினெ - பிரீதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலானவைகளும், பிரபத்தியும், மேகூத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாயங்கள். அவைகளில் கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியின் வழியாகப் பலனைக் கொடுக்கும். பிரபத்தியானது பக்திவழியாகவும், பக்தி இல்லாமலும் பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையாலே கர்மயோகத்திற்கும் ஜ்ஞாநயோகத்திற்கும் ஒரே ஆகாரமுண்டு. பக்திக்கும் அப்படியே. அது பலனை நேராகக் கொடுத்தபோதிலும், அது வேறொன்றுக்கு ஸாதநமாக இருப்பதில்லை. பிரபத்திக்கோ கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு ஆகாரங்களுமுண்டு. இதினுடைய இந்தப் பெருமையைக் கண்டு தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியையே கொண்டாடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) “உவாஸநம் உ” என்கிற சகாரத்தினால் கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் ஒரு கூறு என்றும், ‘ஸ்ரணவஜ்ஜா உதி உ’ என்பதால், அது வேறு கூறு என்றும், காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸநாமபூந” என்பதால், பக்தியும், பிரபத்தியும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவது துர்வாதங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரபத்தி என்று சொல்லாமல், “யிராஜினே” என்று சரமசுலோகத்தைச் சொல்லுவதால், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்பதற்கு, சரமசுலோகமே பிரமாணம் என்று காட்டப்படுகிறது. அதின் பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது யோஜனையில் அது பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பது சொல்லப்படுகிறது. அது நேராகவே உபாயமென்பது பிரஸித்தமானது. கத்யத்திலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

(4) கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மேலே பக்தியோகம் வேண்டும். பக்தியோகம் பண்ணுகிறவனுக்கு அது உண்டாவதற்கு கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் வேண்டும். பிரபத்திக்கு நேராகவும் பலன் கிடைக்கும். தனக்கு உதவியாக வேறொன்றையும் வேண்டுகிறதில்லை. இது மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல் பிரபத்திக்கு மாத்திரமுள்ள பெருமை. ஆகையால்தான் தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பக்திஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்று எண்ணி அன்று.

10-வது பிரபத்தியோக்யாதிகாரம்.

அவ:- அதிகாரத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லி, பிரபத்தியில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுயிடுக்ஷெந ஸபிஷ்டுதா திருகதநுஸுவிணிதா
யிக்ரியா ஸாஹாஷாஜஷயஜ்யொமநியதாவஸூ வு
ஸூவிதா | மூளதீ ஸவபுராணுதா ஹவதஃ ஸு
தூவி ஸதூவிதா ஸதூவிஷிவ நெமநெஷ்யிகு
திஸவபுஸுஷெ ஸத்யெ || உச ||

(ப-ரை) சுயிடுக்ஷெந - ஒரு பலனில் ஆசையுள்ளவனாய் இருப்பதுடன், ஸுவிணிதா - ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிற, திருகதநுஸு - மூன்றுவிதமான ஸ்வரூபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸபிஷ்டுதா - ஸாமர்த்தியம், சுயிக்ரியா - அந்தந்தப் பலனுக்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்ய அதிகாரம். ஸாஹ - அதுவும், சுஷாஜ - ஏழுஅங்கங்களோடுகூடிய பக்திக்கும், ஷயஜ்யொம - ஐந்து அங்கங்களோடுகூடினபிரபத்திக்கும், நியதாவஸூ - அததற்கே உள்ள அவஸ்தையை உடையதாய், வுஸூவிதா - இதற்கு இது அதிகாரம், இதற்கு இது அதிகாரமென்று பிரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹவதஃ - எம்பெருமானுடைய, ஸவபுராணுதா - எல்லாராலும் பிரபத்தி செய்யத் தகுந்தவனாயிருப்பதானது, மூளதீ - வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸுதூவி - ஸ்மிருதிகளாலேயும், ஸதூவிதா - உறுதி செய்யப்படுகிறது. ஸதூவிஷு - உண்மையைப்பேசு என்பதுமுதலான, நெமநெஷ்யிஷு - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களின்போல, ஸவபுஸுஷெ - எல்லாருக்கும் தகுதியான, ஸத்யெ - நல்ல மார்க்கத்தில், அதாவது - பிரபத்தியில், சுயிக்ருதி - அதிகாரம் உண்டு.

(கருத்து) ஒரு பலனுக்கு உபாயமாக ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு அதிகாரம் - பலனில் ஆசையும், அந்த உபாயத்தைச் செய்வதில் மூன்று பிரகாரங்களை உடைய ஸாமர்த்தியமும். மூன்று

பிரகாரங்களாவன— அந்த உபாயத்தை இன்னபடி செய்கிறது என்று உள்ளபடி அறிவதும், அதைச் செய்யத்திறமையும், அதைச் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் இடம் கொடுப்பதும். இவ்விதமான அதிகாரம் பக்திக்கு வேறு, பிரபத்திக்கு வேறு. பக்தி செய்ய பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தாருக்குத் தான் சாஸ்திரம் இடங்கொடுக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு அதில் இடமில்லை. பிரபத்தியை எல்லாரும் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் அது மதி கொடுக்கிறது. வேதமானது, எம்பெருமான் எல்லாருக்கும் உபாயம்; பிரபத்தியால் அடையத் தகுந்தவன் என்று சொல்லுகிறது. அப்படியே எல்லா உலகங்களுக்கும் எம்பெருமான் சுரண்யன் என்று ராமாயணம் முதலான ஸ்மிருதிகளாலும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. பிரபத்தியானது நியாஸவித்யை என்று வேதம் அதை விதித்தபோதிலும் சொன்ன பிரமாணங்களால் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது. உதாரணம்— உண்மையைப் பேசு, தாநம் செய் என்று வேதம் விதித்த போதிலும், அந்த தர்மத்தை எல்லாரும் அதுஷ்டிக்க வேண்டியது. அதுபோல இங்கும்.

குறிப்பு— (1) பிரம்மஸூத்திரத்தில் பக்தியானது பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தார் தவிர, வேறு ஒருவராலும் செய்யத் தகுந்தது அன்று என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமான தீர்மானம் பிரபத்திவிஷயத்திலில்லை.

(2) ஸாமர்த்தியத்தின் மூன்று பிரகாரங்களும் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டியது. அவைகளில் ஏதாவதொன்று இல்லாமல் போனால் பக்தி செய்ய அதிகாரமில்லை.

(3) “ஸூதுரோ” என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதால், எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதும், அர்ச்சிப்பதும், நமஸ்காரம் பண்ணுவதும் எல்லாருக்கும் தகுந்தவைகள் என்று காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் பிரபத்திக்கு அதிகாரம் வேறு என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதைக் கடைசி சுலோகத்தில் விரிவாய் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஹக்ஷாஹ ஸக்ஷாஹாவம் பூரீதிரஹிததா ஸாஸ்த்ர
தம் வயபுஷாஸம் காமக்ஷவாக்ஷபைஷ்விதி நியதவஸா
ஹாவதஜிஸ்துதாஹிபுஃ | ஸாக்ஷித்ராஹிபொமவ்யுதிஹிஹா
நிஜாயிக்ரியாஸம்ஸுயதெ ஸக்தம் ஸ்ரீஸம் ஸுததூபுவ
ஹவியிநா ஸக்தயெ நிவிபுஸஹாஃ || ௨௫ ||

(படரை) ஹக்ஷாஹ - பக்தியிலும், அதற்கு உதவியான
கர்மயோகத்திலும், ஜ்ஞாநயோகத்திலும், ஸக்ஷாஹம் -
சக்தி இல்லாமை, பூரீதிரஹிததா - அவைகளைச் செய்யும்வழி
அறியாமை, ஸாஸ்த்ரதம் வயபுஷாஸம் - அவைகளைச் செய்யத்
தகாதவன் என்று சாஸ்திரத்தினால் விலக்கப்படுவது, காமக்ஷ
வாக்ஷபை - அவைகளைச் செய்வதில் ஏற்படும் காலதாமதத்
தைப் பொறுக்காமை, ஹதி - இப்படி, நியதிவஸாஹ - அதி
ருஷ்டவசத்தினால், ஸுததூபு - வருகிற, ஹதாஹிபுஃ - நான்கி
னாலும், ஸாக்ஷித்ராஹிபொம - அவைகளில் ஒன்றிருப்பதா
லும், இரண்டிருப்பதாலும், மூன்றிருப்பதாலும், நாலுமிருப்ப
தாலும், வ்யுதிஹிஹா - அநேகவிதமாய் நன்றாய் பிரிந்திருக்கிற,
நிஜாயிக்ரியாஃ - தங்களுக்கே உள்ள; அதிகாரங்களை உடையவர்க
ளான, ஸக்தம் - பெரியோர்கள், ஸ்ரீஸம் - லக்ஷ்மீபதியை, ஸுத
தூபுவஹவியிநா - பக்தியை எதிர்பார்க்காத பிரபத்தி செய்
வதால், ஸக்தயெ - மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக, நிவிபுஸ
ஹாஃ - ஸந்தேஹமில்லாமல், ஸம்ஸுயதெ - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியைச் செய்யத்தகாமையே பிரபத்திக்கு அதி
காரம். அந்தத் தகாமையானது அதைச் செய்யச் சக்தி இல்லா
மையாலும், அதைச் செய்யும் வழியை அறியாமையாலும்,
அதைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்று சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்ளா
மையாலும், பலன் சீக்கிரம் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையா
லும் வரும். இவைகளில் ஒன்றிருந்தாலும், இரண்டிருந்தாலும்,
மூன்றிருந்தாலும், நாலுமிருந்தாலும், பிரபத்தியைச் செய்ய
அதிகாரமுண்டு. இப்படித் தங்களுடைய அதிகாரத்தைத் தெரிந்த
பெரியோர்கள் பிரபத்தியையே செய்து எம்பெருமானை அடை
கிறார்கள்.

குறிப்பு:— (1) கீழ்ச்சொன்ன நான்கில், ஒன்றே இருக்கிறவர் நாலு பேர்கள்; இரண்டு இருப்பவர்கள் ஆறு பேர்கள்; மூன்று இருப்பவர்கள் நாலுபேர்கள்; நாலுமிருப்பவர் ஒருவர். ஆகப் பதினைந்து அதிகாரிகள்.

(2) “நிவிபுஸஹா” என்பதற்கு பிரபத்தியில் நமக்கு அதிகாரமிருக்கிறதோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேஹமில்லாதவர்கள் என்று பொருள்.

(3) இப்படி பக்தியில் அதிகாரமில்லாதவனை ‘அகிஞ்சநன்’ என்று சொல்லுகிறது. அகிஞ்சநன் என்றால், ஒன்றுமில்லாத ஏழை. பக்தியோகமே மோகத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லி இருப்பதாலே, அதைச் செய்யத் தகாதவன் ஒரு உபாயமுமில்லாத ஏழைதான். இதனால் பக்தியோகத்திற்கும் அதிகாரம் இன்னதென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.

(4) “ஸுஹஸுஹயநெ” என்று நிகழ்காலமாகச்சொன்னதாலே இது யுக்தியைக் கொண்டே சொல்லப்பட்டதன்று; பெரியோர்களும் இதை இப்படியே அதுஷ்டித்து வருகிறார்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

11-வது பரிகரவிபாகாதிகாரம்.

அவ:— பக்தியைப்போல பிரபத்திக்கும் அங்கங்களுண்டு என்றும், அவைகள் பக்தியின் அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு என்றும் காட்டுவதற்காக அங்கங்கள் விஷயமாக முதல் சுலோகத்தை அருளிச்செய்கிறார்:—

ஐயாநிசுஹஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் ஹவநவாநு

ஐயாஹிவ்யாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் ஹவநவாநு

ஹவயுஹெஸாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் ஹவநவாநு

ஹவயுஹெஸாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் ஹவநவாநு

(ப-ரை) ஐயாஹிவ்யாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் - தயைக்கு பெரிய ஸமுத்திரமாகவும், சுலோகம் ஹவந - எல்லா உலகத்தையும், ஹவயுஹெஸாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் - ஆத்மாவாக உள்ளிருந்து ஏவுகிறவனாகவும், ஹவயுஹெஸாஹிதஸுக்ஷயவேஸ்யம் - ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்வதற்கு வித்தனாகவும்

ருக்கிற, ஹவதி - எம்பெருமானிடத்தில், ஹநூஸவஹுஷ - பரத்தைக் கொடுப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடைய, பூவதூ - பிரபத்தியினுடைய, வரிகராவிலெஷ - அங்கங்கள், சுயம் - இவைகள் என்றும், உயாநு - இத்தனை என்றும், உசும - இன்னபடி இருக்கின்றன என்றும், லகூஸ - ஒரு தடவை, (பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்தில் மாத்திரம்) இருக்கவேண்டும் என்றும், சுவஸூ - ஹநவாநு - பிரபத்தியில் கட்டாயம் இருக்கவேண்டுமென்றும், பூ - திஸுலெஷ - வேதம் முதலானவைகளாலே, ஸூஷிஷ - விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு: -(1) அநாதிகாலமாய் குற்றம் பண்ணினவன் எம்பெருமானிடம் போகமுடியுமோ? கிட்டப்போனாலும், இவன் பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக்கொள்ளுவனோ? ஆகையால் பிரபத்திக்கே இடமில்லையே; ஆகையால், அதன் அங்கங்களைப் பற்றி விசாரம் பண்ணுவானேன் என்கிற கேள்விக்குப் பதிலாக பிரபந்நனுடைய பரத்தை ஒப்புக்கொள்ள எம்பெருமான் ஸித்தமாயிருக்கிறான் என்று காட்டுவதற்காக 'ஹவயுலெஷு'கெது' என்கிற விசேஷணம். எம்பெருமான் ஜீவனை இரக்சிப் பதற்காக எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய யாதிருச்சிகஸுகிருதத்தை வியாஜமாகக்கொண்டு அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி அவனை ரக்சிக்கிறான். ஆகையால் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். அதின் அங்கங்களையும் பற்றி விசாரம்செய்யலாம்.

(2) எதற்காக எம்பெருமான் ஜீவனை ரக்சிக்க இப்படி இடம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற்குக் காரணத்தை "ஹவாஷிஷுலெஷு" என்பது சொல்லுகிறது. அவன் ஸ்வபாவமாய் கருணை உள்ளவன். அதற்குக் கடல்போல் எல்லை இல்லை; ஒருபோதும் குறைவதுமில்லை; வந்துகிறதும்மில்லை.

(3) எம்பெருமான் ஒருவியாஜத்தினால் நேரே ஜீவனை ரக்சிப் பதில்லை. அவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டுசேர்த்து ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவித்து, வைராக்கியத்தையும், மோகத்தில் ஆசையையும் உண்டுபண்ணி, கடைசியில் பிரபத்தியைச் செய்வித்து இரக்சிக்கிறான். இவை எல்லாவற்றையும் அந்தர்யாமியாக இருந்து செய்கிறான்.

(4) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லுவதற்கு, விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. இதைக் காண்பிப்பதற்காக “ வரிகரவிஸ்ஷம் ” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அவ:— பிரபத்தியின் அங்கங்கள் இன்னவைகள் என்பதையும், அவைகளின் உபயோகங்களையும் விரிவாய்க் கடைசிச் சீலாகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

பூவுராதம் வணுஷாஹ்ஸுசுதி ஹமவஜாஸநெ
ரெஷ யொமஸுசு ஆஹாபாயாசிரதிரமிறொ
வாயதெகெந ஸொஷா | வனகெந ஸ்லாஷாபூ
நிஜஹவிஷயெநெந ததாஷுதெஹ ததஜ்ஜாந
பூயஸுதா சுகிஹ ஸவரிகரெ : தாடியந்நாஷிஸுசி ||

(ப-ரை) வணுஷ யொமம் - இந்த பிரபத்தி என்கிற உபாயமானது, வணுஷாஹ் - ஐந்து அங்கங்களுள்ளதென்றும், ஆறு அங்கங்களுள்ளது என்றும், ஸுசுதி - அது ஒரே தடவைசெய்யப்படவேண்டியது என்றும், ஹமவஜாஸநெ - பாஞ்சராத் திரங்களால், பூவுராதம் - நன்றாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தசு - அவைகளில், ஆஹா - (எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனியிருக்கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பமும், பிரதிகூலனியிருப்பதை விடுவதும்— ஆகிய) இரண்டால், சவாயாசு விரதி: - எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடப்பதிவிருந்து ஒழிவதும், வனகெந - ஒன்றிலே, சுமிறொவாயதா - மோக்ஷத்திற்கு வேறு உபாயமில்லாமலிருப்பதும், வனகெந - வேறொன்றிலே, ஸ்லாஷாபூ - தன் மனது உறுதியாயிருப்பதும், சுநெநெ - வேறொன்றிலே, நிஜஹவிஷயெ - தன்னுடைய பரத்தை உத்தேசித்து, ததாஷுதெஹ - ஜீவன் மீவன் மும் பலனை நான் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற எம்பெருமானுடைய இச்சையும், ஸொஷா - காட்டப்படுகின்றன. ஸவரிகரெ ஹ - அங்கங்களோடு கூடிய இந்தப் பிரபத்தியில், தாடிய

நூலிவாசி: - இது எம்பெருமானாலே செய்யப்படுகிறது என்பது முதலான எண்ணமோ, தத்திரநய்யாகதா - தத்துவங்களை அறிவதால் வருவது.

(சுருத்து) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள்ஐந்து. மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும்போது ஸாத்துவிகத்தியாகத்தையும் சேர்த்து அங்கங்கள் ஆறு ஆகின்றன. இவைகள் பிரபத்தியைச் செய்யும்போது மாத்திரம் இருக்கவேண்டியது. அவைகளாவன:— (1) எம்பெருமானுக்கு அதுகூலனாபிருப்பேன் என்று எண்ணுவது; (2) பிரதிகூலனாயிருப்பதை விடுவது; (3) வேறு உபாயமில்லாமல் தான் வருத்தப்படுவதைத் தெரிவிப்பது; (4) தன்னை எம்பெருமான் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பான் என்று திருடமான நம்பிக்கை; (5) இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமானைக் கேட்பது. இவைகளின் பிரயோஜனங்கள்— முதலிரண்டு அங்கங்களால் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறாமலிருப்பது. மூன்றாவதால் தன்னுடைய வருத்தப்படுகிற இருப்பைப் பார்த்து எம்பெருமானுக்கு இரக்கம் மேலிடுவது. பிறகு வேறு உபாயத்தைச் செய்யாமை. நான்காவதால் எம்பெருமானிடம் கூசாமல் தன் பரத்தை ஒப்புவிப்பதும், பிறகு அதைப் பற்றி விசாரப்படாமலிருப்பதும். ஐந்தாவதால்- எம்பெருமானுக்கு இவனை இரக்ஷிக்கும்படியாக எண்ணம் உண்டாவது. செய்யும் பிரபத்தியானது எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறதென்றும், அதில் பலன் அவனுடையதென்றும், அதுவும் அவனுடைய வேலை என்றும், அதுவும் உபாயமன்று, எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்றும் முழுக்ஷ எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணத்துக்கு ஸாத்துவிகத்தியாகம் என்று பெயர். இது ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதால் ஏற்படும்.

குறிப்பு:— (1) ஸாத்துவிகத்தியாகமானது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட எந்த கர்மத்துக்கும் வேண்டியது. ஆகையால் அது மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் பிரபத்தியில் வரும். மற்ற பிரபத்திகளில் வராது. இதைக் காட்டுவதற்காக “தூ” என்கிற சொல் சலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது.

(2) அங்கியான பிரபத்தியைச் செய்யும்போது அது எப்படி வேண்டியதோ அப்படியே அங்கங்களைச் செய்யும்போதும் அது வேண்டியது.

12-வது ஸாங்கப்பிரபதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

சுலீஷெ டுஸூயெ ஸுத உதரதொ வா கூஉந தசு
ஹாந்யாஸம் யாஹாநிதலிவடினி ப்ரவடிநம |

உதம் பஸூடிஸடி தநநிரபெக்ஷண ஹவதா
ஸதியெய்யாஸாவஸ்யூஸிதிதிவிஸெஷம் தடிவிடிஃ ||

(ப-ரை) சுலீஷெ - இஷ்டமான பலனானது, ஸுதம் - உதரதம் வா - தன்னாலும் வேறு உபாயத்தாலும், டுஸூயெ - ஸம்பாதிக்க முடியாதிருக்கையில், கூஉந - ஒருவனிடத்தில், யாஹாநிதம் - கேட்டுக்கொள்ளுவதோடு கூடின, தசு ஹாந்யாஸம் - அதின் பரத்தைக் கொடுப்பதை, ப்ரவடிநம் - பிரபத்தி என்று, சுலிவடினி - சொல்லுகிறார்கள். உதம் பஸூடி - இந்தக்ஷணத்திற்குமேலே, ஹவதா - தேவரீராலே, சுஸூடி தநநிரபெக்ஷண - என்னுடைய பிரயத்திரத்தை எதிர்பார்க்காதவராய், சுஸுள சுயூடி தம் - நான் வேண்டும் இந்தப் பிரயோஜனமானது, ஸதியூடி - வேலைசெய்து முடித்துவைக்கத் தகுந்தது, உதி - என்கிற, திதிவிஸெஷம் - புத்திவிசேஷமென்று, தசு - அதை, (பரத்தைக் கொடுப்பதை) சுலிடிஃ - அறிகிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு பலனை ஆசைப்பட்டு அது தன்னாலும் அடைய முடியாதது, வேறொரு உபாயத்தைக் கொண்டும் அடையமுடியாதது என்று தெரிந்து, ஸமர்த்தனாயும், இரக்கம் உள்ளவனாயுமிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் அந்தபலனை ஸாதிக்கவேண்டிய வேலையை நீயே செய்து இதை முடித்துவைக்க வேண்டும் என்று சொல்லி பரத்தை ஒப்புவிப்பதே தான்—பிரபத்தி. ஒப்புவிப்பதாவது— இது என்னால் முடியாது, தேவரீர் என்னை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தேவரீரே இதை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது.

குறிப்பு:— (1) 'திதிவிஸெஷம் தம்' என்பதற்கு எண்ணமே என்று பொருள். ஆகையால் கேட்டுக்கொள்ளுவது மாத்திரமே பிரபத்தி அன்று. அதோடு கூடின பரத்தைக் கொடுப்பதே பிரபத்தி.

(2) 'வா' என்பதற்கு உ என்று பொருள்.

(3) ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு இதை அபிநிவேசத் துடன் உபதேசம் செய்கிறார்கள் என்று "சுலிவடினி" என்பதில் "சுலி" என்பதின் கருத்து.

அவ:-- பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாதமென்று காட்டிக்கொண்டு, பரத்தை எம்பெருமானிடம் ஒப்புவிப்பதாலேயே முமுகூ நிர்ப்பரனாவான் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

யுமூஸூந்நலாரயிகூபிவதி சூயுகூஸூந்நஸிபு
தெ ததூநாந் திதயெ யயாஹுவிவிபவூவாரஸனா
நிநி | ஹெதூகூம் திஷூ கதபூலாவ உஹயொஸா
யீநதெகூத தக ஸூரிவீகூதயஹூரொயபிவஸ
ஸூத ஸூயம் நிஹூரம் ||

|| உகூ ||

(ப-ரை) யுமூ - குதிரைகள், ஸூந்ந - ரதம், லாரயி - வண்டிஒட்டுகிறவன், கூபிவதி - இந்தக்கிரமத்தை உடையதாக, சூயுகூஸூந்நஸிபுதெ - வேதாந்தங்களால் காட்டப்படுகிற, யயாஹு - அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி, விவிப - வெவ்வேறான, வூவாரஸனாநிநி - வியாபாரங்களின் வரிசைகளை உடைய, ததூநாந் திதயெ - தத்துவங்களுடைய மூன்றில், ஹெதூகூம் - ஒரு வேலைக்குக் காரணமாயிருப்பது, திஷூ - மூன்று பேர்களிடத்திலும், கதபூலாவ - பிரயத்திரம் செய்வது, உஹயொம் - இருவர்களிடத்திலும், ஸூயீநதா - ஒருவனுக்கும்உட்படாதது, ஸகூ - ஒருவனிடத்திலுமிருக்கின்றன. தக - ஆகையினால், சுலஸம் - சோம்பேறியான, சுயம் - இவன், ஸூரிவீகூத - எம்பெருமானாலே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட, யஹூரம் - எந்த பலத்தின்விஷயத்தில் பரத்தை உடையவனோ, தூ - அதில், ஸூயம் - தான், நிஹூரம் - பரமில்லாதவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானும், பிரபத்தி செய்கிற தானும், தன் உடம்பும், வண்டிக்காரனைப் போலவும், வண்டியில் பூட்டின குதிரைகள் போலவும், வண்டிபோலவும் இருக்கிறார்கள் என்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் ஒவ்வொன்றின் வேலை வெவ்வேறாக இருக்கிறது. பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யும்போது, மூன்றுக்கும் வேலை உண்டு. அறிவில் லாத உடம்பு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டியது; வாய் மந்திரத்தைச் சொல்லவேண்டியது; மனது நினைக்கவேண்டியது. பிரபத்திரம் செய்வது பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் வேலை. அவனை அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவதும், கூடவே ஸஹகாரியாக இருந்து அந்த வேலையை முடிப்பதும் எம்பெருமானுடைய வேலை. ஒரு வனுக்கும் உட்படாத எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனமாகப் பிரபத்தியைச் செய்வித்தானாகையால் முழுக்ஷுவுக்கு அந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நம்மை விட்டு பாரம் நீங்கினதே என்று அவன் ஸுகமாயிருக்கலாம்.

குறிப்பு:- (1) பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாதமென்று காட்டப்படுகிறது. ஜீவன் ஜ்ஞாதா (அறிகிறவனை) அல்லாமல், கர்த்தாவன்று, ஆகையால் அவன் பிரபத்தியைச் செய்யமுடியாது — என்று ஒருவாதம். வண்டியைப் போலல்லாமல் குதிரைகளைப்போல பிரபத்திரம் பண்ண ஜீவனுக்கு சக்தியிருப்பதால், அவன் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். இது “கதஃபூவாவ உஹயொஃ” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(2) ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனால் பிரபத்தி செய்யமுடியாது — என்பது இரண்டாவது வாதம். குதிரைகள் வண்டிக்காரனுக்கு உட்பட்டிருந்த போதிலும், வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போகச் சக்தியிருக்கிறது. ஆகையால் குதிரையைப்போல் இவனும் பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யலாம். இதுவும் அந்தப்பதங்களாலேகாட்டப்படுகிறது.

(3) எம்பெருமான் சேஷியாகையாலே அவனை நம்மை ரக்ஷிப்பன்; நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது மூன்றாவது வாதம் — வண்டிக்காரன் ஸ்வதந்திரமாக இருந்தபோதிலும், குதிரைகளை வேலை செய்யும்படி பண்ணியே போகவேண்டிய விடத்திற்குப் போகிறான். அப்படியே எம்பெருமானும், ஜீவனைப் பிரபத்தி செய்யும்படி செய்து அவனை ரக்ஷிக்கிறான்.

வண்டிக்காரன் குதிரைகளில்லாமல் போகவேண்டிய இடத்திற்கு நடந்தே போகலாம். அப்படியே எம்பெருமானும் பிரபத்தியைச் செய்விக்காமலே, ஜீவனை ரக்ஷிக்கலாம். அப்படிச் செய்வதால் பக்ஷபாதம் என்கிற குற்றம் எம்பெருமானுக்கு வரும். அதில்லாமல் இருப்பதற்காக ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவனை ரக்ஷிக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வதந்திரானதால் அந்த ஏற்பாடு செய்யமுடியும்.

(4) குதிரைகள் வண்டிபை இழுத்துக்கொண்டு போவது வண்டிக்காரன் பிரயோஜனத்திற்காகவே. அப்படி எம்பெருமான் தன் பிரயோஜனத்திற்காகவே பிரபத்தியைச் செய்விக்கிறான். குதிரைகள் வண்டிக்காரன் ஸொத்தாயிருப்பதுபோல், ஜீவன் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து. அவனுக்கு வேலை செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது.

13-வது கிருதகிருத்யாதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஆறு அதிகாரங்களாலே உபாயங்களைச் சொல்லி, கொஞ்சகாலம் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபான் எப்படி இருக்கவேண்டியது என்று மேல் ஏழு அதிகாரங்களால் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் முதலாவதான இந்த அதிகாரத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை ஒன்றுமில்லாமையால், அவன் ஸந்தோஷமாயிருக்க வேண்டியது என்றுமுதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸரீரெஹ ஸவஹுஜே ஸஹஜஸுஹுஜி ஸ்ரீகூதஹரௌ

யத்யஹம் சுதஹுஜம் ந வுநரிஹ யசு கிணிடவி நம் |

நியதஹஸஸுவிநிரஹயிரிஹாநந் ஜயயள

சுதாயீஹுசுமீஹம் ஸுஹணவி கெஹயயநிநம் ||

(ப-ரை) ஸரீரெஹ - (எல்லாம் செய்யச்) சக்தியுள்ளவனாயும், ஸவஹுஜே - எல்லாம் தெரிந்தவனாயும், ஸஹஜஸுஹுஜி - ஸ்வபாவத்தாலே கருணை உள்ளவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான், ஸ்ரீகூதஹரௌ - ஒப்புக்கொண்ட பரத்தை உடையவனாயிருக்கையில், யத்யஹம் - எந்த பலனுக்காக, வுநம் - மறுபடியும்,

கூதபூஷம் - செய்யவேண்டியது, யசு கிஷிடிவி - (அப்படிப் பட்ட) ஒன்றும், உஹ - இங்கே, நம் - நமக்கு, ந - இல்லை, நிராவயி - தானாக வரவேண்டிய, உஹாநநிஜமயன் - அளவில்லாத ஆனந்தத்திற்கு ஸமுத்திரமான, தவ்விநு - அந்த பரிபூர்ணபிரும்மாநந்தத்தின் அநுபவத்தில், ஸும் - தம்மை, நிய ஹுஹ - அடக்கிக்கொண்டு, (அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்துகொண்டு) க்ருவணபிவி - (பலன் உடனே கிடைக்காமையால்) துக்கப்படுகிற நம்மை, கெஹ்ஹபூயநிநம் - கைங்கரியமாகிய தந்தை உடையவர்களாய்க்கொண்டு, க்ருதா யீஹ்ஹ - கிருதார்த்தர்களாகச் செய்துகொள்ளுகிறோம்.

(கருத்து) நம்முடைய பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டான். நமக்கு ஆகவேண்டிய வேலைபை அவன்செய்து முடிக்கச் சக்தியுள்ளவன்; அதைச் செய்யும் வழியும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நம்முடைய வருத்தத்தைப் பார்த்து, மிகுந்த கருணையினால் கட்டாயம் இரக்சிப்பன். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை நமக்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயத்தை நாம் தெரிந்து, வரப்போகிற அளவில்லாத ஆனந்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுக்கு வேண்டிய கைங்கரியங்களை நம்மால் கூடியவரையில் செய்து நம்மை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்கிறோம். நாம் முன் இருந்த இருப்பையும் நாம் இப்போதிருக்கிற இருப்பையும் நினைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) வரப்போகிற ஆனந்தமானது, நம்முடைய கர்மங்கள் கழிந்தால் தானே வரும். ஒரு ரத்தினத்திலிருக்கிற அழுக்கை அலம்பினால், அதின் ஒளியானது தானே தோன்றும், அதுபோல்.

(2) கர்மத்தினால் வருகிற ஸுகமானது அल्पமாயும் அந்த அल्पமான ஸுகத்திலும், சிலது கொஞ்சமாயும் சிலது அதிகமாயுமிருக்கும். மேல் வரப்போகிற ஆனந்தம் அது போலில்லாமல் அளவில்லாததாயும் ஒரே விதமாயும் இருக்கும். இது “ உஹாநநி ” என்பதால் காட்டப்படுகிறது.

(3) “கூபணம்” என்கிற சொல்லுக்கு துக்கப்படுகிற வன் என்கிற பொருளிருந்தபோதிலும், இங்கே இனி துக்கமில்லாமையால் துக்கத்திற்குக் காரணமான பலன் இப்போது கிடைக்காமலிருப்பது சொல்லப்படுகிறது.

(4) “ஹயஸ்கிஹிஸு” என்கிற சொற்களாலே, இங்கேயோ, பரலோகத்திலோ வேறொன்றும் நாம் செய்யவேண்டியது இல்லை என்றும், பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு குற்றம் செய்து அதுபோவ தற்காகப் பிரபத்தி பண்ணினபோதிலும், மோகத்திற்காக ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— முதல் சுலோகத்தில் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை என்று சொன்னதை விரிவாய்ச் சொல்லி கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:—

ஹவதி ஹராஹ வாரா மஹம் ஹநுஸநம் கூதம்
வரிஜிதஸுவபூரெவூ கூதம் பூஹீணகூதவக் |
ஹவதி வ வபுவபூதி வபுவம் கூதெநிபூதகூர
வரிஹ விஹாராஜூஸெதாவபூயெரநுவாயுதே ||

(ப-ரை) ஹராஹ - நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்க ஸமர்த்தனான, ஹவதி - ஆறு குணங்களை உடைய எம்பெருமானிடத்தில், வாரா மஹம் - ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையை அடைவதற்காக, ஹநுஸநம் - பரத்தைக் கொடுப்பது, கூதம் - செய்யப்பட்டது. வரிஜிதஸுவபூரெவூ - அளவுள்ளஸு கத்தை அடைவதற்காக, கூதம் - செய்யவேண்டியது, கூகூதவக் - செய்யத் தகாதவைகள்போல், பூஹீணம் - விடப்பட்டது. வபுவபூதி வ - உடம்பின் இருப்பானது, (ரக்ஷணம்) வபுவம் கூதெநி - முன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால், நியதகூர - ஏற்பட்டவரிசைப்படி, ஹவதி - நடக்கும். ஹ - இங்கிருக்கும்போது, விஹா - யஜமானனாகிய எம்பெருமானுடைய, சூஜூஸெதாம் - அவன் நீ இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று அந்தந்த ஜாதிக்கும், அந்தந்த

ஆய்ரமத்திற்கும் எம்பெருமான் ஏற்படுத்தி இருக்கிற ஆஜ்ஞை யாகிற அணை, வுஹெஃ - தம் ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியர்களிடம் இருந்து அறிந்துகொண்ட பிரபந்ர்களாலே, வரஃ - ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக, சுநுவாஹுதெ - செய்கையால் இரக்ஷிக்கப்படுகிறது.

(கருத்து) பிரபந்ரன் பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு வேலையைச் செய்யவேண்டியதானால், மூன்று காரணங்கள் இருக்கலாம். (1) மோக்ஷபலனை அடைவதற்காக; அதுவிஷயத்தில் செய்யவேண்டிய பொறுப்பை எம்பெருமானிடத்தில் கொடுத்தாய் விட்டது. அவனோ நம்முடைய கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவன். அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞாநமுள்ளவன். ஆகையால் அந்தக் காரணம் இல்லை. (2) விஷயஸூகத்தை அடைவதற்காக; அதற்காக முன்னாலே பாடு பட்டோம். இப்போது அதை விட்டுவிட்டோம். (3) இருக்கிறவரையில் உடம்பை இரக்ஷிப்பதற்காக; அது முன் செய்த கர்மங்களுக்குத்தகுந்தபடி தானே நடக்கும். இந்தகாரணமில்லை. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும் நாம் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை. ஆனால் வெருமனே இருக்கலாமோ என்றால், அது கூடாது; ஏனென்றால், எம்பெருமான் இன்ன வேலையைச் செய் என்று உத்திரவு பண்ணியிருப்பதால், அவைகளை நாம் செய்யவேண்டியது. அந்த உத்திரவுப்படி நடக்க வேண்டியதற்காக நாம் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்ட நமக்கு இது தான் தகுந்தது. அவனுக்கு நாம் சேஷமாயிருப்பதாலே அவன் இஷ்டப்படி அவன் சொன்னதைச் செய்யவேண்டியது. நாம் அவனுக்கு உட்பட்டவர்களாயிருப்பதாலே அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் அவனுடைய தண்டனை வரும். மேலும் நமது யஜ்மானாகிய எம்பெருமானுக்கு ஒத்து நடப்பதாகிய புருஷார்த்தமும் கிடைக்காது.

குறிப்பு:— “ சுநுவாஹுதெ ” என்கிற சொல்லில், சுநு என்பதால், பிரபத்திக்கு மேலே எம்பெருமான் கைங்கரியத்தை நாம் செய்யவேண்டியது என்று காட்டப்படுகிறது.

14-வது ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்.

அவ:- பிரபந்நன் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றையும் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது என்றும், அப்படி இருப்பதற்கு அடையாளங்கள் இன்னவை என்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

ஸூரூபவொவாயாயெடுஷ்விதயநிவிஷ் ஸூரூபதெஃ
ஸூநிஷாவிஜ்ஞாநம் ஸுஹமபிவவமடாஹுவநதாஃ |
பூயிரீ யஸ்யாஹ பூவதி விநீதம் ஸூமயிதம்
மஹீராநு ஹுஷூரூநு மமநபிஹத ஹிஹிவஹாநு||

(ப-ரை) ஸூரூப - தன் ஸ்வரூபம், உவாய - செய்த உபாயம், சுயெடுஷு - அடையப் போகிற புருஷார்த்தம் இவைகளில், சுவிதய - உள்ளபடி, நிவிஷ் - வைக்கப்பட்ட, ஸூரூபதெஃ - பிரபத்திக்கு மேல் தொடர்ந்து வருகிறதாய் ஒரு கெட்ட யுக்தியினாலும் கலங்காதபடி உறுதியான அறிவை உடையவனுக்கு, ஸூநிஷாவிஜ்ஞாநம் - ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளங்கள், உவநதாஃ - சீக்கிரம் வரப்போகிற, சுவவமடாஃ - மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், ஸுஹம் - போக்கியமாயிருக்கும், யஸ்ய - எந்த அடையாளங்களுடைய, பூயிரீ - மஹிமையினாலே, விநீதம் - ஆசாரியர்களால் சிஷ்டிக்கப்பட்ட, சுஸு - இந்த பிரபந்நன், மஹீராநு - ஆழமாயும், ஹுஷூரூநு - நிரப்பக்கூடாததாயும், மமநபிஹத - ஆகாசம்போல் பெரியதாயுமிருக்கிற, ஹிஹிவஹாநு - ஓட்டைகளுடைய கூட்டங்களை, ஸூமயிதம் - மறைப்பதற்கு, பூவதி - சக்தியுள்ளவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், தான் செய்த உபாயத்தையும், தான் அடையப்போகிற புருஷார்த்தத்தையும் உள்ளபடி அறிந்து, அவைகளை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டியது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு அடையாளங்கள் வரப்போகிற மோக்ஷஸூகத்தைக்

காட்டிலும் அதிக இனியவைகளாக இருக்கும். இப்படி இருந்தால் அவனுக்கு இங்கிருந்த நாளில் ஒருவிதமான துன்பமும் வராது.

குறிப்பு:— (1) இங்கே சொல்லுகிற ஒட்டைகளாவன:— கஷ்டங்கள். அவைகள் மூன்றுவிதங்களாயிருக்கும்— (1) ஒருவன் தன்னை வைதால் தனக்கு உண்டாகும் துன்பமும், வைதவனிடத்தில் கோபமும். தன்னைப்போலே அவனும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனைக்கொண்டு தான் முன்செய்த கர்மத்துக்காக எம்பெருமான் தன்னைத் தண்டிக்கிறான் என்றும், இப்படி ஒரு கர்மத்தை அவன் போக்கினான் என்றும் நினைக்க வேண்டியது. அப்போது மனக்கலக்கமிராது; ஸந்தோஷமுமுண்டாகும். (2) மோஷத்திற்காக வேறு உபாயம் செய்வதும், வேறு தேவதைகளின் காலில் போய் விழுவதும், தனக்கு ஒரு கெடுதல் வருவதாகத் தோன்றினால் பயப்படுவதும். எம்பெருமான் தான் செய்த பிரபத்தியினாலே ஸந்தோஷப்பட்டு, தன்னுடையசுமையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறானென்றும், அவன் தன்னை இரக்சிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான் என்றும் அறிந்தால், இந்தக் கஷ்டங்கள் வரமாட்டா. (3) தனக்கு ஒரு லாபம் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், கிடைக்காவிட்டால் துக்கமும். எம்பெருமானையே தான் அடையவேண்டியது, வேறொன்றையும் அடையவேண்டியது இல்லை என்றும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கஷ்டமும் வராது.

(2) இப்படி தனக்கு நிஷ்டையில்லாமல் போனால் இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு வழியில்லை இந்தக் கஷ்டங்கள் ஒன்றிரண்டாயிருந்தால் பொறுக்கலாம். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஆழமாயும் அகலமாயும் இருக்கிற ஒட்டையை நிரப்புவது எப்படிக்கஷ்டமோ, அப்படியே இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்கமுடியாது.

அவ:— பிரபந்தனுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்டையானது எம்பெருமான் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே இங்கே கொஞ்சநாள் இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் என்றும் கடைசிசுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸூரவொஷ்டையவ்யுகிராநிஸெ ஹொமரோக்ஷானூராவெ
காஹம் சுஹிஜமகி வியிநா கெநலிசு ஸூரவ்யூபாநாஃ |
ததெதாவாயபூஹ்யுகிவிஷயெ ஸூரபிஷதூம் ஸூநிஷதூம்
ஸெஷதூம் சுபூகா ஸிராஹி சுபூகிநஸெஷதூயாநயநி ||

(ப-ரை) ஸூராவ - தூக்கம், உஷ்டைய - விழித்துக்கொள்
வது, வ்யுகிராநிஸெ - இவைகள் கலந்திருக்கும் ஸ்வப்நா
வஸ்தைக்கு ஸமமான, ஹொம - ஸம்ஸாரத்தில் அநுபவம்,
ரோக்ஷ - மோக்ஷமாகிய ஸுகம், சுஹூராவெ - இவைகள் நடுவில்
இருக்கிற காலத்தில், சுஹிசு காஹம் - கொஞ்சகாலம், கெந
லிசு வியிநா - ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே, ஜமகி - இந்த
உலகத்தில், ஸூரவ்யூபாநாஃ - இருக்கும்படிசெய்யப்பட்டவர்கள்,
ததெதாவாயபூஹ்யுகிவிஷயெ - தத்துவம் உபாயம் முதலான
வைகளின் விஷயத்தில், ஸூரபிஷதூம் - யஜமானனாகிய எம்பெரு
மானால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸூநிஷதூம் - ஸ்வநிஷ்டையை,
ஸிராஹி - தலைபில், ஸெஷதூம் - பரிவட்டமாக, சுபூகா - வைத்
துக்கொண்டு, சுபூகிநஃ - கிருதார்த்தர்களாய் இருந்துகொண்டு
ஸெஷதூயாநஃ - பாக்கி ஆயுஸஸின் காலத்தை, நயநி - நடத்து
கிறார்கள்.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு பின்னால் பிரபந்தன் இருக்கும் கால
மானது ஸ்வப்நகாலம்போல் மிகவும் கொஞ்சமாயிருக்கும். அதில்
முன்போல ஸ்வரூபஜ்ஞானம் இல்லாமலிருக்காது. ஸ்வரூபஜ்ஞான
முண்டாகியிருக்கிறது. ஆனால் மோக்ஷதசையில் போல பூர்ண
மான ஜ்ஞானமில்லை. அர்ச்சையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெ
ருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையா
லேயோ, அல்லது, ஆசாரியர்களுடைய கிரந்தங்களை ஸேவிக்க
வேண்டும் என்கிற ஆசையாலேயோ, அவன் இங்கே இருக்கும்
படி ஏற்படுகிறது. எம்பெருமான் அநுக்கிரஹத்தால் கொடுத்த
தன்னுடைய நிஷ்டையை மிகுந்த கௌரவத்துடன் வைத்துக்
கொண்டு எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே, தன்
னைக் கிருதார்த்தனாகப் பண்ணிக்கொண்டு பாக்கி காலத்தைப்
போக்குவன்.

15-வது உத்தர கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் என்ன வேலைகளைச் செய்துகொண்டு காலம் போக்கவேண்டுமென்று இதில் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸனொஷாயுடும் விஜ்யஸதி ஸுஹுஸஜ்ஜாதவிஜ்யாநித்யம்
ஸுபுருஷநிஸயதி ஸுஸாஹுஸுஸாஹுதாநி |
சுஜீகூவபுநநவயஸிதாம் வுதிஜாஹவாதா
ஜீவாஹுஸுஸாஹுவிமஜே ஐதூஷிஃ புவஹம் ||

(ப-ரை) ஸனொஷாயுடும் - ஸந்தோஷத்திற்காகவே, புவஹம் - பிரபந்நன், ஸுஜீ - எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநம் உண்டாயிருப்பதால் தன் ஸ்ரேயஸத்தைப் பெற்றவர்களுடன், சுஜ்ஜாதவிஜ்யாநித்யம் - ஸ்ரீபாஷ்யத்தை, ஸுஹு - அடிக்கடி, விஜ்யஸதி - படிக்கிறான். ஸுஸாஹு - இனியவைகளான, ஸுஸாஹுதாநி - ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை, நித்யம் - எப்போதும், ஸுபுருஷநிஸயதி - அயலாருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான், ஸுஸாஹு - அவர்களிடமிருந்து தான் கேட்கிறான். எப்படி இருந்து என்றால், ஜீவாஹுஸுஸாஹு - இங்கே ஆகவேண்டிய விஷயங்களிலும், மோக்ஷவிஷயத்திலும், ஸுஸாஹுவிமஜே - தன்னுடைய பொறுப்புப் போய்விட்டதில், ஐதூஷிஃ - வைக்கப் பட்ட நினைவுள்ளவனாய், ஸுஜீகூவபுநநவயஸிதாம் - உடம்புகிழேவிழுகிற வரையில், சுநவயஸிதாம் - தோஷமில்லாமலும், ஸுகமாயும் நடக்கிற, வுதிஜா - விருத்தியை, சுஜீகூவபுந - ஒப்புக் கொண்டு, கீழ்ச்சொன்னபடி காலத்தைப் போக்கவேண்டியது.

(கருத்து) பிரபந்நன் பிரபத்தி செய்த காலத்திற்கு மேலே எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனாயிருப்பதாலே, அவனுடைய ஸந்தோஷத்துக்காக, அவனால் இவைகளைச் செய் என்று சொன்ன ஆசிரமதர்மங்களையும், வர்ணதர்மங்களையும் அபராதமுண்டாதாத படி செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. அவைகள் பக்தனைப் போலே உபாயத்துக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டியதில்லை. எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால் அவைகளே

இவனுக்குப் பிரயோஜனம். இங்கிருக்கும் காலத்தில் அவன் உடம்பின் ரக்ஷணம் முன் செய்த கார்மத்துக்குத் தகுந்தபடி நடக்கும். அதைப்பற்றி அவன் விசாரப்படவேண்டியதில்லை. மோக்ஷமும் பிரபத்தியினாலேயே ஸந்தோஷப்பட்ட எம்பெருமான் தானே கொடுப்பன். ஆகையால் அதிலும் அவனுக்குப் பொறுப்பில்லை. அவன் காலத்தை ஸ்ரீபாஷியத்தை ஸேவித்துக்கொண்டாவது அதற்குச் சக்தியில்லாதபோனால், ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை ஸேவித்துக்கொண்டாவது போக்கவேண்டியது. இதுவும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிப்பதற்காக அன்று. எம்பெருமானுடைய குணங்களை அந்த கிரந்தங்கள் சொல்லுவதால், அவைகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். அதுவே அவனுக்குப் பிரயோஜனம்.

அவ:— முக்தர்களைப்போலே எம்பெருமானை பிரபந்தன் றேநராகப் பார்க்காவிட்டாலும், அவர்களைப்போலவே அவனை அநு பவிக்கக் கூடும் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:—

குணயிநரிவ ஞாநம் வஸூக விபா ஸஸிநிதம்

பெறுகி பௌமபராஜ்யெஷு ஐயுஷா பிநளா பணிபுபுண்ண !

புவடிநயநாஸ்துஸூரெஜி: பூலும் வரிணுஜுதெ

புஷ்பதீபஜிஹாரொஜிஸ்சாப்ரவசஞ்நவமெனெ: சுருமெனெ: ||

(ப-ரை) வியா - புருஷனுடைய பிரீதிக்கு விஷயையான ஒரு ஸ்திரீயானவள், ஐஹம் - சூரேஷ்ட - அடிக்கடி துடைக்கப்பட்ட, ஐஹதி - பெரிய, ஐணீஷ்டு - அழகிய கண்ணாடியில், (அழகால் தான் புருஷனுக்குத் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனோ என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்) வஸாஸு - பிண்ணல் வந்த, ஸுஸுநிதி - தன்னுடன் சேர்ந்த, பூணயிநம் - தன்னிடத்தில் பிரீதியுள்ள புருஷனை உஷ்டா - பார்த்து, (சிருங்காரரஸம் மேலிட்டு) ஸுஷ்டு - தோஷமில்லாமல் வெளுப்பான, பூஸுபர - நாலுபக்கமும் பரவுகிற, ஐஹா - மிகுந்தவாஸையுள்ள, பூஸுஷ்டு - புஷ்பங்களாலே,

வாரிமூஷெ - எல்லா விதத்தாலும் அநுபவிக்கிறாள். (தடிவ - அதுபோல) பூவடிநயநாஃ - பிரபத்தி என்கிற தந்தைஉடையவர்களான, ஸுஹ - தன்னுடையவும் எம்பெருமானுடையவும் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த பெரியோர்கள், சூஹுராப்யெஷெ - ஆசாரியன் சொல்லிக்கொடுத்தபடி அர்த்தத்துடன் நினைக்கப்பட்ட, சூநா - மூலமந்திரத்தில், வஸூக பூவஃ - மந்திர வாக்கியத்தின்படி பின்பு வருகிற, பூணயிநஃ - தம்மிடத்தில் ஆசையுள்ள, பூஹ - பிரபுவான எம்பெருமானை, ஸூஹெஃ - சுத்தங்களான, (ஸாத்துவிகத்தியாகத்தோடு கூடிய) பூவ்யரே சீஹாஹே - நாலுபக்கங்களிலும் பரவுகிற மிகுந்த வாஸனையை உடைய, ஸூர - மலர்ந்திருக்கிற, பூஸூநஸஹெஃ - புஷ்பங்களுக்கு ஸமாநமாயிருக்கிற, கூஹெஃ - கைங்கரியங்களாலே, (அவனை)வாரிமூஷெ - எல்லாவிதத்தாலும் அநுபவிக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புருஷனுக்கு “நான் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனோ” என்று கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பின்னால் வருகிற தன் புருஷனுடன் சேர்ந்து சிருங்காரரஸம் உண்டாய் புஷ்பங்களை அவன்மேல் இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல பிரபந்ரன், தான் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்று அடிக்கடி அநுஸந்தானம் பண்ணப்பட்ட மூலமந்திரத்தாலே அறிந்து, அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணும் படியான, நல்லகைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு—(1) கண்ணாடிபோல் மூலமந்திரம். கண்ணாடி அடிக்கடி துடைப்பதாலே, அதின் அழுக்குப் போய் அதில் தன்னை ஒரு ஸ்திரீ பார்த்து புருஷனுக்குத் தகுந்தவனென்று அறிகிறாள். அதுபோல மூலமந்திரத்தை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து, ஸந்தேஹம் இல்லாமல் பிரபந்ரன் எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனென்றும், தான் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்றும் அறிகிறான். ஸ்திரீயானவள் புருஷனிடம் ஆசை உண்டாய் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல் எம்பெருமானிடத்தில் பிரபந்ரனுக்கு ஆசை உண்டாகி நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

(2) புஷ்பங்களுடைய வாஸனையைச் சொல்லுவதாலே, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியமானது அபராதமில்லாமலும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாயும் இருக்க வேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(3) ஸ்திரீயை “புரியா என்று சொன்னதாலே, அவளிடத்தில் புருஷனுக்குப் பிரீதி இருப்பதுபோல், பிரபந்நனிடத்தில் எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி இருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்திரீயானவள் தன் புருஷனுக்காகவே இருப்பதை நினைத்துக்கொண்டு அவன் கட்டின திருமங்கலியத்தை இரக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும், தான் எம்பெருமானுக்குச் சேஷன் என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த நினைவை இரக்ஷித்துக்கொண்டுவரவேண்டியது. ஸ்திரீயானவள் தன் பிரயோஜனத்தை எதிர் பார்க்காமல் புருஷனுடைய ஸந்தோஷத்தையே பார்த்து அதற்காகப் பிரீதியுடன் அவனுக்கு வேலை செய்கிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும் தனக்கு வரும் ஸந்தோஷத்தைக் கவனிக்காமல் எம்பெருமானுடைய ஸந்தோஷத்தையே பார்த்து அதற்காக பிரீதியுடன் அவனுடைய கைங்கரியங்களைச் செய்யவேண்டியது.

(4) மூலமந்திரத்தில் அடங்கிய பிரணவத்தை ஒரு வாக்கியமாகச் சொல்லும்போது, ஜீவன் முன்னாலேயும் எம்பெருமான் பின்னாலேயும் வருவதைக்கொண்டு “வஸூக் ப்ராஹ்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

16-வது புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்துடன் நிற்கக்கூடாது. பாகவதர்களுக்கும் கைங்கரியம் செய்யவேண்டும் என்று முதல் சிலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸு தனூ ஸூரிக்ஷாசு ஸுஷஹுதிவாக்ருஷு நியதம்

ஸ்ரீயம் ஸூனொ டெவஸு வயம் விநியு^{தூ} லி^{தூ}வி தள^{தூ}

யயா^{தூ}யொகாராயம் யதிவதி^{தூ}வெராஹி தயியாம்

ததொ நம் கெஜய^{தூ}தம் தடிவி^{தூ}தவய^{தூ}கூலிவசு ||

(ப-ரை) ஸ்ரீயம் காஷ்டம் - லக்ஷ்மீபதியான, ஸம் ஷேவம் - அந்த தேவனுனவன், ஸு தனூ ஸ்ரீகீர்த்தாஸு - ஸ்வதந்திரனாயும், ஸ்வாமியாயும் இருப்பதாலே, விஷ்ணு - அறிவுள்ளவர்களையும், அறிவில்லாதவைகளையும், ஸ்வஹுரீதிவாசு - தன்னுடைய கௌரவத்துக்குப் பாத்திரமானவர்களிடத்தில், நியதம் - அவைகள் உள்ளவரையில் இருக்கும்படி, விநியோக - அவர்களுடைய ஸொத்தாகச் செய்கிறான், வயம் - இது பிரஸித்தம், ததம் - ஆகையினாலே, யதிவதிஹி - ஸ்ரீபாஷியகாரரைப் பிரதானமாக உடைய ஆசாரியர்களாலே, சூஹிதயியாம் - கிஷிதமான புத்தியை உடைய, நம் - நமக்கு, யயோயொகாசியாம் - உலகவழக்கப்படியும், வேதத்தின் படியும், கௌக்யம் - கைங்கரியமானது, ததவிதவயதூ - எம்பெருமான் கௌரவம் செய்கிறவர்கள் (பாகவதர்கள்) வரையில், கௌக்யம் - ஆயிருக்கிறது.

(கருத்து) எம்பெருமான் பிரபந்தனை பாகவதர்களுக்குச் சேஷமாகச் செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதால் அப்படிச் செய்ய அவனுக்கு அதிகாரமுண்டு. ஸ்வதந்திரனை படியால், அதைச் செய்யச் சக்தி உண்டு. ஆகையால், ஸ்ரீபாஷியகாரரைப் பிரதானமாகவுடைய ஆசாரியர்கள் நாம் எம்பெருமானுக்குச் சேஷம் என்றும், நாம் கைங்கரியம்செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவர்களென்றும் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் எம்பெருமான் செய்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொண்டு பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது. இதை உலகத்திலும் பார்க்கலாம். ஒரு ராஜா தான் பூட்டிக்கொண்டிருக்கும் நகைகளைத் தன்னுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான குழந்தைகள் கழுத்தில் போட்டு, அவர்கள் அவைகளினால் ஸந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் ஸந்தோஷப்படுகிறான். வேதமும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

குறிப்பு- (1) பிரபந்தன் எம்பெருமானுக்கே சேஷன். ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக்கூடுமா என்றால், பதில்- பிரபந்தன் தன் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதேயே செய்யவேண்டியது. ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்

கரியம் செய்வதினால் அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிறபடியால், அது பிரபந்நனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமன்று.

(2) பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்நன் கைங்கரியம் செய்யாவிட்டால் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணுவதாகிய அதிசயத்தைச் செய்தவனாகான். அதிசயத்தைச் செய்யாவிட்டால், எப்படி அவன் எம்பெருமானுக்குச் சேஷனாயிருக்கக் கூடும். ஆகையால் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிலை நிற்பதற்காக பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்நன் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது.

அவ:— பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம் தவிர நான் வேறு ஒன்றையும் வேண்டேனென்று சொல்லி, கடைசி சுலோகத்தால் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்—

நாமெ நஸுணநிநுடிநுடிவி வா தநாவிநாணிகிநீ
நாணிகுஸுஹணீயஸுளரஹிஹா வாவா ந யாவாஹெ |
ஸஹாநாஹு வஹெஹி ஸ்ரீரயியாம் ஸஹானுவிஹானிநாம்
ஹெஹெஸுயபுடிநுடிவா தஸையாஸுதி ஸுஸுதி ஹஹஃ ||

(ப-ரை) நாமெ - நாதனாகிய எம்பெருமானிடத்தில், தநாவிநாணிகிநீ - அவனுடைய தொப்புளாகிய தாமரை ஓடையிலிருக்கும், நாணிகு - தாமரைப்பூவினால், ஸுஹணீய-ஆசைப்படத் தகுந்த, ஸுளரஹிஹா - வாஸனையை வீசுகிற, நஃ வாவா - நம்முடைய வாக்காலே, துணம் - திருணம்போல் அல்பமான பிரகிருதிபோகத்தையும், சுநுசு - அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாநுபவத்தையும், சுநுசு - அதைக் காட்டிலும் வேறான மோக்ஷத்தையும், சுவி - எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் ஆந்தத்தின் அநுபவத்தையும், வா - இவை களெல்லாவற்றையும் சேர்த்தும், ந யாவாஹெ - நாம் கேட்க மாட்டோம். ஸஹாநாம் - அபராதங்களில் ருசியில்லாதவர்களாயும், ஸ்ரீரயியாம் - ஐந்துவிதங்களான ஸந்தேஹங்களால் கலக்கமுடியாத மஹாவிஸ்வாஸத்தை உடையவர்களாயும், ஸஹானுவிஹானிநாம் - அந்தப்புரஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷனிடத்தில் இருப்பதுபோல், வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால்

நினைக்காமலும், எம்பெருமானுடைய பிரீதிக்காக வேலை செய்கிறவர்களாயும் தங்களுக்கென்று ஒன்றையும் கேட்காதவர்களாயுமிருக்கிற பாகவதர்களுடைய, ே஁செதூய்ய - முத்தனுடைய ஐஸ்வரியமாகிற, ழிந - பகலுக்கு, பூலாதஸ்ய - விடியற்காலத்தினுடைய, சூஸ்தி - கிட்டவருகையாகிய, பூஸ்தி - பிரஸாதத்தை, ே஁ஹஃ யஸேஹி - அடிக்கடி அடைய ஆசைப்படுகிறோம்.

(கருத்து) ஒருவன் இந்த உலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் உள்ள ஸுகத்தைத் தேடுகிறான்; வேறொருவன் தன் ஆத்மாவைப்பார்த்து ஸுகப்பட ஆசைப்படுகிறான்; மற்றொருவன் கர்ம பந்தம்போய் எம்பெருமானை அதுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். நாம் இவைகளைத் தனித்தனியாகவும் சேர்த்தும் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் ஆநந்தாநுபவத்தையும் அவனிடத்தில் கேட்கமாட்டோம். பாகவதர்களுடைய பிரஸாதமே நமக்கு வேண்டியது. அது கிடைத்தால் விடியற்காலத்திற்கு மேல் பகல் வருவதுபோல், முக்தைசுவரியம் தானே வரும். அவ்விதமான பிரபாவமுடையது பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம்.

குறிப்பு:— எம்பெருமானுடைய தொப்புளிவிருக்கும் தாமரைப்பூவுக்குப் பிரும்மாவாகிய வேறு தேவதையின் ஸம்பந்தம் உண்டு. ஸ்ரீதேசிகனுடைய வாக்குக்கு வேறு தேவதையினுடைய வும், வேறு பிரயோஜனத்தினுடையவும் ஸம்பந்தம் கொஞ்சமும் இல்லை என்று கருத்து.

17-வது சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கும் பாகவதனுக்கும் கைங்கரியம் செய்யும்போது சாஸ்திரத்தை விடக்கூடாது என்று இதன் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

செங்குந்த நிகழிவு ஸ்ரீராமநவமா செந்தவடிவள

ஸ்தனாஜாஸிவம் ஸ்யபிவிதிதஸாரிஹ்யம்:

வரிதொடு ஸஜி: ஸ்வபாவியா நகர-ஜநநா

உய்யுதரோகோக்ஷாநுஸந்தி பாவஸ்யஸுநி ||

(ப-ரை) ஶோகூடு - மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானிடத்தில், ஸ்ரீஹா - தன்னை இரக்ஷிக்கும் சுமையை, நிக்ஷிபு - வைத்து, அதிஞலே, சுநவம் - முன் செய்த வினைகள் கழிந்தவனாய், ஶோக்ருவக் - முக்தனைப்போலிருக்கிற, சுலாஸ - இந்த பிரபந்நன், ஸ்ரீயம் - தானாக, சுவிஜிதஸூரீஹுஜயம் - தன் யஜமானாகிய எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவனாயிருக்கையாலே, ஸ்ரீதக்ஷாஜீவாஸிஸா - ஸ்வதந்திரான எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையினாலேற்பட்டதும், வாரித்யாமெ - அதை விட்டுவிடும்போது, ஸக்ஷம் - உடனே, ஸ்ரீவர - தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும், விவியாநயபூஜிநநாக - வெவ்வேறான துன்பங்களை உண்டிபண்ணுவதாலே, சுஹஸ்தாம் - மீறி நடக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற, ஸாஸ்திரமஸுரணி - சாஸ்திரம் சொன்ன வழியை, சூரோக்ஷாக் - மோக்ஷம் வரையில், சுநஸுரதி - அநுஸரித்து நடக்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம்செய்யும் போது, இன்ன கைங்கரியம் அவனுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று அறிந்து செய்யவேண்டியது. இதை முக்தன் தானாக அறிந்து கொள்ளுவான், பிரபந்நனுக்கு அது இப்போது முடியாது. ஆகையால், இருட்டில் கைவிளக்கைப்போல சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு அவன் நடக்கவேண்டியது. இது ஒரு காரணம். இன்னுமிரண்டு காரணங்களுண்டு. சாஸ்திரமானது எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை. ஆகையால் அதை அநுஸரிக்கவேண்டியது. அதை மீறி நடந்தால் இந்த ஜம்மத்திலேயே துன்பமுண்டாகும். ஆகையால் அதை விடக்கூடாது. மீறி நடப்பதால் தானும் கெட்டு மற்றவர்களையும் கெடுக்கும்படியாயிருக்கும். ஏனென்றால், இவன் பிரஸித்தனாயிருந்தால் இவன் செய்வதைப் பார்த்து, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்வார்கள்.

குறிப்பு— பிரபந்நனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் போய்விட்டன. தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்று தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான். ஸ்வரூபத்தில் ஜாதியும் ஆசிரமமும்மில்லை. ஆகையால் வர்ணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்ததாய் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட்டுவிடலாமோ என்று ஸந்

தேஹமுண்டாகலாம். அது கூடாது. உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது அவைகளைச் செய்வதற்குக் காரணமன்று. ஜாதி உடம்பிலிருக்கிறது. அந்த உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவரையில் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. இது “சூரோக்ஷாடி” என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் வழி காட்டாத இடங்களில் எப்படி அறியலாம் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:—

புருதிஸ்யுத்யாவாரொஃ ஸூரீதிமதிவிஸூஃகஜநஸாந
ஸுஸுஜநெய்யபுரெஜேஃ கூயுராணஜெஸாஜிஸூரெயெஃ |
நியொமெயெய்யாநாநா நியஸிதாநாநாஜிஸூரஜிதம்
நிதிதஸுபாநெஜேஃ நிவாணநிவிதி வுய: || ௩௯ ||

(ப-ரை) வுய: - புத்திமான், சூரேஃ - ஜகத்காரணமாயும், நியஸிதா: - எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய, சுஜிதம் - இஷ்டத்தை, புருதி - வேதத்தாலும், ஸூதி - ஸ்மிருதிகளாலும், சூவாரொஃ - ஸ்மிருதி எழுதினவர்களின் ஆசாரங்களாலும், ஸூரீதிமதிவி: - சாஸ்திரம் இரண்டு வழி சொல்லுமிடங்களில் தன் இச்சையாலும், ஸூஃகஜநஸாந - சுத்தமான மனதை உடையவர்களுடைய, ஸுஸுஜநெய்ய: - நல்ல தீர்மானங்களாலும், யபுரெஜேஃ - தர்மத்தை விட்டு விலகாத, கூயு - குலங்களுடையவும், யுராண - ஸூத்திரங்களுடையவும், ஜெஸாஜி - தேசம் முதலியவைகளுடையவும், ஸூரெயெஃ - ஸங்கேதங்களாலும், யொய்யாநாநா - யோக்கியர்களுடைய. நியொமெயெ: - உத்தரவுகளாலும், நிதிதஸுபாநெஜேஃ - நிமித்தங்களாலும், ஸ்வப்நங்களாலும், இவைபோன்றவைகளாலும், நிவாண - நன்றாக, சுநிவிதி - தேடுகிறான். (அறிகிறான்.)

குறிப்பு:— சில தர்மங்கள் சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்திருந்த போதிலும் கலியுகத்திற்கு அவை வேண்டாமென்று பெரியோர்

கள் தீர்மானஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இதைத் தான் “ ஸுஹஸுஜெஹை ” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

18-வது அபராத பரிஹாராதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் சாஸ்திரத்தை அநுஸரிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டது. அதை ஒருகால் மீறி நடந்தால் அதற்கு என்ன செய்யவேண்டியது என்பது இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது:—

ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை
 ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை
 விநதி! யஜுரேவஸாவஸாரவிஷயஸுராதம்ஸுராதம்
 ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை
 ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை ஸுஹஸுஜஹை

(படனா) சுயம் ஸுஹஸுஜஹை - இந்த ஜீவன், ஸுஹஸுஜஹை
 ஸுஹஸுஜஹை - பாபங்களாகிய அழுக்குப்போவதற்காக, ஸுஹஸுஜஹை - தெளிந்
 ததாயும், ஸுஹஸுஜஹை - ருசியுள்ளதாயும், ஸுஹஸுஜஹை - எப்போ
 தும் சுத்தமாயும், ஸுஹஸுஜஹை - வேண்டியதைக் கொடுப்பதா
 யுமிருக்கிற, ஸுஹஸுஜஹை - லக்ஷ்மீபதியினுடைய கரு
 ணையாகிய கங்கையை, ஸுஹஸுஜஹை - ஏதோஒரு பாக்கியத்தாலே,
 விநதி - அடைகிறான். யஜுரேவ ஸுஹஸுஜஹை - இப்படி இருந்தபோ
 திலும், ஸுஹஸுஜஹை - இவன், ஸுஹஸுஜஹை - ஸாரமில்லாத சப்தாதிவிஷ
 யங்களாகிற, ஸுஹஸுஜஹை - சிற்றறையினுடைய, ஸுஹஸுஜஹை -
 ஸுஹஸுஜஹை - சேற்றினாலே, ஸுஹஸுஜஹை - மறுபடியும், ஸுஹஸுஜஹை -
 தன்னுடைய உடம்பை, ஸுஹஸுஜஹை - அழுக்குப்பண்ணிக்
 கொண்டால், ஸுஹஸுஜஹை - பெரியோர்களால், ஸுஹஸுஜஹை -
 ஸுஹஸுஜஹை - சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறதில்லை.

(கருத்து) முழுக்கூவான ஒருவன் தான் முன் செய்த
 பாபங்கள் போவதற்காக, எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி
 பண்ணுகிறான். அதனால் அவனுடைய பாபங்கள் போய் அவ

னுக்கு எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கிறது. இப்படியிருக்க, அவன் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையினால் மேலே பாபங்கள் செய்தால் பெரியோர்கள் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். பாபங்களுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினால் அவர்கள் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவார்கள்.

குறிப்பு— கங்கையின் ஜலமானது மலமில்லாமலும், ருசியாயும், வெளுப்பாயும், வேண்டியதைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. அதுபோல எம்பெருமானுடைய தையானது, ஒரு குற்றமில்லாததாயும், பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்திலும் போக்கியமாயும், தன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. தயைக்குக் குற்றமில்லாமையாவது— எம்பெருமானுடைய மற்ற குணங்கள் நிக்ரஹத்திற்கும் அநுக்ரஹத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன; அவைபோலில்லாமல் இந்த தயை என்கிற குணம் அநுக்ரஹத்தையே செய்யும்.

(2) “யஜுவி” என்கிற சொல்லால், ஒருவேளை அபராதம் பிராரப்தம் என்கிற கர்மத்தால் வரக்கூடும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) ‘வனவ’ என்கிற சொல்லால் பெரியோர்கள் சேர்க்கிற தில்லை. ஆனால் எம்பெருமான் அவனை விட்டுவிடுவதில்லை. ஏதோ ஒரு பரிஹாரத்தைச் செய்து அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவன்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் ‘போலிநுபுஸாபாய’ என்பதின் கருத்தை விரித்துச்சொல்லி, மேலேநேரக்கூடும் பாபத்துக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

பூரூஷெதராவஹுவாவபிவிஹம் பூரூபாஜிகம்
யொதூரம் நூரூஷெந க்ஷவயநநஹுஹமதபூரூஷ
வணம் உநம் | யீவஹுவெதூராவாஷநாஜிநநாஜா
தெதவி தனிஷ்டதெஃ களடிஹு வதி ஸிக்ஷயாவூந
வயநு க்ரூபீகரோதி பூஹம் || சக ||

(ப-ரை) பூஹம் - ஸ்வதந்திரான எம்பெருமான், நம்- நம் முடைய, பூரூஷெதர - பிராரப்தம் தவிர மற்ற, வஹுவாவ - வாபம் - முன் செய்த பாபங்கள், க்ஷவிஹம் - எல்லாவற்றையும்,

பூரோலிகம் - நினைவில்லாமல் செய்கிற, உதாரம் உ - மேல்வரும் பாபங்களையும், சுநவ்யவமத - ஒப்புக்கொள்ளாத, பூரோஸ்ய வணம் உ - பிராரப்தபாகத்தையும், நூஸெந - பிரபத்தியாலே, கூவயநு - கழியும்படி செய்கிறவனாய், யீவ-டுவெ-டா தூரவாஷநாம் - புத்தியூர்வகமாய்ச் செய்யும் மேல் பாபங்களுடைய, (பாபங்கள்) சுஜீநநாசு - உண்டாகாமையாலும், ஜாதெ-வி - உண்டானாலும், தஹிஷ்டுதெஃ - அவைகளுக்குப்பரிஹாரம் ஏற்படுவதாலும், சுளபியெ ஸதி - பாபம்செய்தவன் கடினமான மனதை உடையவனாயிருந்தால், ஸிக்ஷயா சுவி - செய்கிற தண்டனையால், சுநவ்யநு - தோஷமில்லாதவனாய்ச் செய்து, க்ரோஃகரொதி - சேர்த்துக்கொண்டு இரகஷிக்கிறான்.

(கருத்து) பிராரப்தமென்பது பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கர்மம். இது தவிர, முன் செய்த கர்மங்களும் பின்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்கிற கர்மங்களும் கழிந்துபோகின்றன. இது பக்தனுக்கும் பிரபந்நனுக்கும் பொது. பிரபந்நன் பிரபத்திகாலம் முதல் உயிரோடிருக்கிற வரையில் அநுபவிக்கவேண்டிய பிராரப்தத்தின் பாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். அது தவிர, பாக்கி இருக்கிற பிராரப்தமும் போய்விடுகிறது. இது பிரபத்தியின் மஹிமை. ஏன் இப்படி லகுவான உபாயத்திற்கு இவ்வளவு அநுக்கிரஹம் செய்கிறீர் என்று ஒருவன் எம்பெருமானைக் கேட்க முடியாது. இதைக் காண்பிப்பதற்காக எம்பெருமானை பிரபு என்று சுலோகம் சொல்லுகிறது. முமுகூவாய் பிரபத்தி செய்தவனாகையாலே, அவனுக்குப் புத்தியூர்வகமாய் அபராதமுண்டாகாது. பிராரப்தத்தினாலுண்டானால் லஜையையும் அநுதாபமும் பிறந்து அதற்குப் பரிஹாரம் செய்துவிடுவன். அது செய்யாமல் கடினமான மனது உள்ளவனாயிருந்தால் எம்பெருமான் அவனைத் தண்டித்து தோஷத்தைப் போக்கி விடுவன். ஒருகாலும் அவனைக் கைவிடுவதில்லை.

குறிப்பு— மேல் குற்றஞ் செய்தவனை அதற்குப் பரிஹாரம் செய்யும்படி செய்வதும், கடினமான மனதை உடையவர்களைத் தண்டித்து நிர்தோஷமாய் பண்ணுகிறவனும் எம்பெருமான் தான். இதுவும் பிரபத்தியின் பலன்.

19-வது ஸ்தாந விசேஷாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நன் எங்கே இருக்கவேண்டியதென்று அதி
காரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

யதென்காமுடும் ஹவதி ஹவதூடிஸவாஹுநாடிஃ

யதென்காமுடும் ஹவதி ஹவதூடிஸவாஹுநாடிஃ |

வாலஸூநம் ததிஹ க்யுதிநாம் ஹாதி வெகூண்கஹம்

பூயொ ஷெராஃ ஸுநிஹிஃ தாஃ பூயிகளஹி துவஹஃ ||

(ப-ரை) யது - எங்கு, ஹவதூடிஸவாஹுநாடிஃ -
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் கைங்கரியம் பண்ணுவதற்
கும், அர்ச்சனம் முதலானவைகளைப் பண்ணுவதற்கும் தகுந்த,
வென்காமுடும் - சித்தஸமாதானம், ஹவதி-உண்டாகுமோ, யது-
எந்த இடத்தில், வென்காமுடும் ஹவதி-யென்று தேவ
தைகளிடத்தில் போகக்கூடாதென்றும், எம்பெருமான் தவிர
வேறு பிரயோஜனம் வேண்டாமென்றும் உறுதியான எண்ணம்
உள்ள, யஸு கஸூரஹி - எவனாவதொருவனுடைய, ஹாஹி -
கிடைப்பது உண்டோ, ததி - அந்த இடமானது, க்யுதிநாம் -
பிரபந்நர்களுக்கு, ஹஹ - இந்த ஸம்ஸாரதசையில், வெகூ
ண்கஹம் - வைகுண்டத்துக்கு ஸமமான, வாலஸூநம் - இருப்
பிடமாக, ஹாதி - விளங்குகிறது. ஸுநிஹிஃ உதிதாஃ - ருஷிக
ளால் சொல்லப்பட்ட, பூயொ ஷெராஃ - பஹுவான தேசங்
கள், பூயிகளஹி துவஹஃ - பெரும்பாலும் பிரபந்நன் வஸிக்
-கத்தகுந்த இடங்கள்.

(கருத்து) எங்கே எம்பெருமானுக்கு சித்தஸமாதானத்துடன்
கைங்கரியம் பண்ணக்கூடுமோ அதுவும், எங்கே பரமைகாந்தியான
ஒருவனாவது இருக்கிறதோ, அதுவும் பிரபந்நன் இருக்கத் தகுந்த
இடம். காஃ காஃ முதலான ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட இடங்
களை ஏன் சொல்லவில்லை என்றால், அவைகள் பெரும்பாலும் பிர
பந்நன் இருக்கத் தகுந்தவிடங்கள் என்று அவர்களின் அபிப்பிரா
யம். ஆனாலும் யுகஸ்வபாவத்தால் அவைகள் இப்போது அப்ப
டியிருக்கவில்லை. ஆகையால் அவைகளைச் சொல்லவில்லை.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தில் “யது யது” என்று இரண்டு தடவை சொல்லியிருப்பதாலே, சொன்ன இரண்டிடங்களில் ஏதாவதொன்றில் இருக்கலாம் என்று கருத்து. இரண்டும் சேர்ந்திருந்தால் மிகவும் நல்லது.

(2) “யஸ்ய கஸ்யாவி” என்று எவனாவதொருவன் என்று சொன்னதால் அந்த பரமைகாந்தி எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று கருத்து.

(3) “வெகூணகூ” என்று சொன்னதாலே, அந்த இடத்தில் ஒரு விரோதியுமிருக்கமாட்டானென்றும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்கு ஒரு தடையும் இருக்கமாட்டாது என்றும் கருத்து.

அவ:—முன் சுலோகத்தின் கடைசி பாதத்தில் சொன்னதை விரிவாய் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

ஸா காமீதி ந வாகாமீதி ஸூவி ஸாயொபஜேதி
நாய்யாஸ்யதெ ஸாவனீதி ந கஜ்ஜாஷதி ஸா கா
னீதி நொடினீதி | யதெ ஸா யொரொதி நொது
யாரா ஸாந்யாவி நான்யா வுரீ யா வெகூணகூ
ஸாயாரஸஹஜாம் ரொவெத நொ வெதஸெ || சந ||

(ப-ரை) யா - எந்த இடமானது, வெகூணகூயா - எம் பெருமானுடைய கதையாகிய, ஸாயாரஸஹஜாம் - அமிரு தத்தினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்கிற பெரியோர்களுடைய, வெதஸெ - மனதுக்கு, நொ ரொவதெ - பிடிக்கவில்லையோ, ஸா - அதானது, ஸூவி - பூமியில், காமீதி - காசியென்று, ந வாகாமீதி - நன்றாய் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஸா - அது, சுயொ ய்யாஹி - அயோத்தியை என்று, ந சுய்யாஸ்யதெ - வஸிக்கப் படுகிறதில்லை, ஸா - அது, சுவனீதி - அவந்திஎன்று, கஜ்ஜாஷ- தோஷத்திலிருந்து, ந சுவதி - இரகஷிக்கிறதில்லை, ஸா - அது, காஹீதி - காஞ்சி என்று, ந உடினீதி - உயர்ந்ததாக இருக்க வில்லை, ஸா - அது, யொராஹி - மதுரை என்று, உதுயொ

ராஃ - உத்தமமான பாரத்தை, நயதெ - தூக்கவில்லை, யா - எந்த, சுந்யா சுவி வுரூ - வேறு பட்டணமும், ந ரோந்யா - கௌரவம் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்காது.

(கருத்து) உலகத்தில் காசீமுதலான ஏழுஇடங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவைகள் என்று சொல்லுவதுண்டு. அவைகளும் பரமைகார்த்திகளுடைய மனதிற்குப் பிடிக்காவிட்டால், அவைகளின் பெயரைக் கொண்டு மாத்திரம் கௌரவம் பண்ணத் தகுந்தவைகள் அல்ல.

20-வது நிர்யாணதிகாரம்.

அவ:— இப்படி ஏழு அதிகாரங்களால் இங்கே கொஞ்சகாலம் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிற பிரபந்நன் எப்படியிருக்க வேண்டியதென்று சொல்லி, மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் பிரபத்தியின் பலன்களைச் சொல்லுகிறார். அவைகளுள் இந்த அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் உடம்பை விட்டுக் கிளம்பும் வழியைச் சொல்லுகிறார்:—

பேநலி சுரணமுரூபிம் பூரணே பீநம் வுரூரூஷெ உ தம்

ஸுபிதி வுடயநு ஹுதெஷெநம் வரெ உ தரோதூநி |

ஸூவிஷிஷுரெஷாரிஷம் ஸாயாரணே ஸாரணேபீசுரெஷெ

நுயதி வரதொ நாஃஷெஷெயுயொவிதீஸூரூ ||

(ப-ரை) ரூரூரூ - எம்பெருமான், பேநலி - ஜீவனுடைய மனதில், சுரணமுரூபிம் - இந்திரியவர்க்கத்தையும், பீநம் - இவைகளுடன் சேர்ந்த மனதை, பூரணே - பிராணனிடத்திலும், தம் - இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராணனை, வுரூரூஷெ உ - ஜீவனிடத்திலும், வுரூ - இவைகளுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, ஹுதெஷெ - ஸுக்ஷ்மமான ஐந்து பூதங்களிடத்திலும், தம் - இவைகளுடனும், ஐந்து பூதங்களுடனும் சேர்ந்த ஜீவனை, வரெ சுதூநி உ - பரமாத்மாவாகிய தன்னிடத்திலும், ஸுபிதி - சீக்கிரத்தில், வுடயநு - சேர்த்து, உஷம் - இப்படி, ஸூவிஷு - தன்னைத் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், சுவிஷுரெஷாரி - அப்

படித் தியானம் பண்ணுதவனுக்கும், ஸாயாரணை - இதுவரையில் பொதுவாயிருக்க, ஸாரணை உபநேஷம் - அந்தந்த மார்க்கத்திற்கு ஆரம்பங்களாகிய, நானேஷமெஷம் - அந்தந்த நாடிகளாலே, யயோனியம் - அந்தந்த ஜீவனுக்குத் தகுந்தபடி, பராதம் - வெளியில், நயதி - கொண்டுபோகிறான்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்னபடி ஜீவனை இந்திரியங்கள் மனது, பிராணன், ஸுக்ஷ்மங்களான ஐந்து பூதங்கள், இவைகளுடன் சேர்த்து, எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் அவனை இளப்பாற்றுகிறான். இதுவரையில் பிரபந்தனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உடம்பை விட்டுக் கிளம்புவது ஒரே மாதிரி. பிறகு பிரபந்தனை ஹிருதயத்திலிருந்து உச்சந்தலைக்குப் போகிற நாடி வழியாக வெளியே கொண்டுபோகிறான். பக்தனுக்கும் இது உண்டு. மற்றவர்கள் கண் முதலான இடங்கள் வழியாக அவரவர்கள் போக வேண்டியதற்குத் தகுந்தபடி வெளியே போகிறார்கள்.

அவ:— முன் சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் அந்தந்த நாடிவழியாக வெளியே போகிறார்கள் என்று சொன்னதை விரித்துப் பிரபந்தன் போகிற நாடி இன்னதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

உஹரகூஹரெ ஷேவ ஷிஷ்னிஷ் அரஜீவிபுகா

நிவதி தநிஜாவத்யா ஷிஷாவதீண்டவித்யுக ராக !

யநிநிஹ நஸுஷிநு காரெ ஸ வனவ ஸதாயிகா

கேதகவாரபூஷாநாயுடம் பூவெஸயதி பூஹம் ||

(ப-ரை) ஷேவம் - எம்பெருமான், நிஷ-அரஜீவிபுகா - சேறுள்ள குட்டையில், நிவதித - விழுந்த, நிஜாவத்யா - தன்னுடைய பிள்ளையை, ஷிஷா - எடுக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே, ஷவதீண்ட - அதில் இறங்கின, வித்யுக ராக - தகப்பனைப்போலே, உஹ உஹரகூஹரெ - இந்த நம் ஹிருதயகுழையில், திஷுநு - இருந்துகொண்டு, பூஹம் - பிரபுவான, ஸ வனவ - அவனே, தஸுஷிநு காரெ - அந்த காலத்தில், நம் - நம்மை, கேதகவார - ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் எப்போதும்

இருக்கிற பட்டணத்திற்கு, பூஷாநாயகம் - புறப்பட்டுப்போவதற்காக, ஸதாயிகா - நூற்றொன்றாவதான, யஜ்ஞி - நாடியை (யில்) பூவெஸயதி - நுழையுமபடி செய்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் உடம்பைவிட்டு வெளியேபோகும் நாடியானது உச்சந்தலைக்குப் போகும் நூற்றொன்றாவதான நாடி. இதைக் கண்டு பிடித்து அதில் நுழைய ஜீவனுக்குச் சக்தியில்லாவிட்டாலும், அந்தவேலையை எம்பெருமானே செய்கிறான், அவன் ஹிருதயத்திலேயே யிருக்கிறான். எதற்காக என்றால். சேறு நிறைந்த ஒரு குட்டையில் விழுந்த தன் பிள்ளையைத் தகப்பன் எடுப்பதற்கு அதிவிரைவாகவதுபோல், எம்பெருமானும் இந்த அருவருப்புள்ள உடம்பில் இருக்கும் ஜீவனை எடுப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அந்த ஸமயம் வந்தபோது நம்மை அதிவிரைவாக வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

குறிப்பு:- (1) சேறு நிறைந்த குட்டைபோல் நமது உடம்பு, ஒரு குழந்தையானது தப்பி குட்டையில் விழுந்ததுபோல் நாம் கர்மங்களாலே இந்த உடம்பில் வந்திருக்கிறோம்.

(2) தகப்பன் பிள்ளையை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்வது போல், எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவினால் நம்மை எடுப்பதற்கு அவன் பாடுபடுகிறான்.

(3) தகப்பன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகிறான். எம்பெருமானும் தான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டத்திற்குக் கொண்டுபோவதற்காக நம்மை உடம்பில் இருந்து வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

(4) தகப்பன் வீடுதான் குழந்தைக்கும் வீடு. அப்படியே, எம்பெருமான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டமே நமக்கும் இருக்குமிடம்.

21-வது கதிசிந்தநாதிகாரம்.

அவ:- அர்ச்சிராதி என்கிற மார்க்கத்தாலே பிரபந்நன் வைகுந்தத்திற்குப் போவதாகிய பலனை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.—

ஜெநநிவஸஜெநா தாவக்ஷா தூராயணவதூராநு

வவநதவநபூரெயாஸாநு க்ரூபாஹிரஹிதிஸி
ஜெயராவதிம் டெவாயீஸம் பூஜாவதிபோமத

ஸூரதி விரஜாம் டுரெ வாவஸுதம் வரஹிதஸு ||

(ப-ரை) ஜெந - அக்கிநி, டிவஸ - பகல், ஜெநா தாவக்ஷ -

சுக்கிலபக்ஷம், உதூராயண - உத்தராயணம், வதூராநு - வர்ஷம், இவர்களையும், வவந - வாயு, தவந - ஸூரியன், பூரெயாஸாநு - சந்திரன், இவர்களையும், சுஹிரஹிதிஸி - மின்னலையும், ஜெயராவதிம் - வருணனையும், டெவாயீஸம் - இந்திரனையும், பூஜாவதிம் - பிரஜாபதியையும், க்ரூபாஹி - வரிசையாய், சூமதம் - அடைந்தவனாய், விரஜாம் - விரஜை என்னும் ஆற்றை, தூரதி - தாண்டுகிறான், ததம் வரம் - அதற்குமேலுள்ள, சுஹிதஸு - ஆச்சரியமானவைகள், வாவஹி - வாக்ருக்கு தூரமாயிருக்கும். அதாவது— அவைகளை இன்னதென்று சொல்லமுடியாது.

குறிப்பு— (1) காலத்தைச் சொல்லுகிற சொற்கள் அவைகளின் அபிமானி தேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. அப்படியே மின்னல் என்கிற சொல்லும் அதின் அபிமானி தேவதையைச் சொல்லுகிறது.

(2) சுலோகத்தில் சொன்னவர்களெல்லாரும் பிரபந்தனை வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆதிவாஹிகர்களென்று பெயர்.

அவ: — ஸம்ஸாரத்தில் துக்கப்படுவது ஸ்வபாவமாக இருப்பதையும், வைகுண்டத்தில் துக்கக்கலக்கமில்லாத ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பது ஸ்வபாமாயிருப்பதையும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வித்யவயவடியஞ்ஞாரொஹாவரொஹவரிஸுநெ

நிபூரயவஹீயாதாயாதகூரெஸு நிரஹெரெ: |

சுயிமதவரிமுநாஜீநாஜூயரெரதிவாஹி ந

ஸூவயதி நிஜவாயாஹீ ஸூயம் ஹரிவந்நம் ||சஎ||

(ப-ரை) விதுவய - பிதிருயாநமென்கிற, வயடியன் - ஏத் தச்சாலில், சூரொஹ - ஏறுகிறது, சுவரொஹ - இறங்கு வது, இவைகளாகிற, வரிஹு - அடிக்கடி சற்றிவருவதா லும், நிரஹு - இடைவிடாதிருக்கிற, நிரயவஹு - நாக மார்க்கத்தில், யாதாயாதஹு - போவதும் வருவதுமா கிய வியாபாரங்களாலேயும், சுயமதவரிஹு - மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்த, நம் - நம்மை, சூஜாயஹு - தன் வேலைக்காரர்களாலே, சுதிவாஹு - அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஹரிஹு - ஹரி என்கிற சந்தனமரமானது, நிஜயாய ஹு - தன்னுடைய நிழலைக்கொடுத்து, ஸுயம் - தானே, ஸு வயதி - ஸுகப்படுத்துகிறது.

(கருத்து) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பாபம் செய்து அடிக்கடி நாகத்துக்குப் போயும், திரும்பியும், புண்ணியம்செய்து ஸுவர்க்கத்திற்குப் போவதும் வருவதுமாயிருப்பதால், நாம் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறோம். எம்பெருமான் தன் னுடைய வேலைக்காரர்களாலே நம்மை வைகுண்டத்திற்கு அழைத் துக்கொண்டு போய், நம்முடைய சிரமங்களைப் போக்கித் தன்னை அதுபவிக்கும்படி செய்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

குறிப்பு— ஏத்தச்சாலானது கிணற்றிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டுபோய், ஜலத்தைக் கொட்டினபிறகு மறுபடியும் கிணற் றுக்கு வருகிறது. அதுபோல நாம் புண்ணியத்தைச் செய்து அத் துடன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறோம். அங்கு அதுபவத்தினால் ஸுகம் கழிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே வருகிறோம். இப்படி நாம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கிறோம்.

(2) இப்படியே பாபம் செய்து நாகத்திற்குப் போய் நாகத்தில் அதுபவத்தை அடைந்து, திரும்பிவருகிறோம். இதில் ஓய்ச்சல் ஒழிவு கிடையாது. ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறவனுக்கு அதை விட்டுத்திரும்பித் தாயார் வயிற்றில் வருகிறவரையில், ஸுகமும் துக்கமும் இல்லாத இருப்பு உண்டு. அதுவும் நாகத்திற்குப் போகிற வனுக்குக் கிடையாது. இதைக் காட்டுவதற்காக “நிரஹு” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) வழிப்போக்கன் வெயிலில் நடந்து களைப்படைந்து வருந்துகையில், ஒரு சந்தனமரம் கிட்டவிருந்தால் அதிநிடம்

பாய் அதின் நிழலில் இளைப்பாறி, அதின் வாஸனையால் ஸுகத் தை அடைகிறான். அதுபோல எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் பிரபந்தனை வைத்துக்கொண்டு அவன் முன்பு பட்ட சிரமத்தைப் போக்கி ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

(4) “ஸுயம்” என்கிற சொல்லாலே பிரபந்தனை ஸுகப்படுத்துவது வேலைக்காரனைக்கொண்டு அன்று; அந்த வேலையைத் தானே செய்கிறான் என்று கருத்து.

(5) வேறு மரங்கள் நிழலை மாத்திரம் கொடுத்து, வெயிலினால் உண்டாகும் களைப்பைப் போக்கும். சந்தரமரமோ இதையும் செய்து, தன்னுடைய வாஸனையினால் ஸுகத்தையும் கொடுக்கும்.

22-வது பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவாதிகாரம்.

அவ:— வைகுந்தத்திற்குப் போனவனுக்கு என்ன என்ன பெருமைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

விதரேஸி வபெ லக்ஷீகாஹம் விவித்ருவிஹுதிசு

ஸலிவமரீதஸூவபஜ்ஜாவிலபுஹுஹஜாக்யுதி: |

ஸூடததப்யயகிஸிஸிஜுஜுணாஷகதஹு

ஹஜதி வரஜம் ஸாஜ்யம் ஹொமெ நிவருதிசுஹொஜித்ய ||

(படரை) (முத்தன்) விதரேஸி - முக்குணமுள்ள பிரகிருதி மண்டலத்திற்கு மேலேயிருக்கும், வபெ - இடமாகிய வைகுண்டலோகத்தில், விவித்ருவிஹுதிசு - ஆச்சரியங்களான விபூதி களையுடைய, லக்ஷீகாஹம் - லக்ஷ்மீபதியை, ஸலிவமரீதம் - ஆதி வாஹிகர்களாகிய வேலைக்காரர்களாலே கொண்டுபோகப்பட்டு, ஸூவபஜ்ஜ - அவனை அடைந்து, சூவிஹுதசு - இதுவரையில் முறைந்து இருந்து இப்போது தோன்றுகிற, ஸஹஜாக்யுதி: - தனக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள ஆகாரத்தை உடையவனாய், ஸூடததப்யயகிஸி: - எம்பெருமானைக் காட்டிலும் தான் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருப்

பதை நன்றாய் அறிந்து, ஸிஷ்யு - உண்டான, முணாஷு - எட்டு குணங்களையும், ததஹி - அதின் பலனைகளையும் அடைந்த வனாய், நிவ்யூதிக்யொஜீத்யு - திரும்பிவருகிறது என்கிற பேச்சில்லாத, ஹொமெ - ஆநந்தாநுபவத்தில், வாரீம் ஸாரீம் - அளவில்லாத ஒற்றுமையை, உவெதி - அடைகிறான்.

(கருத்து) முக்தன் போகும். வைகுந்தலோகத்தில் இந்த உலகத்துப் பிரகிருதியானது இல்லை. அதிலிருக்கும் திரவியத் திற்கு ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுண்டு. அதில் முக்தனுக்கு லீலைக்கும், போகத்திற்கும் வேண்டிய பல பல ஆச்சரியங்களான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஆநந்தமயம் என்கிற ஒரு மண்டபத்தில் பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனை அடைந்த பிறகு முக்தனுக்குக் கிடைக்கும் பெருமைகளாவன— (1) இங்கிருக்கும்போது அவனுடைய ஆகாரமானது அவன் செய்த கர்மத்தினால் மறைந்திருந்தது; அது இப்பொழுது தோன்றுகிறது. ஸுவர்க்கத்தில் ஸுநாநுபவத்திற்காக ஒரு உடம்பு வருவதுபோல், இவனுக்கு ஆநந்தாநுபவத்திற்காக அந்த ஆகாரம் வருகிறதன்று. அது ஸ்வபாவமாகவே உள்ளது. (2) அந்த ஆகாரமாவது— எட்டு குணங்கள் உள்ளவனாயிருப்பது. அவைகளாவன— கிழத்தனம், மரணம், பசி, தாஹம், சோகம், இவைகளுக்குக் காரணமான கர்மம் இவைகளில்லாமையும், ஸத்யகாமனாயிருப்பதும், அதாவது— அழிவில்லாத போகவஸ்துக்களை உடையவனாயிருப்பதும், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருப்பதும் அதாவது— நினைத்ததைத் தடையில்லாமல் செய்யும் திறமை. (3) இந்த எட்டாவதான குணத்தாலே வேண்டுமிடங்களுக்குப் போகவும், வேண்டியவர்களைப் பார்க்கவும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குச் சேஷமான எந்த அநுபவத்தையும் அடையவும் தகுந்தவனாக ஆகிறான். (4) தன்னுடைய ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், அவனைக்காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஒத்து நடக்கிறான். இப்படி இருப்பது இந்த லோகத்தில்தான் இல்லாமல் நன்றாய்த் தெரியும். (5) எம்பெருமானைப் போலவே அவன் இருப்பன். ஆனால் உலகத்தை உண்டுபண்ணி, இரக்ஷித்து, அழிக்கும் வேலை அவனுக்குக்கிடையாது. ஒற்றுமையானது ஆநந்தத்தின் அநுபவத்தில் மாத்திரம்.

எம்பெருமானுக்கு எவைகள் ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமோ அவைகளெல்லாம் அவனுக்கும் உண்டு. எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு ஆநந்தம் உண்டோ, அவ்வளவும் அவன் அடைகிறான். (6) ஒருவேளை அந்த லோகத்தை விட்டு இங்கே திரும்பி வருவதோ என்று ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அவன் திரும்பிவர ஆசைப்பட்டாலும் எம்பெருமான் அவனைத் திருப்பிவிட்டமாத்லான்.

அவ: — மிகவும் களைப்படைந்தவன் தண்ணீரை ஆவலுடன் தேடுவதுபோல், முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தானே செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

சுவிபுராநுபுரஜாஸுதகஸுஹகஸுயுயகஸுஷா

பிராவிஹுயாஸுபுநஸி பிநிஸிபாஜிஸுயஹா !

பிஸுசுநாந்யாயஸுமணவிஹவாஸுநகந

நஹாநநுபுஷாநுஹவபரிவாஹா வஹுவிபா ! ||

(ப-ரை) சுவிபுராநு - ஒய்வில்லாத, புரஜாஸுத - அநேக சிரத்தைகளுடைய, கஸுஹ - போட்டிகளாகிற, கஸுயுய - அலைகளாலே, கஸுஷா - கலங்கியிருக்கின்றவைகளாயும், பிநிஸிபாஜி - ஸநகர் முதலான யோகிகளுக்கும், நித்தியஸூரிகளுக்கும், முக்தர்களுக்கும், ஸுயஹா - பிரயாஸம் இல்லாமல் கிடைக்கிறவைகளாயும், வஹுவிபா - அநேகவிதங்களாயும், பிஸுசுநாந்யாய - தேனும் பாலும் கலந்ததுபோல், ஸுமண - தன்னுடைய (வாத்ஸல்யம் முதலான) குணங்களுடையவும், விஹ - விபூதிகளுடையவும், சுஸுநக - கலந்திருப்பதாலே, சுநக - போக்கியமாயிருக்கிற, பிஹாநநு - மிகுந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிற, புஷா - எம்பெருமானுடைய, சுநுஹ - அதுபவத்தினுடைய, வரிவாஹா - மேலேவழிந்து ஓடிவருவது போல் இருக்கிற கைங்கரியங்கள், பி - என்னுடைய, பிநஸி - மனதில், சுவிஹுயாஸு - உண்டாகவேண்டும்.

(கருத்து) தேனையும் பாலையும் கலந்ததுபோல், எம்பெருமானும், அவனுடைய குணங்களும், விபூதிகளும் சேர்ந்திருப்பதால்

அவ்னுடைய அநுபவம் மிகவும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதாய் இருக்கிறது. அந்த ஆநந்தத்தை அடைந்து அது உள்ளடங்காமல் உண்டாகும் கைங்கரியங்கள் என் மனதில் தோன்ற வேண்டும். அவைகளில் இதை முதலில் செய்வோ, அதை முதலில் செய்வோ என்கிற ஆவல்கள் ஒன்றோடொன்று ஓயாமல் போட்டி போடுகின்றன. அவைகள் யோசனைகளுக்கும் நித்தியஸூத்ரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் லகுவாய்க் கிடைக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பலவிதங்களான கைங்கரியங்கள் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்.

குறிப்பு— (1) இங்கே இருக்கும்போது சிரத்தையுடன் ஒரு கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்து அதை முடித்தவுடன் அந்த சிரத்தை போய்விடுகிறது. அதுபோல அன்று. அங்கே கைங்கரியம் முடிந்தபோதிலும் சிரத்தை தொடர்ந்து வருகிறது.

(2) கைங்கரியங்கள் பலவிதங்களாய் இருப்பதால் சிரத்தைகளும் அநேகங்களாக இருக்கின்றன. அவைகள் என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும், என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும் என்று போட்டி போடுகின்றன. அதாவது— எல்லா கைங்கரியங்களையும் தானே ஒரே காலத்தில் செய்ய வேண்டும் என்கிற ஆவல். அதைச் சொன்னபடி.

(3) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே மிகவும் இனியதாயிருக்கும். அப்படியே அவன் குணங்களும் விபூதிகளும். இவைகள் அவனுடன் சேர்ந்தால் மிகுந்த ஆநந்தம் உண்டாகும் என்று சொல்லவேண்டுமோ?

(4) முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்களை அவனுடைய ஆஜைகளால் செய்யவில்லை. அவனுக்கு அநுபவத்தால் கிடைக்கும் ஆநந்தம் தானே கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. அப்படிச் செய்யும் கைங்கரியம் தான் மிகவும் போக்கியமாயிருக்கும்.

அவ:— இந்த இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களில் சொல்லிய விஷயங்களை ஒரு சுலோகத்தால் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்—

ஸந்ருஷ்டஸாரவாஸிஸு ஸ்வாநிஸிதயீஸுஜ்ஜி
நெகஸம்ஸுஃ ஸுஷோபாயொதிவிநஸுவரிகாஸ
நந்யாஸநிஷ்டாகுத்யு! ஸாவஸூஹுஸவயபா

வியிழிஹ நியதம் ஷ்ராமஸம் க்ஷாவி வியூ ஹிஜே-ஸூக்தஸ்யூசி
 ஸூ-சி-க்ஷூ-பூ-கூ-தி-ர-ந-ஹ-வ-த-ய-யூ-தம் நித்யஜெகஃ ||

(ப-ரை) ஸந்யஸூ - எம்பெருமானால் பார்க்கப்பட்டு, ஸாரவாழி - மூன்று ரஹஸ்யமே ஸாரமான சப்தராசி என்று அறிந்து, ஸூ - தன்விஷயத்திலும், வர - எம்பெருமான் விஷயத்திலும், நிஸிதயீ - கூர்மையான புத்தியை உடையவனாய், ஸஜ்ஜி - விஷயங்களில் இருக்கும் பிடிமானத்தை ஜயித்து, நெகஸம்ஸூ - பக்தி பிரபத்தி என்கிற அநேகவிதமான உபாயங்களுக்குத் தகுந்தவனாய், ஸூஷோவாயி - அவைகளில் தனக்குத்தகுந்த அதிகாரம் இன்னதென்று தெளிந்து, சுதிவிஹ - பக்தியைச் செய்ய சக்தியில்லாமல் மிகவும் வருத்தப்பட்டு, ஸவரிகூ - அங்கங்களோடு கூடிய, ஹந்யூஸ - பரஸமர்ப்பணத்தாலே, நிஷூஹகூத்யூ - செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாயும், ஸூவஸூஹூ - தன்னுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளுக்குத் தகுந்தபடி, உஹ - இந்த உலகத்தில், நியதம் - தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் தகுந்ததாய் சாஸ்திரத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட, ஷ்ராமஸம் - அபராதம் இல்லாமல் இருக்கிற, ஸவயூவியி - செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களை, க்ஷாவி - தகுந்த இடத்திலிருந்து, வியூ - செய்துகொண்டு, நிஜே-ஸூக்தஸ்யூசி-ஸூ-சி-க்ஷூ-பூ-கூ-தி - ஸ்தூலமாயும், ஸூ-சி-க்ஷூ-பூ-கூ-தி - இருந்துள்ள உடம்பினின்று விடுபட்டு. இருக்கிற, வனகஃ - எவனாவது ஒருவன், சுயூ-தம் - எம்பெருமானே, நித்யம் - எப்பொழுதும், சுந-ஹ-வ-தி - அநுபவிக்கிறான்.

23-வது ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரம்.

அவ:— இப்படி இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களாலே, தத் துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம்— ஆகிய இவைகளைப் பற்றித் தெரியவேண்டிய விஷயங்களை விரிவாய்ச் சொல்லி, பக்திபிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் அநிவாதங்களை நான்கு அதிகாரங்

களால் கண்டிக்குறார். அவைகளில் முதல் அதிகாரத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் அதிவாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

யமுவஷ்வியம் பூத்யுக்ஷண ஸுதஸ்ததம் விடி

நிரவயிடியாடிவ்யோடிநாநஸக்யவிவஜிபுதம் ।

ஜியஸிஸுதயா ஸாயபும டெவொ ஜமதூரிவாயநு

வாஸிவாஸுஷ்விவொவாயம் பூதீஷ்ஹாஸ்தாடி ॥

(படரை) யமுவஷ்- ஒரேகாலத்தில், சுலியம் - எல்லாவற்றையும், பூத்யுக்ஷண- பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே, ஸுதம்- தானாகவே, ஸததம் - எப்போதும், விடிநு - அறிந்துகொண்டும், நிரவயி- இயற்கையாகவே எல்லையில்லாத, டியாடிவ்யோடிநாநு - தையாகிய ஒப்பில்லாத ஸமுத்திரமாயும், சுஸக்யவிவஜிபுதம் - செய்யமுடியாதது என்கிறவைகளால் விடப்பட்டவனாயும் இருக்கிற, டெவம் வாஸிவாஸுஷ்- லீலைக்காக வேலை செய்கிற பரமபுருஷனான எம்பெருமான், ஜியஸிஸுதயா ஸாயபும - திருப்பாற்கடலின் திருமகளாகிய பிராட்டியுடன் கூடிய, ஜமக - உலகத்தை, வாரிவாயநு - இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸதாம் - ஸ்வரூபஜ்ஞானம் உள்ளவர்களுடைய, பூதீஷ்ஹாம் - பரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, விவொவாயம் - அவர்களுக்குப் பலனைக்கொடுக்கிற ஸித்தேதாபாயமாய் இருக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் ஒருவன் செய்யும் பிரபத்தியை ஒப்புக்கொண்டு தான் அவன் கேட்கும் பலனைக் கொடுக்கிறான். இதையும் பிராட்டியுடன் கூடவே இருந்துதான் செய்கிறான்.

குறிப்பு:— (1) எம்பெருமானுக்குக் கருணை இருப்பதாலே ஜீவனை இரக்ஷிக்கிறான். எல்லாம் தெரிந்தவனாகையாலே இவனை இரக்ஷிக்கும் வழி அவனுக்குத் தெரியும். இவன் படும் கஷ்டமும் தெரியும் அவனால் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயங்கள் சுலோகத்தில் முதல் பாதத்தினால் காட்டப்படுகிறது.

(2) நாம் வஸ்துக்களை ஒரே க்ஷணத்தில் பார்ப்பது முடியாது. ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்த் தான் பார்க்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே

கூணத்தில் பார்க்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களையும் நம்மால் பார்ப்பது முடியாது; சிலவற்றைத்தான் பார்க்கிறோம். ஸூக்ஷ்மமாய் இருப்பதையும், தூர இருக்கிறவைகளையும், சுவர் முதலானவைகளால் மறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளையும் நமக்குப் பார்ப்பது முடியாது; அவனுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான். நாம் சிலவேளையில் பார்க்கிறோம், எப்போதுமில்லை. அவன் அவைகளை எப்போதும் பார்க்கிறான். நமக்குத் தபஸ்ஸு முதலியவைகளால் இப்போது பார்க்கமுடியாதவைகளான சிலவற்றைப் பார்க்கிறோம். அவன் இயற்கையாகவே பார்க்கிறான். நாம் சிலவற்றைப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும், சிலவற்றை அதுமானத்தாலும் பார்க்கிறோம். அவன் பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்.

(3) இதனால், அதிவாதத்திற்குக் காரணம் சொல்லப் படுகிறது. கருணை உள்ளவனாயிருப்பதால் எம்பெருமான் தானே இரக்ஷிப்பன். சக்தியுள்ளவனாகையாலே ஒருவனும் அவனை விலக்கமுடியாது. ஒரு வியாஜமில்லாமல் ஒருவரை இரக்ஷித்தால் பக்ஷபாதம் என்கிற தோஷம் அவனுக்கு வரும். ஆகையால் ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே இவனை இரக்ஷிக்கிறான். அந்த வியாஜம் பக்தியும். பிரபத்தியும், ஒருவன் பிரபத்தி செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது அதிவாதம்.

(4) பிராட்டியுடன் சேர்ந்தே எல்லா வேலைகளையும் செய்வதுபோல், முழுக்ஷுவினுடைய பரத்தையும் அவளுடன்கூடவே இருந்தே ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இதில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தம் இல்லை என்பது அதிவாதம்.

அவ:- இந்த விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை என்பதற்குப் பதில் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

விபூரூபஹ்வயபுவி லிவாநகரம் வஹி
 டுஸுமெநாஸுஷேஸிக ஸம்புஷாயாஹிநெதாஷ்யாவி
 நாயக்ஷிதம் | ஸுபூவெஸயநெவ ஸாயநதயா ஜொ
 வுஷ்யோணம் பூததள வஸ்துஷ்ஷுஷு ஹஜெத ஸஹி
 யிஸௌ ஸானாவயிஸுஸயிம் || || ௫௨ ||

(ப-ரை) உவாரி உவாரி - (புதையலுக்கு) மேன் மேலே - ஷிவாநக்தம் - பகலிலும், இராத்திரியிலும், விபூரஜ்யைஃ சுவி - உட்கார்ந்து சிரமபரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களான, ஸ்ஹிஷ்டஸூடுநெஃ - மேலே பார்க்கிறவர்களான, சுஸுஷேஸிக - நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய, ஸம்புஷாயாஹிநெஃ - ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்களாலே, சுஷ்ராவி - இதுவரையில், ந சூக்ஷ்மதஃ - பார்க்கப்படவில்லை, ஸுபூஷெஃ - தன்னை அடைவதற்கு, ஸுயநேவ - தானே, ஸாயநதயா - உபாயமாக இருப்பதாக, பூதள - வேதத்தில், ஜோவஸூரணஃ - இறைஞ்ச சொல்லப்பட்ட, ஸானாவயிஃ - அளவில்லாத, ஸ்வயிஃ - புதையலானது, ஸுக்ஷேஷு - ஸத்துவகுணம் உடையவர்களிடத்தில், ஸஹ்யிம் ஹஜேத - ஸமீபத்தில் இருப்பதை அடைகிறது. அதாவது - காணத்தகுந்ததாக ஆகிறது.

(கருத்து) ஒரு இடத்தில் புதையல் இருப்பதை அறியாமல் அதன்மேலே ஜநங்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உள்ளே பார்க்காததினால், அது இருப்பதை அறியவில்லை. அதுபோல நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்கள் எம்பெருமானே தன்னை அடைவதற்கு ஸாதநம் என்று உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுவதை அறியவில்லை. ஸத்துவகுணம் உடையவர்களால் தான் அப்படி அவனைக் காணக்கூடும்.

குறிப்பு:— “ஸ்ஹிஷ்டஸூடுநெஃ” என்பதற்கு வேதத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களாலே இந்த விஷயம் அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. வேதாந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய மதத்தை அநுஸரிக்கிறவர்கள் தான் வேதத்தில் இருக்கிற அர்த்தத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்.

24-வது ஸாத்தியோபாய சோதநாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தி என்பது ஒருவன் செய்யவேண்டிய வேலை அன்று என்றும், பக்தியைச் செய்யக்கூடாது என்றும் சொல்லுகிற அதிவாதங்கள் இதில் கண்டிக்கப்படுகின்றன:—

யயாயிகுரணம் பூஹுயஜநஹாநஹொரிவநா

ஹநுஸநஹாவநாபூஹுதிவிஸுஜாராயிதம் ।

மஹம் ஷிஸுதி ஷெஹிநாஸிதி ஹி ஸஹுஜாயஸிதி

பூஹுதிஸுதிமஹாஹிதிநயவதீவிநாஹாதி நம் ॥

(ப-ரை) பூஹுஃ - யஜமானனான எம்பெருமான், யயாயிகுரணம் - அவரவர்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி செய்யப்பட்ட, யஜந- யாகம், ஹாந- தானம், ஹொரி-ஹோமம், ஸஹுநா- அர்ச்சனம், ஹநுஸந- பிரபத்தி, ஹாவநாபூஹுதிவிஃ - பக்தி முதலானவைகளாலே, ஸுஜாராயிதம் - நன்றாய் ஆரதிக்கப்பட்டிடு, ஷெஹிநாஃ - உடம்போடு கூடிய ஜீவன்களுக்கு, மஹம் - பலனை, ஷிஸுதி - கொடுக்கிறான், ஹி ஹி - இப்படிப் பிரஸித்தமான, ஸஹுஜாயஸிதி - ஸம்பிரதாயத்தின் இருப்பானது, நயவதீவிஃ - நியாயங்களோடு கூடின, பூஹுதி- வேதம், ஸுதி- ஸ்மிருதிகள், மஹாஹிதி - ஆசாரியர்களுடைய நிவ்விதஸூக்திகள், இவைகளாலே, நம் - நமக்கு, ஸுஹாதி - நன்றாய் பிரகாசிக்கிறது.

(கருத்து) உலகத்தில் அவரவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பலனை அடைய உபாயமாக யாகம் முதலானவைகளைச் செய்கிறார்கள். அவைகளினாலே ஆரதிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டும் பலனைக் கொடுக்கிறான். அந்த உபாயங்கள் இல்லாமல் அவன் பலனைக்கொடுப்பது இல்லை. அதுபோல பிரபத்தியையும், பக்தியையும் ஒருவன் செய்யாவிட்டால் அவன் மோகத்தைக் கொடுப்பதில்லை. இந்த விஷயம் வேதம், ஸ்மிருதிகள், பெரியோர்களிடம் இருந்து வந்த ஸம்பிரதாயம், இவைகளை நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு விசாரம் செய்கிற நமக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு அது தோன்றுது.

குறிப்பு— (1) சுலோகத்தில் “பூஹுதிவிஃ” என்பதாலே கர்மயோகமும், ஜ்ஞானயோகமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

(2) “பூஹுஃ” என்பதற்குக் கேட்கும் பலனைக்கொடுக்க ஸமர்த்தன் என்று பொருள்.

(3) இங்கு ஸம்பிரதாயம் என்பது கிடாம்பி ஆச்சானி டமிருந்து அப்புள்ளார் வழியாக வந்தது.

அவ:— ஆசாரியர்களிடம் இருந்து நாம் தெரிந்துகொண்ட விஷயத்தை ஒருவனும் அசைக்க முடியாது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

தததெஹதுகஹதுகெ கூதயியஸ்துகெஹ
ஜாக்ருஜெ விஜ்ரணாஃ கயகஸ்யாநமணநெ நிஷா
கநிஷாபுநயாஸு | சுய்ராத்ஹுதிஸம்ஸுதாயகதகெ
ரஜா விஸுஜாஸயாவிலொவாயவஸீக்யபாஸிதி ஹி
நஸ்யாஸு ஸஸ்யாவயநு || ௫௪ ||

(ப-ரை) தததெஹதுகஹதுகெ - அந்தந்த ஹைதுகள் களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட, தகெஹ ஜாக்ருஜெ - தர்க்கங்களாகிய இந்திரஜாலவித்யையில், கூதயியம் - சிக்ஷிக்கப்பட்ட புத்தியை உடையவர்களாயும், கயகஸ்யாநமணநெ - வாதம் செய்கிறவர்களில் முக்கியமானவர்களை எண்ணும்போது, கநிஷாபுநயாம் நிஷாம் விஜ்ரணாஃ - சுண்டு விரலால் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும், (முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும்) சுய்ராத்ஹுதி - வேதாந்த சாஸ்திரத்தினுடைய, ஸம்ஸுதாய - ஸம்பிரதாயமாகிற, கதகெஃ - தேத்தாங்கொட்டைகளினால், சுஜா - நன்றாய், விஸுஜாஸயாஃ - சுத்தம் பண்ணப்பட்ட மனதை உடையவர்களாயும் இருக்கிற நம்முடைய ஆசாரியர்கள், ஸ்யாஸு - செய்யவேண்டிய பக்தி பிரபத்திகளை, ஸிலொவாயவஸீக்யபாஸு - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை நமக்கு உட்பட்டவனாகச் செய்யும் வியாபாரங்கள், ஐதி - என்று, நம் - நமக்கு ஸஸ்யாவயநு - சொல்லிக்கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியும் பிரபத்தியும் நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகள் என்றும், அவைகளாலேதான் எம்பெருமான் நமக்கு உட்படுவன் என்றும், நமக்குச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிற ஆசா

ரியர்கள் தர்க்கவாத்யையில் நல்ல பழக்கம் உள்ளவர்கள், வாதம் பண்ணுகிறவர்களில் முதலாக எண்ணத் தகுந்தவர்கள். வெறும் யுத்திகளைக்கொண்டு மாத்திரம் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லிக்கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேதாந்தத்தின் ஸம்பிரதாயத்தை நன்றாய் அறிந்து ஒருவிதமான தப்பு அறிவில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததை எவன் அசைக்கக்கூடும்.

குறிப்பு— ஸம்பிரதாயம் என்பது ஆசாரியர்களிடமிருந்து நடுவில் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற உபதேசம்.

25-வது பிரபாவ வியவஸ்தாதிகாரம்.

அவ:— பிரபந்நனுக்கு சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பெருமையை அதிகப்படுத்திச் சொல்லும் அதிவாதங்களை இதில் கண்டிக்கிறார். அதில் முதல் சுலோகம்.

ஸுராவம் யஜ்ஞாஜ்ஞாணவிஹவீயாதி வ விஹா

ஸுஜாஜ்ஞாஸெதஸு ப்ருதிவிவஸெயம் தடிவிஷு |

தயா தஜ்ஞாநாம் தஜுவஸஜநாஜெஸு ஜிஹிரா

யயாயீதம் ஸஜியதிவதிஜுவெரயுவலிதம் ||

(ப-ரை) விஹாஃ - யஜ்மானனாகிய எம்பெருமானுடைய, ஸுராவம் - ஸ்வரூபமும், முண்ணவிஹவீயாதி வ - குணங்களும், விபூதிகளும், லீலைகளும், திருமேனியும், யசு - எந்த பிரமாணங்களாலே எற்படுகின்றன, யாஜுக் - எந்த விதங்களாய் இருக்கின்றன, தஜாஜ்ஞாஸெதஸு வ - அந்த அந்த ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் தகுந்த நியமங்களாகிய அவனது உத்திரவுகள், யசு - எவைகள், யாஜுக் - எந்த அங்கங்களோடு சேர்ந்தன; தசு ஸவிஹ - அவைகள் எல்லாம், ப்ருதிவிஃ - வேதங்களாலே, ஸவஸெயம் - உள்ளபடி அறியவேண்டியது. தயா - அப்படியே, தஜ்ஞாநாம் - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுடையவும், தஜுவஸஜநாஜெஃ வ - அவனிடம் போகவேண்டிய

தற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி பிரபத்தி முதலியவைகளுடைய வும், ஶ்விதா - பெருமையானது, யதாயீதம் - சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடி, யதிவதி ஶ்வெஃ - ஸ்ரீபாஷியகாரர் முதலான, ஶ்விஃ - பெரியோர்களாலே, சுயுவஸிதம் - இவ்வளவு என்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(கருத்து) எப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளை வேதத்தைக் கொண்டு அறியவேண்டியதோ, அப்படியே பக்தி பிரபத்திகளையும், அவைகளைச் செய்கிறவர்களையும் பற்றி சாஸ்திரம் என்ன சொல்லுகிறதோ, அதையே நம்முடைய ஆசாரியர்கள் குறைக்காமல் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்பட்டு அவர்களின் பெருமையைச் சொல்லுவது ஸரியன்று.

குறிப்பு— எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பிரகிருதியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறது இல்லை என்றும், ஸ்வயம் பிரகாசம் என்றும், மூன்று விதமான பரிச்சேதங்கள் இல்லை என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவனுக்குக் குணங்கள் உண்டு, அவன் நிர்விசேஷன் (குணமில்லாதவன்) அல்ல என்றும், அவனுக்கு ஒரு கெட்ட குணமும் இல்லை என்றும், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் அவன் இருப்பிடம் என்றும், ஜகத் என்கிற விபூதி என்று ஒன்று இல்லை என்கிற மதம் பிசகு என்றும், அது உண்மையில் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறது.

அவ:— வர்ணதர்மங்களையும், ஆச்ரமதர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, நினைத்தபடி நடக்கிற ஜநங்கள் நிறைந்த இந்தக் காலத்திலும், இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிற பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:—

வாதுவபுணபு வதுவிபுயாபுரஶ்வெ வெஷெ
யதாவஸிதெ வுதூ தனியதம் மூணாநுமூணயா
வுதூ விஸிஷ்டம் ஸ்ரிதாம் | தூமொவவவநிதூஉ-
ஸாணவ-ஜூவியள கொவிஜாஸிநாஶ்வெவமணுஶ்வி
யுமெவெபுகாநிநஸூநி நஃ ||

|| ௫௬ ||

(ப-ரை) வாதுவகூண்டி - நாலு ஜாதிகள், உதுவி-
யாழ்வே - நான்கு விதங்களான ஆசிரமங்கள், இவை முத
லான, ஹெடி - பேதமானது, யயாவலிதெ - சாஸ்திரம்
சொன்னபடி இருக்கையில், முணாநுமுணயா - விஷ்ணுபக்த
னாய் இருப்பதற்குத் தகுந்த, வுது - இருப்புடன், விஸிஷ்ட -
கூடின, தனியதம் - ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் பொருத்த
மான, வுது - நடத்தையை, ஸ்ரிதாம் - அடைந்திருக்கிறவர்க
ளாயும், துமொவவவமிது - ஈசுர - வர்ணாசிரமதர்மங்களை
விடுவதாகிய தோஷத்திற்கு எப்போதும் தூரத்திலிருக்கிற,
ஸாரணவ ஜாவியள - பிரபத்தி செய்யும் பிரகாரத்தில், கொவி
டாம் - ஸமர்த்தர்களாயும் (நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களாயும்) இருக்
கிற, வனகாணிநம் - ஏகார்திகள், சுஷிபியுமெயி - இந்த
கடைசி யுகத்திலும், நம் - நம்முடைய, வினாம் - செய்த விசா
ரத்தை, சுஷுபவமனாம் - ஒப்புக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட,
லனி - இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) இந்த காலத்திலும் தங்களுடைய வர்ணாசிரமதர்
மங்களைச் செய்துகொண்டு வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால் நினைக்
காத பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரபத்திக்கு வர்ணாசிரமதர்
மங்களை விடுவது அங்கம் அன்று என்று நன்றாய் அறிந்திருக்கி
றார்கள். அவர்கள் இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப்
பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால் செய்த விசாரம்
வீண் அன்று.

குறிப்பு - (1) சுலோகத்தின் மூன்றாவது பாதத்தாலே
சிலர் வர்ணாசிரமதர்மங்களை விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கமாகச்
சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை விடுவது ஸரி அன்று என்றும்,
அப்படிச் சொல்லுவது தூர்வாதம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(2) வர்ணாசிரம தர்மங்களை அதுஷ்டிக்கிற பெரியோர்கள்
என்று சொன்னதால், ஜாதியானது பிரபத்தி பண்ணுவதாலே
போய்விடாது என்றும், ஜாதி போகும் என்பது அதிவாதம்
என்றும் காட்டப்படுகிறது.

26-வது பிரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்.

அவ:— பிரபத்தியின் பெருமையைக் குறைக்கிறவர்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக முதல் சுலோகம் அருளிச் செய்கிறார்—

ஸிவாபெஃ ஸ்ரீக்ஷாபிவிட்வரிணதிரஸூஹுதரிஃ

ததொஹ்வெதஹித்ரம் யஜுத டஹநஸெவ ஹிததா |
தூணஸெவாஸூகம் ரிவஹு நிறதெரெவ ஹிததா
வடிதெனெனெவஹ த்ரிஹவநவரித்ராணரிதி ஹ ||

(ப-ரை) ஸிவாபெஃ - கல்லு முதலானவைகளுக்கு, ஸ்ரீக்ஷாபி - ஸ்திரீயாகவும், புருஷனாகவுமான, விவரிணதி - மாறுதலான, ஹிததா - ஆஹுதம் - இந்த ஆச்சரியம், ஸூகம் - இருக்கடும். ததஃ ஸவி - அதைக் காட்டிலும், வநதஃ - மேலே சொல்லப்போகிறவைகள், ஹித்ரம் - இன்னும் ஆச்சரியங்கள், யஜுத - எவைகளென்றால், டஹநஸு வநவ - நெருப்புக்கே, ஹிததா - குளிமை உண்டானதும், தூணஸு வநவ - ஒரு புல்லுக்கே, ஸூகம் - ஆபுதத் தன்மை வந்ததும், ரிவஹு - விரோதிகளிடத்தில், நிறதெஃ வநவ - கொல்லப்படுவதற்கே, ஹிததா - நன்மையைக் கொடுப்பதாக ஆனதும், வடிதெனென வநவ - திருவடிகளை இரக்ஷிக்கிற பாதுகைகளாலேயே, த்ரிஹவநவரித்ராண - மூன்று உலகங்களையும் இரக்ஷித்ததும், ஹி - இப்படிப்பட்டவைகள் ஆச்சரியங்கள்.

(கருத்து) கல்லாய் இருந்த அகலியை சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய திருவடி பட்ட உடனே முன்போல் ஸ்திரீயாக ஆகி விட்டாள். உத்தரையின் கர்ப்பத்தினின்று விழுந்த கரிக்கட்டையானது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடி பட்ட உடன் பரீக்ஷித் ராஜாவாக மாறிவிட்டது. இவைகள் ஆச்சரியமானவைகள்; இவைகளைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானவைகள்—ஹனுமாருடைய வாலை ரக்ஷஸர்கள் கொளுத்தும்போது பிராட்டியின் அநுக்கிரஹத்தாலே நெருப்பின் உஷ்ணம் போய்விட்டது. பிராட்டியினிடத்தில் அபசாரப்பட்ட காகாஸுரன் பேரில் ஏவின புல்லானது ஒரு

(கருத்து) பிரபத்தியினுடைய பெருமையானது ஸமுத்திரம் போல் அளவில்லாமல் இருக்கிறது. அதில் ஒரு திவையைக்கூட வேதங்களும் வர்ணிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், உலகத்தில் பாபங்களைப் போக்கச் சக்தி உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும் பிரபத்தி மேற்பட்டது. அதைச் சீக்கிரம் செய்யலாம். எல்லா அநிஷ்டங்களையும் போக்கும். எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும். பிரபத்தி செய்தவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலான குற்றங்கள் நேர்ந்தாலும் அவைகளுக்குப் போக்கு விட்டு பிரபந்நன் கேட்டுக் கொண்ட காலத்திலேயே மோகும் கிடைக்கும்.

குறிப்பு- (1) ஆசையும் த்வேஷமும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தகாதவைகளாகையால் அவைகளைப் பெரிய ராக்ஷஸர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2) சுலோகத்தில் “சுகெஷாலித்யு” என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது அது தபஸ்ஸுக்கு விசேஷணம். தண்டகாரணியத்தில் இருந்த ருஷிகளுடைய தபஸ்ஸு ராக்ஷஸர்களாலே கெடுக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களைக் காட்டிலும் பொல்லாதவைகளான ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளாலே பிரபத்தி என்கிற தபஸ்ஸை அழிக்க முடியாது என்று கருத்து. இந்த பாடமே சிலாக்கியம் என்று வியாக்கியாரகாரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

27-வது மூல மந்திராதிகாரம்.

அவ:— மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் மூன்று ரஹ்ஸ்யங்களுக்கு விரிவாய் அர்த்தஞ் சொல்ல ஆரம்பித்து, இதில் மூல மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். முதலில் இந்த மந்திரத்தின் தேவதை விஷயமாகவும், அதின் ருஷிவிஷயமாகவும், அந்த மந்திரவிஷயமாகவும் வரிசையாய் மூன்று மங்கள சுலோகங்களை அருளிச்செய்கிறார்:—

தாரம் வ-ருவ-பு-ம் தடி-நு ஹு-டி-ய-ம் தது நாராயணாயெ
தூரோயொக்தம் வடி-வய-தாம் ஸா-பு-ரோ-யா-பு-டி-த்யு |

சுஜீ-கூ-வ-பு-நு-வஸி-ந-ஸா-ரோ-தூ-ரகூ-ஹாம் நம்

க்ஷி-பு-ம் ஷெ-வம் க்ஷி-ப-தம் நி-வி-ரா-நு கி-ஷ-ரெ-ஸு-ப-பு-வி-வா-நு ||

(ப-ரை) வஹு - தாரம் - முதலில் தாரம் என்கிற பிரணவம், தடிநு - அதன்மேலே, ஹுடியம் - ஹிருதயம் என்கிற நமஸ்ஸு, தஹு - அந்த பிரஸித்தமான நாராயணாய ஐதி - நாராயணாய என்று, சூதாரயொக்தம் - வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட, வஹு - சொல், ஆகிய இவைகளை, ஸாடியம் - அர்த்தத்துடன், சூவாயுடிதம் - ஆசாரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டு, கவயதாம் - அதை நினைத்துக்கொண்டு, கயஸிநஸாம் - சக்தியில்லாதவர்களாய், (அகிஞ்சநர்களாயிருக்கும்) நம் - நம்முடைய, சூதாரகூடஹம் - நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை, கஜீகுவஹு - ஒப்புக்கொண்டவனான, ஷெவம் - எம்பெருமான், நிவிஹாநு - எல்லா, கிஹுரெஸ்யுவிவாநு - கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்துக்கு வரும் விக்கிரங்களை, க்ஷிபு - சீக்கிரம், க்ஷிபு - போக்கவேண்டும்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்தை அர்த்தத்துடன் நினைத்துப் பார்த்து அகிஞ்சநர்களான நாம், நம்மை இரக்ஷிக்கும் சமையை எம்பெருமானிடம் கொடுக்கிறோம். அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டு அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு வரும் எல்லா விக்கிரங்களையும் சீக்கிரம் போக்கவேண்டும்.

குறிப்பு:— (1) மந்திரத்தின் மூன்று சொற்களைத் தனித் தனியாக சிலாகத்தில் சொல்லி இருப்பதால், மந்திரத்தை மூன்று வாக்கியமாக அர்த்தம் பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) 'கயஸிநஸாம்' என்பதாலே, அகிஞ்சநனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமும், 'சூதாரகூடஹம்' என்பதாலே, பிரபத்தியும், 'கிஹுரெஸ்யுவிவாநு' என்பதாலே அதின்பலனான கைங்கரியமும் காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இந்த மந்திரத்தை ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும், உபாயத்தைச் சொல்லுவதாகவும், புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகவும் அர்த்தம் பண்ணலாம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரணவத்தை 'தாரம்' என்றும், 'நமஸ்ஸை' 'ஹுடியம்' என்றும் மந்திர சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

கய்யாணலாவஹதௌ காத்யாயனௌ ஸ்யபிஹௌ

புஷ்பாவயநு ப்ருணிக்ஷிதெஷு நாராடிகெஷு ।

சூக்ஷ்ம கரீஷ்யயிமதொ ராயிஷ்வக்யௌ

வாஸுஸ்தாஹ வஹிகாபுரீதாவஸொ நஃ ॥ சு௦ ॥

(ப-ரை) ப்ருணிக்ஷிதெஷு - கவனமாய்க் கேட்கிற, நாராடிகெஷு - நான், நாராதர் முதலானவர்களிடத்தில், காத்யாயனௌ - கிருதயுகஸம்பந்தமான, ஸ்யபிஹௌ - தன்னுடைய தர்மத்தை, புஷ்பாவயநு - சொல்லிக்கொண்டு, சுஷ்வக்யௌ - எட்டு சக்கிரங்களை உடைய, சூக்ஷ்ம - முதன்முதலான, கரீஷ்ய - விலக்ஷணமான, ராயி - ரதத்தை, சுயிமதஃ - அடைந்திருக்கிற, ஸ்தாஹ - பெரியோர்களுக்கு, வாஸுஸ்தாஹ - பந்துவாய், (பந்துவான தகப்பனைப்போல் அதுகூலத்தைச்செய்யும்) வஹிகாபுரீதாவஸௌ - பதரிகாப்ரமத்தில் தபஸ்ஸு செய்துகொண்டு இருக்கிற நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர், நஃ - நமக்கு, கய்யாணௌ - கேட்கத்தை, சூவஹதௌ - செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு:— (1) கிருதயுகதர்மமாவது— மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய வியாபாரங்களைச் செய்வது. இதற்கு நிமிருத்திதர்மம் என்று பெயர்.

(2) மூலமந்திரத்திற்கு எட்டு எழுத்துக்கள் இருப்பதால், அதை எட்டு சக்கிரங்களுள்ள ரதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(3) நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர் இந்த மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார். ஆகையால் அதற்கு அவரே ருஷி. அவரே மந்திரத்திற்கும் தேவதை ஆகையாலே அவரை மந்திரமாகிய ரதத்தில் இருக்கிறதாகச் சொல்லி இருக்கிறது.

(4) எம்பெருமானுக்கு வேண்டியது எல்லாம் இருப்பதாலே இப்படி உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இருப்பது வெறும் கிருபையினாலேயே. அவன் செய்யும் வேலைக்குப் பிசயோஜனம் ஸாதாக்களை இரக்ஷிப்பதே. இதை 'ஸ்தாஹ வாஸுஸ்தாஹ' என்பது காட்டுகிறது.

(5) “புண்ணிவிறிதெஷு” என்பதாலே உபதேசம் பண்ணப்பட்டதைக் கவனமாய்க் கேட்பதாகிய சிஷியகுணம் சொல்லப்படுகிறது.

யடினஃஸுஸெஷெண வாஜ்யம் வெஷெவெஷிக்ஷு |

தலெஷு வ்யாவகஸுவ்யாய ஜேயாய ஜஹதெ நஃ || சுக் ||

(ப-ரை) வெஷெவெஷிகம் - வேதமும், அதை மூலமாக உடைய ஸ்மிருதிகளும், ஆகிய, வாஜ்யம் - சொற்கள், சுஸெஷெண - பாக்கியில்லாமல், யடினஃஸு - எதற்குள் அடங்கி இருக்கின்றனவோ, தலெஷு - அந்த, வ்யாவகஸுவ்யாய - வியாபகமந்திரங்களுக்குள் முக்கியமான, ஜஹதெ - பெருமையை உடைய, ஜேயாய - மந்திரத்திற்கு, நஃ - நமஸ்காரம்.

குறிப்பு:— (1) வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் இம்மந்திரத்தில் அடங்கி இருப்பதாவது- தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தமாகிய இவைகளைப் பற்றி அவைகள் சொல்லுவது எல்லாம் மூலமந்திரத்தில் அடங்கி இருக்கிறது என்று கருத்து.

(2) வியாபகமந்திரங்கள் மூன்று. அவைகளுள் மூலமந்திரம் ஒன்று. மற்றவைகளில், “வாஸுஷெஷு” என்கிற சொல்லும், “விஷு” என்கிற சொல்லும் இருக்கின்றன. அவைகள் எம் பெருமான் எங்கும் இருப்பதைச் சொல்லுவதனாலே அவைகளுக்கு வியாபகமந்திரம் என்று பெயர்.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

உஹ ஜெயஜேஸுவ்யத

ஜெயஜெஸெஷெண கஸிஜநுஹவதி |

ஸுபிகதயநிஹிதநியிதிவ

ஜெஸிகஜெதந உக்ஷுஷா ஜேனஃ || || சுஉ ||

(ப-ரை) ஸுபிகதய - ஸ்படிகமயமான இடத்தில், நிஹிதநியிதி உவ - வைக்கப்பட்டிருக்கிற புதையலைப்போல், ஜெயஜேஸுவ்யத - மூலமந்திரத்தினால் முடப்பட்டு இருக்கிற,

சுய-ஓ - அர்த்தத்தை, உஹ - இங்கு, சுஸிசு ஜஹ் - யாதே
னுமொரு மனிதன், ஷெஸிக்ஷதெந-ஆசாரியர்களாலே கொடுக்கப்
பட்ட, உக்ஷுஷா - கண்ணிலே, சுஸெஷெண - கொஞ்சமும்
பாக்கியில்லாமல், சுநுஹவதி - அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

(கருத்து) மிகவும் சுருக்கமாக இருக்கிற இம்மந்திரத்தினு
டைய எல்லா அர்த்தங்களையும் ஆசாரியன் உபதேசத்தாலே ஒரு
வன் அதை அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு:— (1) இம்மந்திரத்தின் அர்த்தத்தின் பெருமை
யைக் காட்டுவதற்காக அதைப் புதையலாகவும், அந்த அர்த்
தத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற மந்திரத்தை ஸ்படிகமாகவும்
சொல்லியிருக்கிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் அப்புள்ளாருடைய அதுக்கிரஹத்தாலே
அறிந்து அநுபவித்ததை மறைபொருளாகச் சொல்லுகிறார்.

அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்.

உசுயம் ஸம்வழிதம் வபெஷெஃ ஷூவிஹிஸாவெகூசிவ
ஊாக்ஷரெரெயெயெ-ஸுத ஹித ப்ருயொஜநதெயெயெயொ
தஸாரெரெயெயெஃ | சூஷுஷூக்ஷரவெஷஸ-தி ரஜஹக்
ஸு-உஷாஷிவதி த்ருயெஷு-முணு-புஸாஃ ப்ருயவதி
ஸதாம் த்ருயுஷாவாரொ-நமஃ || || சுந ||

(ப.ரை) உசுயம்- இந்த அதிகாரத்தில் சொன்னபடி, சுயொ
தஸாரெரெஃ - வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாகிய, ஹகூசி
வஊாக்ஷரெரெஃ- வரிசையாய் ஒரு எழுத்து, இரண்டுஎழுத்துக்
கள், ஐந்து எழுத்துக்களை உடைய, த்ரு-ஹிஃ வபெஷெஃ - மூன்று
பதங்களோடும், சுயொ-தஸாரெரெஃ - வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்
ஸாரமாகிய, த்ரு-ஹிதப்ருயொஜநதெயெயெ - தத்துவம், உபா
யம், புருஷார்த்தம் ஆகிய, த்ரு-ஹிஃ சுயெயெ-ஓ - மூன்று அர்த்
தங்களோடும், ஸம்வழிதம் - சேர்ந்ததாயும், சூஷு - மூன்று
ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளும், மூன்று வியாபகமந்திரங்களுக்குள்ளும்
முதலாயும், த்ரு-க்ஷரவெஷஸ-திஃ - முதல் சொல்லின் மூன்று
எழுத்துக்களால் மூன்று வேதங்களுக்குக் காரணமாயும், சுஜ

ஹக் ஸூத்ராவதிவ்யூதித்யம் - இரண்டாவது சொல்லாலே ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்கிற அர்த்தங்களைக் காட்டுகிறதாயும், த்யூஷஸாரம் - மூன்றாவதான சொல்லாலே, வேதாந்தத்தினுடைய ஸாரமாயிருக்கிற, சுலாஸிநம் - இந்த மந்திரமானது, ஸூக்ஷ்மஸூத்ரம் - ஸம்ஸாரம் கழிவதை, ஸதாரம் - முமுக்ஷுக்களுக்கு, ப்ரஹ்ம - கொடுக்கிறது.

(கருத்து) இந்த மந்திரத்தில் மூன்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் சொல்லில் ஒரு எழுத்து; இரண்டாவது சொல்லில் இரண்டு எழுத்துக்கள்; மூன்றாவது சொல்லில் மூன்று எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. மூன்று சொற்களும் வரிசையாய் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையையும், அதை அறிந்தவன் செய்யவேண்டிய உபாயத்தையும், அதினால் கிடைக்கும் பயனையும் சொல்லுகின்றன. இந்த சொற்களும் அர்த்தங்களும் வேதாந்தத்தில் ஸாரமானவைகள். முதல் சொல்லில் அடங்கி இருக்கும் மூன்று எழுத்துக்களில் இருந்து மூன்று வேதங்கள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இரண்டாவது சொல்லிற்கு மூன்று விதமாய் அர்த்தம் பண்ணலாம். நமஸ்ஸு என்பது முழுவதற்கும் பிரபத்தி என்றும் அதின் பலமாகிய எம்பெருமான் கைங்கரியம் என்றும் பொருள். இது ஸ்தூலமான அர்த்தம். இந்த சொல்லில் ந: - என்றும், மஸ் - என்றும் பிரித்தால், நான் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், நான் எனக்குச் சேஷன் அன்று என்றும், என்னுடையதாக எண்ணி இருக்குமவைகளுக்கு நான் இயற்கையாகச் சேஷி அன்று என்றும் பொருள் கிடைக்கும். இதற்கு ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தம் என்று பெயர். எம்பெருமானே பிரதானமான உபாயம் என்று பரம் என்கிற அர்த்தம். மூன்றாவது சொல்லானது எம்பெருமான் ஜகத்காரணம் என்றும், எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து என்றும், அவன் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறான் என்றும், அவனே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்றும், அவனே ஜீவன்களுக்கு அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தம் என்றும், அதற்கும் அவனே உபாயம் என்றும் காட்டுவதால் இதுவே வேதாந்தத்தின் ஸாரமான சொல். இந்த மந்திரத்தை இவ்விதமாக அறிந்து அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்தால் முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும்.

28 - வ து த் வ யா திகா ர ம் .

சூகணிபுதொ விதநுதெ க்ருதக்யத்யகக்ஷா
 ராபுரேபிதொ லிஸதி யஸு க்யதாயுலாவடி |
 ப்ருத்யுபிஷதாம் ஹஜதி ஸம்ஸ்யதிகாஹராபுரோ
 வஜாஸஹாயஸாரணாமதிபிஷு வணஷம் || || சுச ||

(ப-ரை) யம் - எந்த மந்திரமானது, சூகணிபுதம் - எம்
 பெருமான் கேட்கும்படி முழுக்ஷு ஒரு தடவை சொன்னால்,
 க்ருதக்யத்யகக்ஷாம் - கிருதகிருத்யனாய் ஆவதை, விதநுதெ-
 செய்கிறதோ, ராபுரேபிதம் - அடிக்கடி சொல்லப்பட்டால், க்ய
 தாயுலாவம் உ - கிருதார்த்தனாக இருக்கும் தன்மையையும்,
 லிஸதி - கொடுக்கிறதோ, வணஷம் - இது, வஜாஸஹாயஸார
 ணாமதிபிஷு - லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானிடத்தில் செய்
 யும் சரணாகதியின் மந்திரமாக இருந்து, ஸம்ஸ்யதிகாஹரா
 புரோ - ஸம்ஸாரமாகிய கொஞ்சமும் வெளிச்சம் இல்லாத
 இராத்திரிக்கு, ப்ருத்யுபிஷதாம் - விடியற்காலமாயிருப்பதை,
 ஹஜதி - அடைகிறது.

(கருத்து) இந்த த்வயம் என்கிற மந்திரத்தை முழுக்ஷு எம்
 பெருமான் கேட்டுகும்படி ஒரு தடவை சொன்னால், அது அவனை
 கிருதகிருத்யனாகச் செய்கிறது. அதாவது— அவன் செய்ய
 வேண்டிய வேலை இதினால் செய்யப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது.
 அதை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கினால்,
 அவன் ஸுகத்தை அடைவதினால், அடையவேண்டிய பிரயோ
 ஜனத்தை அடைந்துவிடுகிறான். ஒரு இருட்டான இராத்திரி. விடி
 யற்காலம் வந்த உடன் போய், பிற்பாடு பகல் வருவதுபோல், இந்த
 மந்திரத்தைக் கொண்டு பிரபத்தி பண்ணினால் ஸம்ஸாரத்தைப்
 போக்கி, மேலே அளவில்லாத எம்பெருமானுடைய அனுபவத்தை
 அதுகொடுக்கும். இவ்வித பெருமையை உடையது இம்மந்திரம்.

குறிப்பு:— “ வஜாஸஹாய ” என்கிற சொல்லால்
 முழுக்ஷு செய்கிற பிரபத்தியில் லக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு
 என்று காட்டப்படுகிறது.

இதின் கடைசி சுலோகங்கள்.

உடிஷ்டவடிம் வ்யாவஸை ஸஜாவஸை ஷட்படிம் விடிஃ |

வாக்யம் வணுவபெடியபுஸ்துதித்யாவ்யாதபூயாநக்ய ||

(ப-ரை) வ்யாவஸை - ஸ்ரீஹாராயணஅரணன் என்பதை மூன்று சொற்களாகப் பிரித்தால், உடி - இம்மந்திரமானது, கஷ்டவடிம் - எட்டு சொற்கள் உள்ளது, ஸஜாவஸை - அதை ஒரு சொல்லாக வைத்துக்கொண்டால், ஷட்படிம் - ஆறு சொற்கள் உள்ளது, விடிஃ - (என்று) பெரியோர்கள் அறிகுறார்கள், வணுவபெடியம் - ஐந்து சொற்களோடு, யுஸ்தம் - சேர்ந்த, வாக்யம் - வாக்கியமானது, உதி - சூர்யாதபூயாநகம் - பிரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்கிற வேலையைச் சொல்லுகிற சொல்லை முக்கியமாக உடையது.

வனகம் அயம் சூர்யவயம் ஸுவவஹ்யதயபு

வ்யஸ்தாயபவணுகமவாதஷஹ்யொம ||

ஸவாணபுலீஹிவிவதிவ்யதாஷ்வணபு

ரஹே ஸதாஹிஹ ரஸம் நவம் பூஸமதெ || ௬௬ ||

(ப-ரை) வனகம் - இது முக்கியமானது; அயம் - இரண்டு அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாலே, த்வயம் என்றுபேர்பெற்றது; சூர்யவயம் - மூன்று வாக்கியங்களுள்ளது; ஸுவவஹ்யதயபு - வருத்தமில்லாமல் நான்காவது புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயமானது; வ்யஸ்தாயபவணுகம் - அறிய வேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது; உவாதஷஹ்யொம - ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தி என்கிற யோகத்துக்கு ஸாதநமாய் இருப்பது; ஸவாணபுலீஹிவிவதி - ஏழு ஸமுத்திரங்களுடைய பெருமையை உடையது, (எல்லா அர்த்தங்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது) விவ்யதாஷ்வணபு - எட்டு எழுத்தாகிற மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விரிவாய்க் காட்டுவது; இவ்விதமான மந்திரமானது, உஹ - இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே அருமையான, நவம் ரஸம் - சாந்தி என்கிற ஒன்பதாவது ரஸத்தை, ரஹே - ஸ்ரீரங்கத்தில், ஸதாம் - இருக்கிறவர்களுக்கு; பூஸமதெ - கொடுக்கிறது.

குறிப்பு— (1) இரண்டு அர்த்தமாவது— உபாயம், புருஷார்த்தம். இவைகளுள் முன் பாதியால் உபாயத்தையும், பின் பாதியால் புருஷார்த்தத்தையும் காட்டுகிறது.

(2) மூன்று வாக்கியங்கள்— முன் பாதி ஒரு வாக்கியம். “ஸ்ரீதெ நாராயணாய” என்பது இரண்டாவது வாக்கியம். “நமஃ” என்பது மூன்றாவது வாக்கியம்.

(3) தவயத்தாலே பிரபத்தியைப் பண்ணும்போது அதை ஒரே தடவை சொன்னால் போதும். மூலமந்திரத்தின் ஸித்தியை அடைவதற்காக புரச்சரணம் என்கிற ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியது. அதாவது— அதை ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஹோமங்களையும், தர்ப்பணங்களையும் ததீயாராதநங்களுயஞ்செய்வது. இந்த சிரமம் தவயமந்திரத்தினால் ஸித்தியடைவதற்கு வேண்டியதில்லை.

(4) ‘ஸ்ரீநாராயண’ என்பதாலே, அடையவேண்டிய எம்பெருமானும், “ப்ரவஷ்ய” என்பதின் உதூஷணமாவது— அடைகிற ஜீவனும், அந்தச்சொல்லாலேயே செய்யவேண்டிய உபாயமும், “ஸ்ரீதெ நாராயணாய” என்பதால் அடையவேண்டிய பயனும், “நமஃ” என்பதில் “நம” என்கிற பாகத்தினால் அவனை அடையவதற்கு இதுவரையில் உண்டாகி இருந்ததடையும்—ஆகிய ஐந்தும் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் முக்கியமானவைகளாகையால், அவைகளைக் காட்டுகிற இம்மந்திரம் உயர்ந்தது.

(5) ஐந்து அங்கங்களையும் அங்கியான பிரபத்தியையும் சேர்த்து ஷடங்கம்— ஆறு அங்கம் என்று பிரபத்தியைச் சொல்லி இருக்கிறது. இந்த அங்கங்கள் இன்னவை என்பதற்கு 27-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

(6) நாடகசாலையைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நாடகத்தாலே எட்டு விதரஸம் கிடைக்கும். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு சாந்திரஸமும் இம்மந்திரத்தாலே கிடைக்கும்.

(7) “ரஜ” என்கிற சொல்லுக்கு நாடகம் ஆடுகிற இடம் என்றும், திவ்வியதேசமான ஸ்ரீரங்கம் என்றும் பொருள். வேறு

ரஸங்களில் பற்று உள்ளவர்களாய் நாடகசாலைக்குப் போகிறவர்களுக்கும் சாந்திரஸம் பிரயாஸமில்லாமல் உண்டாகுமென்று இதனால் காட்டப்படுகிறது.

அவ:- த்வயமந்திரத்தின் பெருமையைப் பல உதாரணங்களாலே உறுதிப்படுத்துகிறார்:-

ந வெஹானாஹாஹுந் ந ஸ்யுஸ்யநாததயிகம்

ந தஹகாதீயம் ந தஹிதாசு ஸாதிகவஹி |

ந ஸதாஹாரொம்யம் ந ஸுயஹநாசு வொயஜநகம்

ந ஸுஸௌஸாஸ்யம் ந அபவநதஃ கௌகிரணம் ||

(ப-ரை) வெஹானாசு - வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும், சுயிகம் ஸாஹுந் ந - உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை, ஸ்யுஸ்யநாசு - மதுவைக் கொன்ற எம்பெருமானைக் காட்டிலும், சுயிகம் ததம் ந - உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, தஹகாசு - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனைக் காட்டிலும், சுயிகம் தீயம் ந - பாபத்தைப் போக்குவதில் உயர்ந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை, தஹிதாசு - அந்த பாகவதர்களுக்குப் பிடித்த இடத்தைக் காட்டிலும், ந ஸாதிகவஹி - ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட வேறு இடம் கிடையாது, ஸதாசு - ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தைக் காட்டிலும், ஸுரொம்யம் ந - உடம்புக்கு ஆரோக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவது வேறு ஒன்றும் இல்லை, ஸுயஹநாசு - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய ஆசாரியனை அடைவதைக் காட்டிலும், வொயஜநகம் ந - தத்துவங்களின் அறிவை உண்டுபண்ணுவது வேறு ஒன்று இல்லை, ஸுஸௌஸ்யம் - மோகத்தைக் காட்டிலும், ந ஸாஸ்யம் - ஸுகம் வேறொன்றில்லை, அபவநதஃ - த்வயமந்திரத்தைச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், கௌகிரணம் ந - அந்தக்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணுவது வேறு இல்லை.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு உபயோகப்படும் மற்ற மந்திரங்களைக் காட்டிலும் த்வயம் என்கிற மந்திரத்திற்கு பெருமை அதிகம்.

29-வது சரம சுலோகாதிகாரம்.

முதல் சுலோகம்.

ய உபநிஷதாபிதெ யஸாடிநனூபாஜி ஸ்யெ

ஸூழிதஜநதாஸோகம் ஸோகம் ஸ்யம் ஸஜிஜாயத !

தஜிஹ வியிநா க்ருஷ்டம் யஜித்ம் ப்ருவஜி ஸநாதநம்

ஸஜிதஜாஸிதாஸூஜாதஜிதஜிஸூவஜிஸூஹெ ||சுஅ||

(ப-ரை) யம் = எந்த எம்பெருமான், உபநிஷதா = உபநிஷத்துக்களுடைய, சுஹெ = ஸமீபத்தில் இருக்கிறானே, சுநனூபாஜிஸ்யெ = அளவில்லாத தயாஸமுத்திரமாகிய, யஸாடி = எவனிடத்திலிருந்து, ஸோகம் = சரமஸுலோகமானது, ஸூழிதஜநதாஸோகம் = ஜநங்களுடைய சோகத்தைப் போக்குவதாய், ஸ்யம் ஸஜிஜாயத = தானே உண்டாயிற்றே, தம் = அந்த, ஸநாதநம் யஜித்ம் = எப்போதுமிருக்கிற உபாயமான, க்ருஷ்டம் = கிருஷ்ணனை, வியிநா = முறைப்படி, ப்ருவஜி = பிரபத்தியாலேயே அடைந்து, ஸஜிதஜாஸிதா = பாபங்கள் போனவர்களாயும், ஸூஜா = மோகும் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தையும், சூதஜி = நாம் செய்யும் பாபங்கள் போகுமோ போகாதோ என்கிற பயத்தையும், தஜி = விட்டவர்களாய், ஸூவஜி சூஹெ = ஸுகமாய் இருக்கிறோம்.

(கருத்து) எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்து பாபங்களைக் கழித்து, ஸந்தேஹத்தையும் பயத்தையும் விட்டு ஸுகமாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பு— (1) உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸமீபத்தில் என்று சொன்னதாலே, எம்பெருமான் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும் அவன் இப்படி இருக்கிறான் என்றும் உபநிஷத்து வாக்கியங்கள் ஸ்வரஸமாய் எல்லாம் ஒத்துச் சொல்லுகின்றன என்பது காட்டப்படுகிறது. இதையும், சொற்களுக்கு ஏற்பட்ட பொருளை விட்டுவிட்டு அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தபடி பொருளை வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. இது ஸ்வரஸம் என்பதின் பொருள்.

(2) சரமசுலோகமானது தானாய் வந்தது என்பதற்கு ஜகங்கரிடத்தில் கருணையாலே சொல்லப்பட்டது; அர்ஜுநனுக்காக மாத்திரம் சொல்லப்பட்டது என்று என்று கருத்து.

(5) சுலோகத்தில் “வியிநா” என்பதால் சரமசுலோகத்தின் முதற்பாதத்தினால் சொன்னபடி அகிஞ்சநனாய் பிரபத்தி பண்ணுவதையும், ‘பூவபெ’ என்பதால் இரண்டாவது பாதத்தின் அர்த்தமும், ‘ஸூரிதஹரிதா’ என்பதால் ‘ஸவபூவாவெ ஹே’ ரொகஷயிஷ்யா’ என்பதின் அர்த்தமும், ‘ஸஜாதஹே ஜி’ என்பதால் ‘ரீ ஸுஹ’ என்பதின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

அவ:— சரமசுலோகத்தில் சொன்னபிரபத்தியானது அங்க பிரபத்தி மாத்திரபரம் என்று. நேராக மோகத்திற்கும் உபாயம் என்று சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

ஐவிஜ்ஜாநெநநியுபமஹநெஹுவிநாவிநாணி
 டெஸெஸவபூவாநநெஹுபூஹுவிநாயநெஸூவ
 தாநஸுபநாஃ ॥ நிவ்யத்யுஹம் நிவ்யத்யுஹம்
 நெதகாஃ ஸுஹுவிநா ஸுதாபெயம் கிரிவி விபெ
 ஸாராயிஸவபூநெதா ॥

(ப-ரை) ஐவிஜ்ஜாநெநம் - அநியமுடியாதவைகளாயும், நியுபமஹநெஹு - அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட நியமங்களாலே செய்யமுடியாதவைகளாயும், ஐவிநாவிநாணிஐஸெஃ-சிரம்பரி ஹாரம் பண்ணுகிற இடம் வெகு தூரத்தில் இருப்பவைகளாயும், (வெகுதூரம் கழித்துப் பலனைக் கொடுப்பவைகளாயும்) ஸூவாநநெஹு - அகிஞ்சநனுக்குத் தகாதவைகளாயும் இருக்கிற, ஸஹுவிஃ சுயநெஹு - அநேக உபாயங்களாலே, ஸூவதாநம் - வருத்தப்படுகிற நமக்கு, ஸுபநாஃ - நல்லவழியாய், ஸவபூநெதா - எல்லாருக்கும் யஜமாநனாய், சுஸுஸ ஸாராயி - அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இந்த எம் பெருமான், ஸுஹுவிநா - தன் பெருமையினாலே, நிவ்யத்யுஹம்

ஹ0-ஒரு தடையும் இல்லாமல், நிஜவடி0- தன்னுடைய இடத் திற்கு, நெதுகூர0 - கொண்டுபோகவேண்டுமென்கிற ஆசையை உடையவனாய், கிரிவி- விலக்ஷணமான, ஸுதூயெய0-நல்ல கட்டுசாதமாகியபிரபத்தியை, விடியெ- ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்,

(கருத்து) ஒருவன் ஊருக்குப்போகும்போது வருத்தப்படாமல் அந்த இடம் போவதற்கு வேண்டிய கட்டுஸாதத்தைக் கொடுத்து போ என்று சொல்லுவதுபோல, எம்பெருமான் தன்னிடம் நம்மை அழைத்துக்கொண்டு போக பிரபத்தி என்கிற உபாயத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறான். மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி முதலானவைகளைச் செய்யும் வழி தெரியாமலும், அதைச் செய்ய சக்தி இல்லாமலும், அவைகள் பலன் கொடுக்கிற வரையில் பொறுக்க முடியாமலும் இந்த காரணங்களால் அகிஞ்சநர்களாயிருந்து வருத்தப்படுகிற நம்மைப் பார்த்து கருணையினால் இதை உபதேசித்திருக்கிறான்.

குறிப்பு- அவரவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை அடைவதற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டவைகள் ஸூக்ஷ்மங்களாய்க் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிற வழிகள் போலிருக்கின்றன. காடுகள் நெருங்கி இருப்பதாலே அவைகளில் போவது கஷ்டம்; போய்ச்சேர்ந்து வருத்தம் நீங்கும்படியான இடங்கள் வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகள் நம்மைப் போன்றவர்களுக்குத் தகுந்தவைகள் அன்று. அவைகளில்போய் கஷ்டப்பட்ட வேண்டாம். இந்த இலகுவான வழியாய் போங்கள் என்று சொல்லி நமக்குக் கட்டுஸாதம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார் என்று கருத்து.

அவ:- இந்த அதிகாரத்தில் சொன்ன சரமசுலோகத்தின் அர்த்தமானது நல்ல ஸம்பிரதாயத்தின் வழியாய் வந்திருக்கிறது என்றும், அதைப் பெரிய ருஷிகளும் கொண்டாடுகிறார்கள் என்றும், கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

வ்யூஷாஜாயவயொயிகளஸுஹநிஹம் ஹுடி ॥
ஹ்ரொருதூதம் ஸ்ரோகம் கெவந் லொகவெடிவடிவீவிஸா
ஸிதாயஃ விடிஃ | யெஷாஜுகிஷு ஜுகிஸுஸயிவி
ஸிவா ஸொவாநவஜிஷு வீ வெஸுவாயாநஸுநக
புஷுதயி: மெஷாஸுரி:கஜிந: || ௭௦ ||

(ப-ரை) வ்யாஸாஜாய - வியாஸருடைய வேதமாகிய, வ்யொயி - பாற்கடவிலிருந்து உண்டான, கௌஸ்துபமணிபோல், ஹரோ ஹுஷ்யம் - எம்பெருமானுக்குப் பிடித்ததாய் இருக்கிற, உதூரம் ஸ்ராகம் - கடைசி சுலோகத்தை, கௌந - சில ஆசாரியர்கள், ஹொகவெடிவடிவீ - உலக வழக்கத்தாலும், வேதத்தின் நடையாலும், விஸுவாவிதாயூம் - நம்பிக்கை உண்டுபண்ணப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையது என்று, விஷம் - அறிகுறிகள். யெஷாம் - எந்த ஆசாரியர்களுடைய. ஸூகீஸஸ்ய - மோக்ஷமாகிற அரண்மனைக்குப் போகும் படியான, விஸிவா - வீதிக்குக் கொண்டுபோய்விடும், ஹொவாநவஜிஷம் - படிக்கட்டுக்கள் போலிருக்கிற, உகீஷம் - திவ்வியஸூக்திகளில், (அவைகளைக் கேட்டு) சுரீ - இந்த வெஸம்வாயநஸாநகஸூஹுதயம் - வைசம்பாயனர் செளநகர் முதலான, ஹெஷாம் - உயர்ந்த பெரியோர்கள், ஸிரம் கஜிநம் - ஸந்தோஷப்பட்டு நன்றாக இருக்கிறது என்று தலையை அசைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) திருப்பாற்கடலில் உண்டான கௌஸ்துபம் என்கிற மணிபோல மஹாபாரதத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சாமசுலோகமானது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிடித்ததாக இருக்கிறது. உலகத்தில் அறிவில்லாதவனும் தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவனை இரக்ஷிக்கிறான். வேதத்திலும் சரணாகதி பண்ணினவனை இரக்ஷிப்பது பல இடங்களில் சொல்லி இருக்கிறது. இதைப் பார்த்து சாமசுலோகத்தில் சொன்ன விஷயம் எல்லாருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும் என்று நம் ஆசாரியர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸூக்திகளைக் கேட்டு வைசம்பாயனர், செளநகர் முதலான பெரிய ருஷிகளும் வியாஸர் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அரண்மனைபோல் மோக்ஷம். அதற்குப் போகும் வழிபோல் பிரபத்தி. அந்த வழியில் கொண்டு சேர்க்கும் படிக்கட்டுகள்போல் ஆசாரியர்களுடைய ஸூஸூக்திகள். இவைகள் ஒருவனைப் பிரபத்திவரையில் கொண்டுபோய் விடுகின்றன.

குறிப்பு— திருப்பாற்கடலில் உண்டான ஐராவதம் முதலானவைகளை விட்டு கௌஸ்துபத்தையே எம்பெருமான் எடுத்துக்கொண்டான். அதுபோல சரமசுலோகம் எம்பெருமானுக்குப் பிடித்தது என்று கருத்து.

30-வது ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:- மேல் இரண்டு அதிகாரங்களாலே ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையும், சிஷியன் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்—

அனகையில் ஆசாரியகிருத்தியாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகம்.

சுயிஜிமரிஷுராஜ்யம் யாஜி லிஷ்யம் த்ரியாஜி:

ஸ்ரூதவிவியவரீக்ஷாஸொயிதெ க்ஷாவி வாபெரு.

சுநவமுணடிஸாயாஜிஹிதஸெஹாபு:

புலிஸதி நிரவாயம் ஸம்புஜாயபுஜீவம் || எக ||

(ப-ரை) த்ரியாஜி: - மூன்று இடங்களை இருப்பிடமாக உடைய எம்பெருமானுடைய, சூஜ்யம் - எப்போதும் இருக்கிற, லிஷ்யம் - ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுள்ள, யாஜி - இடத்தை, சுயிஜிமரிஷு: - அடையவேண்டும் என்கிற ஆசையையுடைய, ஸூயபு: - ஆசாரியன், ஸ்ரூத - வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட, விவிய - வெவ்வேறான, வரீக்ஷா - பரீக்ஷைகளாலே, ஸொயிதெ - தோஷம் இல்லாதவன் என்று அறியப்பட்ட, க்ஷாவி வாபெரு - ஒரு பாத்திரமாகிய சிஷியனிடத்தில், சுநவமுணடிஸாயாஜி - தோஷம் கலப்பில்லாமல் நல்ல குணங்களை உடையவனாக இருக்கும் காலத்தில், நிரவாயம் - கெடுதியில்லாமல் தன்னிடம் வந்திருக்கிற, ஸம்புஜாயபுஜீவம் - ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கை, ஸூஹிதஸெஹம் - வைக்கப்பட்ட கருணையோடு கூடினதாய், புலிஸதி - கொடுக்கிறான்.

(கருத்து) ஒருவன் விளக்குப் பாத்திரத்தை அழுக்கு இல்லாமல் நன்றாய் அலம்பி, அதில் அழுக்கில்லாத திரியை வைத்து, எண்ணையை வார்த்து விளக்கை ஏற்றுவதுபோல் ஆசாரியன்

வைகுண்டத்திற்குப் போகவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டான் போது ஒரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனிடத்தில் ஒருவித தோஷமும் இல்லை என்று பலபடியால் பரிசோதித்து, அவனிடத்தில் கருணையினாலேயே தனக்கு ஒருவிதக் குறைவில்லாமல் வந்திருக்கும் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப்போகிறான்.

குறிப்பு- (1) விளக்குப் பாத்திரம்போல் சிஷியன். வர்த்தி போல் அவன் நல்ல குணமுள்ளவனாய் இருக்கும் காலம். 'ஹா' என்கிற சொல்லுக்கு வர்த்தி என்றும், காலமென்றும் பொருள். எண்ணேபோல் ஆசாரியன் கருணை. ஸ்நேஹம் என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இரண்டும் பொருள்.

(2) ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயத்தைத் தகாதவர்களிடம் கொடுக்காமல் வைத்திருந்து தான் இந்த லோகத்தை விட்டுப் போகும் போது ஒரு தகுந்த சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போக வேண்டியது. இப்படி ஸம்பிரதாயத்தை இரகசிப்பதும் அதை நல்ல சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போவதும் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய வேலை.

(3) எம்பெருமான் இருக்கும் மூன்று இடங்களாவன— வைகுந்தமும், திருப்பாற்கடலும், ஸூரியமண்டலமும்.

அவ:— தெரியவேண்டிய விஷயங்களை சுருக்கமாக அறிய வேண்டுமவர்களுக்கு எப்படி ஆசாரியர்கள் உபதேசம் பண்ணுவார்கள் என்று அடுத்த சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

புருஷஸூ விவக்ஷணம் புகுதிதஸூராதா வதி
ஸுதாஸஸிஸூதஸூராவடுணம் ஹிதததிம் தஸுஷ
வ்யுதிம் மயூ | ஹ்யம் தஸூஹிதெ வுயியு ஹி ந
ஸூயா விவக்ஷம் யநம் டாயகெவந டயாயநாஃ ஸூய
ஹுஹுதாதுநாஃ டெஸிகாஃ ||

|| எஃ ||

(ப-ரை) (ஜீவன்) புகுதிதம்- பிரகிருதியைக் காட்டிலும், விவக்ஷணம் - வேறானவனென்று, புருஷம் - அறியத் தகுந்தவன், தஸூரம் - அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான், சூராதா - ரகசிகள், வதி - சேஷி, தஸூ - அவனிடத்தில்,

சூத்வராவபுண - தன்னை இரக்ஷித்துக்கொள்ளும் சுமையைக் கொடுப்பது, ஹிதததி - மிகவும் அதுகூலமானது, தஜெஷு வுதி - அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வது, மஹ - அதினுடைய பலம், ஐசு - இப்படி, ததுஹிதெ - தத்துவம், உபாயம், வுஜிசு - புருஷார்த்தம், உதி - இப்படி, குயா விஹத - மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, யந - தநத்தை, ததாநா - அவர்களிடத்தில் இரக்ஷிக்கவேண்டிய பொருளாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற, ந - நமக்கு, உயாநா - கருணையையே தநமாக உடைய, ஷெஸிகா - ஆசாரியர்கள், உயாநா - தகப்பன் ஸொத்து பிள்ளைக்கு வருவது போல், ஸுய - சுஷு - தானே கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து) ஜீவன் உடம்பையும் இந்திரியங்களையும் காட்டிலும் வேறு. அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான் அவனை இரக்ஷிக்கவேண்டியவன். அவனுக்குச் சேஷி. அவனிடத்தில் ஜீவன் தன்னை இரக்ஷிக்கும் சுமையைக் கொடுக்கவேண்டியது இதுதான் அவனுக்கு மிகவும் நல்லது. இதனால் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கும் என்று நம்மை தாஸர்களாகக்கொடுக்கப்பட்ட ஆசாரியர்கள் வெறும் கருணையினாலேயே இந்த விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு— (1) இந்த சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயங்கள் மூலமந்திரத்தின் அர்த்தம்.

(2) “வுஜிசு” என்று பிரித்துச் சொன்னதால், அதுவே பிரதானம் என்றும், மற்றை இரண்டும் அதற்காகவேண்டியது என்றும் காட்டப்படுகிறது.

அவ:— ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய இன்னொரு வேலையை கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்—

நிரவயிடியாஹிவ்யாஹிதாநாநிரஜாநெஸா
நிபுயயதி யஸிஷாநா ஸிக்ஷாக்ருதெமொஷணஸாக்ருதெ: |
சுயாநிமொரொராஜாவாராவரீவரவாநஸா
ந வரநிஹ தாஸுஷுக்ஷண ஸுபிஷு விரக்ஷதி || எஹ ||

(ப-ரை) யம் - எந்த ஆசாரியன், நிரவயிடியா - அளவில்லாத கருணையாகிய, ஐயொடிக் - விலக்ஷணமான ஸமுத் திரத்தினுடைய, தரஹ்நிரங்குஸே - அலைகள்போலே தடை இல்லாமல் இருக்கிற, மூணஸ்குஸே - நல்ல குணங்களைச் சேர்க்கும்படியான, ஸிக்ஷாகுஸே - சிக்ஷை பண்ணுகிற வழிகளாலே, ஸிஷ்யாநு - சிஷ்யர்களை, நியமயதி - நியமநம் பண்ணுகிறானே, சுஸா - அந்த ஆசாரியன், சுஹரிமூரோ - முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய, சூகாவாராவரீவர வாநு - பரம்பரையாய் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிற ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டவனாய், தாநு வர - அவர்களை மாத்திரமன்று, உஹ - சிக்ஷைபண்ணும்போது, தஹ்நிக்ஷண - அந்த வழியாய், ஸிஷ்ய - தன்னையும் கூட, சுஹரிநிக்ஷண - இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

(கருத்து) ஆசாரியன் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு நல்ல குணங்கள் வருவதற்காக அவர்களைச் சிக்ஷிக்கவேண்டியது. இதுவும் தையினுடைய வேலை. அப்படிச் செய்வதினாலே சிஷ்யர்களை மாத்திரம் இரக்ஷிக்கிறானில்லை. தன்னையும் அந்த வேலையினாலேயே இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு- ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கைத் தருந்த ஒரு சிஷ்யனிடம் கொடுக்காமல் திருநாட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று எம்பெருமான் உத்திரவு செய்திருக்கிறான். ஆகையால் அதற்கு உட்பட்டு எவனாவதொரு சிஷ்யனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுக்கு நல்ல குணங்களைப் புகவிட்டு அவனிடம் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வதினாலே தன்னையும் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறினான் என்கிற குற்றம் இல்லாமல் இருக்குப்படி இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான்.

31-வது சிஷ்ய கிருத்தியாதிகாரம்.

அவ:- உபதேசத்தைப் பெறத் தருந்த சிஷ்யனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களை முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்—

சுஸியியமாரூஹகிஸுசுபூஸம்ஸாஹிஸீஹ:

பூஹாரவஹூதிஸு உஸூவாஸாஹிகெஹி !

மாணவதி விநியொகூஹம் மொவயநு ஸம்பூஹாயம்

கூதவிஹநவவூதிஃ கிம் ந விநெஹியாநடி || எச-||

(ப-ரை) சுஸியியமாரூஹகிஃ- ஆசாரியனிடத்தில் குறைந்து போகாத பக்தியை உடையவனாயும், தசுபூஸம்ஸாஹிஸீஹ: - அவரைக் கொண்டாடுவதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாயும், த உஸூ - அவருடைய ஸொத்துக்கள், வாஸாஹிகெஹி - வீடு முதலானவைகளிலும், பூஹாரவஹூதிஃ - மிகுந்த கௌரவ முள்ளவனாயும், மாணவதி - நல்ல குணங்களை உடைய சிஷியனிடத்தில், ஸம்பூஹாயம் - ஸம்பிரதாயத்தை, விநியொகூஹம்- கொடுப்பதற்காக, மொவயநு - இரக்சித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாயும், கூதவிஃ - ஆசாரியன் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாயும், சுநவவூதிஃ - குற்றமில்லாமல் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகளையும், அநுஜ்ஞைகளையும் செய்துகொண்டிருக்கிறவன், நியாநம் - எம்பெருமானாகிய நிதியை, ந விநெஃ கிம் - அடையமாட்டானா ?

(கருத்து) நல்ல சிஷியன் தன்னுடைய ஆசாரியன் செய்த உபகாரத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் இருக்கும் பக்தி குறையாமல் அவனைக் கொண்டாடிக்கொண்டு அவனைச் சேர்ந்தவைகளில் பிரீதி உள்ளவனாக இருக்கவேண்டியது. தனக்குக்கிடத்தஸம்பிரதாயத்தை ஒரு நல்லசிஷியனிடத்தில் கொடுக்கிறவனாயில் அதை இரக்சித்துக்கொண்டு வரவேண்டியது. எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகைங்கரியங்களையும் அநுஜ்ஞைகைங்கரியங்களில் தன்னால் செய்யக் கூடியவைகளையும் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டியது. இப்படி இருந்தால் அவன் எம்பெருமானிடம் நிச்சயமாரூபோய்ச்சேருவான்.

குறிப்பு— பூஸம்ஸாஹி என்பதில் 'சூஹி' என்கிற சொல்லாலே ஆசாரியனுக்கு வேலை செய்யவேண்டியது காட்டப்படுகிறது.

(3) “கூலாவிசு” என்பதற்கு யாத்ருச்சிகம் முதலான ஸுகிருதம் உண்டாகும் காலத்தில் என்று கருத்து.

(4) ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றுவதற்காக எம்பெருமானே ஆசாரியருபமாக வருகிறபடியினால் அவருடைய ரூபத்தைக் காட்டிலும் ஆசாரியரூபம் உயர்ந்தது என்று ஏற்படுகிறது. அது உயர்ந்ததாக இல்லாவிட்டால், அந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதில்லையே.

32-வது நிகமநாதிகாரம்.

முதல் சுலோகம்.

கரவஷரிதவிஸுஃ சுஸிஷாயபுஷுஷுர.

ஸுஷிதநிவிவரோஹா ஸுருஷுஷுரஹிமோமஃ ।

ஸமுணவிஷயஸிபிள ஸம்புஷாயம் ப்ருயஹு

ஸுஷரிதவிவஹாஸீ ஸுருஷுஷுரஹிநநுஃ॥எசு॥

(ப-ரை) சுஸிசு - ஒருவன், சுஸாயபுஷுஷுர - ஆசாரியனுடைய கடாசுத்தாலே, கரவஷரிதவிஸுஃ - உள்ளங்கையில் வைத்த இலந்தைப் பழம்போல் காட்டப்பட்ட தத்துவத்தையும், உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் உடையவனாய், ஸுஷிதநிவிவரோஹா - எல்லா மயக்கங்களும் போனவனாய், ஸுருஷுஷுரஹிமோமஃ - மூலமந்திரம் முதலான மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அநுபவித்துக்கொண்டு, ஸமுணவிஷயஸிபிள - நல்லகுணமுள்ள சிஷியன் அகப்பட்ட போது, ஸம்புஷாயம் - ஸம்பிரதாயத்தை, ப்ருயஹு - அவனிடத்தில் கொடுப்பதற்காக, ஸுஷரிதவிவஹாஸீ - நெல்லைப்பொருக்கி, அசனல் ஜீவிக்கிறவர்கள்போல், நல்ல சரித்திரம் எங்கெங்கே அகப்படுமோ அங்கங்கே அதை எடுத்துக்கொண்டு இருந்து, (வைகுந்தம் போய்) ஸுருஷுஷுரஹிநநுஃ - நித்தியஸுமாரிகளால் கொண்டாடத் தகுந்தவனாக ஆகிறான்.

குறிப்பு- இது நிகமநாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகமான படியால் முன் அதிகாரங்களின் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாக இதில் காட்டப்படுகின்றன. “சூவாயபூஷா” என்பதால் குருபரம்பராஸாரத்தின் அர்த்தமும்; ‘விஸூ’ என்பதால் தத்துவங்களைக் காட்டுகிற முதல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், உபாயத்தைக் காட்டுகிற மேல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், புருஷார்த்தத்தைக் காட்டுகிற மேல் பத்து அதிகாரங்களின் அர்த்தமும்; “ஃஷிதநிவிவொஹம்” என்பதால் அதிவாதங்களால் உண்டாகும் கலக்கங்களைத் தெளிவிக்கிற இரண்டாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; “ஃஷிதநாஷிவொம்” என்பதாலே மூன்றாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; மூன்றாவது பாகத்தாலே ஆசாரியகருத்தியாதிகாரம், சிஷ்யகருத்தியாதிகாரம் இவைகளின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

கடைசி சுலோகங்கள்.

ஐதி ய திராஜிஹாநஸ

வரிஜைவரிவாஹவாலிதாஃ விவத |

விஸுயவரிஷநிஷெஷ்யாஃ

வெஷானொடியநஸஃபூடியஸுயா || ௭ ||

(ப-ரை). ஐதி.- இப்படி, யதிராஜ - ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, ஜஹாநஸ - மடைப்பள்ளியினுடைய, வரிஜைவரிவாஹ - வாஸனையின் பெருக்காலே, வாலிதாஃ - வாஸனையூட்டப்பட்ட, விஸுயவரிஷநிஷெஷ்யாஃ - நல்ல அறிவுள்ளவர்களின் கூட்டத்தாலே அநுபவிக்கக்கூடிய, வெஷானொடியந - தர்க்கசாஸ்திரத்தில் உதயநரைப்போல, வேதார்த்தத்தில் பிரஸித்தி அடைந்திருந்த கிடாம்பி ஆச்சானுடைய, ஸுபூடியஸுயாஃ - ஸம்பிரதாயமாகிய அமிருதத்தை, விவத - பாரம்பண்ணுகோள்.

(கருத்து) அமிருதத்தை எப்படி தேவர்கள் பாரம் பண்ணி சாவில்லாமையை அடைந்தார்களோ, அப்படியே கிடாம்பிபாச்சானுடைய ஸம்பிரதாயத்தை ஸேவித்து அறிவுள்ளவர்கள் மோகத்தை அடையலாம்.

குறிப்பு- (1) ஆச்சான் ஸ்ரீபாஷியகாரருக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கரியம் செய்துவந்தார். ஆகையினால் அவருடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு மடைப்பள்ளி வாஸனை இருக்கிறது என்று காட்டப் பட்டது.

(2) தானே இனிமையாயிருக்கும் ஒரு போஜநவஸ்துவுக்குத் திருமணப்பாறினால் போக்கியத்தை அதிகப்படுவதுபோல், ஆச்சான் ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய பக்ஷபாதமும், கரைபுரண்ட கிருபையும், அதன் விஷயமாக வந்த உபதேசமும் சேர்ந்திருப்பதால் அது மற்ற ஸம்பிரதாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(4) “வாரிஷக்” என்பதற்கு இந்த அமிருதத்தை நாலு பேருடன் கூடஇருந்து அதுபவிக்கவேண்டியது என்று கருத்து.

அவ— இந்தக் கிரந்தத்தை ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரியாவிட்டால் ஒரு குறைவும் இல்லை என்று அருளிச் செய்கிறார்—

கூடகணமணாஸூரெஷு காஸூஸூஸூ நிஜாஹுரெ ।

நி ரிவூதிஹி ருஹீணெஹு ந வுததஃ வாரிதவூதெ ॥ ௭௮ ॥

(ப-ரை) கூடகணமண - இனிமையான குரலை உடைய குயில் கூட்டங்களாலே, சூஸூரெஷு - ருசியோடு சாப்பிடத் தகுந்த, காஸூஸூ கஸூஸூ - மன்மதனுக்குப் பாணமாயிருக்கிற, நிஜாஹுரெ - தன்னுடைய தளிரானது, நி ரிவூதிஹி - வேப்பிலையைக்கொண்டு பிழைக்குமவைகளால், உஹீணெஹு - தள்ளப் பட்டபோதிலும், வுததஃ - மாமரமானது, ந வாரிதவூதெ - வருத்தப்படுகிறதில்லை.

(கருத்து) மாமரத்தின் தளிரைக் கோகிலம் ஸந்தோஷமாய் சாப்பிடுகிறது. அதை வேப்பிலையையே சாப்பிடுகிறவைகள் அவைகளை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் மாமரத்திற்கு வருத்தமில்லை. அப்படியே இந்த கிரந்தத்தை ரஸம் தெரிந்த வித்வான்கள் அதுபவிப்பார்கள். ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரிக்காவிட்டால் நான் வருத்தப்படமாட்டேன் என்று ஸ்ரீதேசிகன் கருத்து.

அவ- இந்த கிரந்தத்தை எழுதினது ஒரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அன்று என்றும், இப்படி தன் சிஷ்யர்களுமிருக்கவண்டும் என்றும் ஒரு சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:-

நிவிபுஷ்டம் யதிலாவபுஷளவிவவஸாஜாவது திலிபுள வநம் நிபுஷ்டதெதரவாரதஞ்ஞநிரயா நீ தாஸுஷம் வாஸராஃ | சுஜீகத்யு ஸதாம் ப்ருஸதிஸதாம் மவெபாஸவி நிவபாஸிதஸுஷாயுஷிவி ஸெஷிஷம் வதிபாஸிஷாஜிஷாஜிஷெ || எசு ||

(ப-ரை) யதிலாவபுஷளவிவவஸாம் - யதிரேஷ்டரான ஸ்ரீபாஷியகாரர் ஸூக்திகளுடைய, ப்ருஸதிஸி - அடிக்கடி படிப்பதாலே, யளவநம்- யௌவநமானது, நிவிபுஷ்டம்- அநுப விக்கப்பட்டது, நிபுஷ்டதெதரவாரதஞ்ஞநிரயாஃ - மற்ற வர்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதாகிய நரகம் இல்லாதவைகளான, வாஸராஃ - நாட்கள், ஸுஷம் நீதாம் - ஸுகமாகப் போக்கப் பட்டன, ஸதாம் - பெரியோர்களுடைய ப்ருஸதி - அநுக்கிர ஹத்தை, சுஜீகத்யு - ஒப்புக்கொண்டு, சுஸதாம் - அஸத்துக்க ளுடைய, மவபுஃ சுவி - கர்வமும், நிவபாஸிதம் - அடக்கப் பட்டது, ஸெஷாயுஷி சுவி - பாக்கி இருக்கும் ஆயுஸ்ஸிலும், ஸெஷிஷம்வதி - சேஷிகளான தம்பதிகளுடைய, உபாஸிஷாம் - தயையினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற “மரணகாலத்தில் மோகூத் தைக் கொடுக்கிறேன்” என்கிற ஸங்கல்பத்தை, உஜீஷாஜிஷெ - எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

குறிப்பு-(1) உலகத்தில் வெகுஜனங்கள் யௌவநகாலத்தை ஸ்திரீகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போக்குகிறார்கள். ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஷியகாரரின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலகாலும் ஸேவித்துக் கொண்டு தன் யௌவநத்தைப் போக்கினார். ஆவிருத்தி என்கிற சொல்லானது வடமொழியில் பெண்பாலைச் சொல்லுவதாலே, இவ்விதமான ஸ்திரீகளுடன் யௌவநகாலம் கழிந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் ஒருவருக்கும் உட்படாமலிருந்து காலத் தைச் செலவழித்தார். ஆகையினால் அவர் ஸ்ரீபாஷியம் முதலான கிரந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த ஸுகத்துக்குத் துக்கக் கலப்பில்லை.

(3) கிரந்தம் எழுதிச் சிலருடைய அதிவாதங்களைக் கண்டித்து பெரியோர்களுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக; தனக்கு ஒரு பெருமை வரவேண்டும் என்று எழுதப்பட்டது அன்று.

அவ- வரவர நாஸ்திகத்தனம் அதிகமாவதால், இந்தக் கிரந்தத்தை ஸேவிப்பார் இல்லாமல் போகுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு சுலோகம் அருளிச்செய்கிறார்—

சூவிக்யுவா ஹிஸிதவஸூஜிரநஹுஸூயூ

ஸதம்வ்ருஷாயவரிஸூஜிநாஸூயூ |

ஸஷேதஹீதிரஹிதஸூதூணேஷஸகத

ஸூதூதூநீநூவியாஸூதி ஸாஸூதீம் நம் || அம் ||

(ப-ரை) சூவிக்யுவாஹ - வேதம் சொல்லுகிற விஷயங்கள் எல்லாம் உண்மை என்று தீர்மானம் உள்ளவனாயும், ஹிஸிதவஸூஜி - கூர்மையான புத்தியை உடையவனாயும், சுநஹுஸூயூ - குணங்களைவிட்டு தோஷத்தைப் பார்க்கும் ஸ்வபாவம் இல்லாதவனாயும், ஸதம்வ்ருஷாயவரிஸூஜிநாம் - நல்லஸம்பிரதாயத்தைப் பெற்று அதனால் ஒரு குற்றமுமில்லாத மனதை உடையவனாயும், ஸூயூ - நல்ல விஷயங்களைத் தேடுகிறவனாயும், ஸஷேதஹீதிரஹிதம் - கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயப்பட்டு அதற்கு உட்பட்டில்லாதவனாயும், ஸூதூணேஷ - புல்லைப் போல் அல்பங்களான பெயர், லாபம், பூஜைமுதலானவைகளில், சுஸகதம் - பிடிப்பில்லாதவனாயும் இருக்கிற ஒருவன் பின் காலத்தில் உண்டாய், நம் - நம்முடைய, ஸாஸூதீம் - எப்போதுமிருக்கிற, ஸூதூதூநீம் - நல்ல மார்க்கத்தை, சுநூவியாஸூதி - அதுஸரித்து நடப்பன்.

(சுருத்து) சுலோகத்தில் சொன்ன நல்ல குணங்களை உடைய ஒருவன் வருங்காலத்திலும் பிறந்து இந்தக் கிரந்தத்தினால் வெளியிட்டிருக்கிற பழையபாண நல்ல மார்க்கத்தை அநுஸரிப்பன். அந்த குணங்களாவன— (1) முதலில் வேதம் சொல்லுவது எல்லாம் உண்மையே என்கிற விசுவாசம்; (2) இதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்று பகுத்து அறியும்படியான கூர்மையான புத்தி; (3) இந்த புத்தியைக் கொண்டு தோஷங்களைத்தள்ளி குணங்களையே பார்க்கும் தன்மை; (4) நல்ல ஸம்பிரதாயமுடைய ஆசாரியனிடம் போய் விஷயங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து சுத்தமான மனது உள்ளவனாய் இருப்பது; (5) நல்ல ஸங்கதிகளையே தேடுவது; (6) இவ்வளவு இருந்தும் மற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயந்து அதற்கு உட்படாமை; (7) தெரிந்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு நல்ல பெயர் முதலானவைகளைத் தேடாமை.

அவ— இந்தக் கிரந்தமானது எம்பெருமானை அறிந்த பெரியோர்களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கும் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்—

ரஹஸ்யஞ்ஞயஸாரொ஽யம் வெஜ்ஜெஸவிவஸரிதா !

ஸராணஜீவதிவிஜாம் ஸஜதஸஜிமஹுத || || அக ||

(ப-ரை) சுயம் ரஹஸ்யஞ்ஞயஸாராம் - இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தமானது, ஸராணஜீவதிவிஜாம் - சரணியர்களாகிய தம்பதிகளை அறிந்த பெரியோர்களுடைய, ஸஜதஃ - ஒப்புக்கொள்ளுதலை ஏற்கும்படி, வெஜ்ஜெஸவிவஸரிதா - வேங்கடேசன் என்கிற நல்ல அறிவுள்ளவராலே, ஸஜிமஹுத - சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு- (1) 'வேங்கடேச' என்கிற சொல்லுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் என்றும் பொருளாகையால், அவன் ஸ்ரீதேவிகளைக் கொண்டு இந்தக் கிரந்தத்தை எழுதினான்; அவர் அப்படி எழுதுவதற்கு எழுத்தாணிபோல் இருந்தார் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) “ஸராணுடிவதிவிடிாடி” என்பதாலே, விஷ்ணுபுராணம் எழுதின பராசரரும், வேதத்தைத் தமிழில் எழுதின நம்மாழ்வாரும் காட்டப்படுகிறார்கள்.

கவிதாகிடுகலிஹாய கயூணமுணஸாலிநெ |
ஸ்ரீதெ வெஹுடிஸாய வெடினமுரவெ நஃ ||

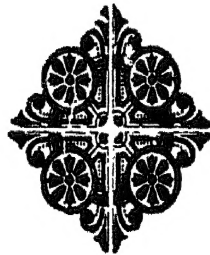
ஸ்ரீதெ வெடினராஜாநுஜிஹுடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீதெ மொவாயுடிஹுடிஸிகாய நஃ ||

ஜாநவெராஜாநுஜாநஸவயெ

ஸ்ரீதெ வெடினராஜாநுஜிஹுடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீதெ நிமஜாஹுடிஸிகாய நஃ ||

ஸ்ரீ:
சுலோகங்களின் அகராதி.

பக்கம்	பக்கம்
சுயிடுகெந	38
சுயிஜி மதிஷு	103
சுய்யாவீந	108
சுஷ்ஷெ	45
சுவிபூரண	76
சுஸியிய	107
சூகணிதம்	95
சூதெதக்யம்	24
சூஷ்ணபூவ்யம்	17
சூயெயக	14
சூலமவதம்	6
சூவா வெவாஅவதம்	21
சூவிக்யவாந	113
உதி யதிராஜ	110
உதூம் ஸம்வழிதம்	93
உஷ்ஷெ வஷம்	96
உயாநிதூம்வருதம்	41
உஹேரு	92
உவாயம் ஸூபூரெவம்	34
வணகம் அயம்	96
வனதெ ரிஷ்யம்	3
கரிக்ஷு ஹாதகெ	6
கரிக்ஷாவிஷ்ணு	9
கரிக்ஷாநஸ	36
கராவேரித	109
கயூராணஸ	91
கஷெகண மண	111
காஅவ தபூந	28
மாநாஸ்யம்	1
வா துவக்யந	85
ஜநவஷ்ணுவந	26
ஜயநகிவஸ	72
தத கெதக	83
தாரம் வருவ்யம்	89
உஹா கஹரெ	70
உவிஷ்ணுநெ	100
ந வெவாஹாசு	98
நாயெநம்	60
நிரவயிஷ்யா	105
நிஷிஷ்யம்	112
வித்யவய	72
வூக்யதூத	20
வூஷ்யாதம்	43
வூணயிநிவ	56
வூதெயஸூ	104
வூவஹாசு	33
வூவ்யம் வூஹ	18
வூரஸ்தா	65
ஹவதிஹாஸ	50
ஹதூரண	40

சுயிடுகூந.	பக்கம்	சுயிடுகூந.	பக்கம்
செணிவரஐவ	7	வ்யாஸாஜாய	101
செநலிகரண	69	ஸாவாநாஜுவரி	12
செகூடு	61	சரிவாஜெ: ஸீகூஜி:	87
செசெகூடுகூ	31	ஸ்ருதிவயவிவர்தம்	11
யஉவநிஷ்டா	99	ஸ்ருதிஸூத்யாஜாரெ:	63
யதெகூகாமு	67	ஸஜெயெடஸவடஜெ	48
யயாயிகரண	82	ஸாகாஸீதி	68
யஜகூஸூ	92	ஸந்தொஷாயடம்	55
யஜெதம் யதி	15	ஸந்தெஷ:	77
யமுதவடிவி	79	ஸூஹஸூகூ	64
யமுதஸூந	46	ஸூதஜெஸூரிகூகூ	58
ரஹஸூகூ	114	ஸூரூவெவாயா	52
ராமஜெஷஜ	88	ஸூரூவெயஜூகூ	84
விதஜெ	74	ஸூவெவாஜெயம்	54
விஸ்ரூஜி:	80	ஹூஜூஹூகூவஜூ	4
விஷஜெயம்	30		

